GEORGE VANDEMAN
RULETA PSIHICĂ

CAPITOLUL 1

DACTILOGRAF ÎN TRANSĂ

Evident că Arthur Ford nu mai îmbătrânea deloc, din moment ce el era mort… Mai înainte ca ziua să fi trecut, el trimise o vorbă de „dincolo”, aduna» că se simţea ” tot atât de tânăr ca frumoasa lună mai. În dimineaţa următoare, el se afla personal la lucru – la masa de dactilografiat – dictând unei vechi cunoştinţe. Şi mai ininte ca cenuşa trupului său incinerat să se fi risipit pe deasupra Atlanticului, Arthur Ford începu să redacteze o carte, care urma să ajungă un „best-seller” (carte cu cel mai mare succes de vânzare). –;… Aşa susţine autorul pământesc al cărţii, d-na Ruth Montgomery.

Arthur Ford a fost, fără îndoială, cei mai remarcabil medium spiritist din SUA când, la 4 ianuarie 1971, a murit de un atac de cord, în vârstă de 73. de ani. Poate că vi-l reamintim mai, uşor dacă vă spunem că el este mediumul care a condus şedinţa de spiritism televizată, produsă în faţa camerelor televiziunii canadiene, în care. episcopul Pike ar fi vorbit, chipurile, cu fiul său sinucigaş.

Cartea pretinde să fie o mărturie oculară, nemijlocită şi de prima mină, cu plivire la ceea ce este dincolo, de moarte. Şi vânzarea ei fenomenală, este o. dovadă pentru curiozitatea nesecată a omului, cu privire la tărlâmul de dincolo de moarte. Dar fiecare vrea să cunoască!

Ruth Montgomery spune că nu ea a scris cartea, ci Arthur Frd. Partea ei a fost numai să stea în faţa maşinii de scris timp.de cincisprezece minute pe zi, între 4 ianuarie şi 7 mai 1971. Pur şi simplu, ea aşeza o coală galbenă în maşina de scris, medita şi se „ruga” pentru protecţie. Apoi, ea îşi aşeza degetele de i supra clapelor, în poziţia de scris, iar Arthur Ford „din lumea nev.: zută, dactilografia mesajele lui, fără spaţii între fraze, fără punctua ţie şi fără încadrări în Capitole.

„Aşa s-a întâmplat”, zice dânsa. Şi apoi, mai remarcă faptul că dictarea lumii spiritelor este „mai bună decât a pămlintenilor”.

Cartea este condimentată cu discuţii largi şi vioaie pe tjeunia unor nume faimoase, de la Jack Kennedy şi Winston Churchill până la Marilyn Monroe, privind starea lor în lumea de „dincolo după iubire, singurătatea noastră spirituală, teama de moarte… toate acestea ne

provoacă şi cer să cercetăm pretenţiile lumii spiritiste. Căci moartea este cea mai mare problemă a noastră. Stăm singuri în faţa ei.

O legendă răspândită relatează următoarele, ca întâmplate pe una din străzile Bagdadului:

Un negustor a trimis pe slujitorul său la târg. Curând însă, acesta se reîntoarse tremurând şi foarte agitat, zicând stăpânului: „Jos în piaţă, am fost îmbrâncit de o femeie din mulţime şi, când m-am întors, văzui că Moartea era cea care mă îmbrâncise. Ea mă privi şi mă ameninţă cu degetul… Stăpâne, te rog, clămi calul, căci trebuie să fug departe, ca să scap de ea. Voi fugi la Samarra şi mă voi ascunde acolo, iar Moartea nu mă va găsi!”

Stăpânul îi dădu calul şi, slujitorul său dispăru în galop, într-un nor de praf.

Ceva mai târziu, negustorul însuşi se chue în piaţă şi văzu Moartea stând în mulţime.

O strigă şi-i zise: „De ce mi-ai speriat slujitorul în dimineaţa asta? Pentru ce l-ai ameninţat cu degetul?”

„O, nu! N-a fost un gest de ameninţare!” – zise Moartea. „A fost doar un gest de surpriză. Eram mirată să-l văd în Bagdad, căci, la noapte, avem cu el o întâlnire în Samarra”.

Este o legendă de pe străzile Bagdadului.

Dar ea zugrăveşte o imagine generală despre fatalismul care se înfiripă azi în nenumărate minţi. Aceasta, pentru că fiecare om are o întâlnire cu îngerul morţii şi pentru că fiecare spune că nu există nicio cale să-l ocoleşti.

Omul jefuit încearcă să uite. El merge în târg după plăceri şi câştiguri. Se îndrăgosteşte de jucării. Se revoltă împotriva unui viitor pe care nu-l poate controla. Dar, mai devreme sau mai târziu, chiar în piaţa ticsită, omul este îmbrâncit de îngerul morţii, amintindu-i dureros de prezenţa sa. Şi ce altceva să facă, decât să pornească un galop nebun către „Samarra”, sperând să găsească vreun ascunziş, vreo barieră, vreun cotlon în spatele căruia moartea să uite să-l mai caute?

Unde să fie adăpostul? Să fie o barieră a ştiinţei? înăuntrul laboratoarelor, chiar acum savanţii se căznesc să dezlege misterul celulei umane. Vor afla ei răspuns în eprubetă, un răspuns care să împingă moartea la zidul execuţiei? Va fi aceasta o barieră a medicinei moderne? Vreun vaccin împotriva oricărei boli ce roade jornenirea? Sau vrea cale de amânare a îmbrătilnirii? Iar dacă descoperirile tot

zăbovesc… oare n-ar fi o soluţie, ca trupul omului să fie congelat şi să aştepte ziua când tratamente miraculoase vor putea avea loc?

Ori, poate, va fi barieră a tehnologiei spaţiale? îşi va lua omul zborul pe aripile imponderabilităţii către vreo lume îndepărtată, unde va putea găsi secretul vieţii fără de sfârşit?

Sau, poate, bariera aceasta este de găsit chiar acum, în domeniul spiritismului? Este moartea doar o poartă către tărâmul unei existenţe mult mai de dorit?

Adevărul e că omul, cu toate acestea, se teme că toate barierele sugerate vor cia greş şi că, într-o bună zi, pe-o stradă din Samarra, lumina i se va stinge de tot, fără cale de întoarcere…

Ce altceva ar putea să facă decât să continue fuga sa către Samarra? Ce altceva, decât să nege că moartea există?

Nu e deloc de mirare că, în liniştea nopţii, de însingurare şi disperare, el strigă: „Spune-mi că nu e adevărat!” Şi, apoi, nu e de mirare că stă şi aşteaptă un răspuns…

CAPITOLUL 3

EPISCOPUL BÂNTUIT DE STAFII

Episcopul James A. Pike nu credea în viaţa de după moarte. Aşa declara el (însuşi. Dar convingerile lui au fost curând dezrădăcinate, pe măsură ce o serie de fenomene uimitoare păreau să-l atragă, ca un magnet, în mreaja ocultismului.

— Tragedia care a declanşat totul a fost sinuciderea fiului său, Jim, la 4 februarie 1966. Cu puţin timp înainte ca Jim să-şi curme viaţa în camera unui hotel din New York, el petrecuse câteva luni cu tatăl său în Cambridge, Anglia, în cea mai fericită perioadă a relaţiilor lor de tată-fiu. Neaşteptata moarte a pricinuit mare, durere episcopului Pike, mai cu seamă că la mijloc era consumarea unor droguri. Natural că îndureratul tată se întreba dacă nu cumva dăduse greş cu educaţia fiului său.

Curând, după ce trupul lui Jim a fost ars, iar cenuşa sa risipită deasupra Oceanului Pacific, chiar în apropiere de Golden Gate, episcopul Pike se reîntoarse în aceeaşi cameră a apartamentului din Cambridge în care a locuit cu fiul său. David Barr, duhovnicul episcopului, şi Maren Bergrud, o secretară, ocupau etajul împreună cu el. Din acest moment, evenimentele au (început să se deruleze. Iar lucrul cel incredibil, privitor la misterioasele fenomene, era că totul – într-un fel oarecare – se lega de amintirea tânărului Jim.

În timpul vieţii, Jim cumpăra mai mereu cărţi poştale din locurile pe unde se plimba, măcar că adesea uita să le expedieze. Acum, fără explicaţii, două dintre aceste ilustrate poştale au apărut pe noptiera din dormitorul episcopului, aşezate la un unghi de 140 de grade. Natural că ele aminteau de Jim. Două zile mai târziu, Maren Bergrud apăru la dejun cu o parte din bretonul ei ciopârţit şi pârlit, ca şi când ar fi fost tăiat cu foarfecă… Jim nu agrea bretonul ei!

În dimineaţa următoare, ea se trezi cu un ţipăt de durere. Două din unghiile ei fuseseră dezlipite, ca şi cum un instrument ascuţit ar fi fost împins sub ele. Şi apoi, când se întoarse de la trusa sanitară unde-şi lipise nişte plasturi, David Barr exclamă: „Maren, restul bretonului tău a dispărut!” Dar asta n-a fost tot. Maren fusese tulburată de un alt incident în timpul nopţii. În seara aceea, episcopul se retrăsese ceva mai devreme ca ceilalţi. După ce el adormi.

Maren îşi reaminti că pe raftul dormitorului lui se găsea o carte de care avea nevoie. Intrând tiptil în camera (întunecată, ea rămase în mărmurită, văzându-l pe episcop şezând pe pat şi vorbind de unul: – îngur. Dar, lucru straniu, cuvintele ce le pronunţa nu aparţineau felului său de a gândi şi de a vorbi, ci mai degrabă fiului său. Dimineaţa, episcopul nu-şi reaminti nimic despre» aşa ceva

David Barr îşi aminti însă că noaptea trecută se trezise cu un simţământ ele groază, ca de coşmar, şi având impresia că viitorul era îngrozitor de întunecat şi fără speranţă. În felul acesta trebuie să se fi simţit şi Jim când se trezea de sub efectul drogurilor.

Când cei trei, după o scurtă plimbare la Londra, s-au reîntors ziua următoare (în apartament, au dat cu ochii de un alai de fenomene inexplicabile. Chiar pe noptiera episcopului, unde fuseseră aşezate cele două vederi, se găseau acum două cărţi la acelaşi unghi de 140 grade.

Apoi, Maren observă că două fotografii ale lui Jim, împreună cu tatăl său, dispăruseră de la oglinda episcopului, unde se aflau îaainte. Ele au fost găsite într-o grămadă dezordonată de cârpe, în încăperea WC-ului. Tot acolo au mai găsit, aruncat”, un teano uriaş de coli albe, cum n-au mai văzut vreodată, împreună cu mai multe ilustrate. Dar numai o parte a WC-ului era în dezordine. Cealaltă parte a lui era în perfectă ordine.

După acestea, David cercetă sufrageria. Observă aproape imediat că ceasul din bibliotecă indica ora opt şi 19 minute; De mai multe săptămâni, ceasul era oprit la 12 şi 15 minute. Iar acum acele

ceasornicului formau acelaşi enigmatic unghi de 140 grade. Ciudat: ele indicau ora Gambridge-ului când Jim murea în New York!

Niciunul dintre cei trei nu crezuse în viaţa de după moarte. Dar, acum, îşi schimbaseră concepţia. Şi (începură să urmărească tot ce putea să apară ca inexplicabil în locuinţa lor. Obloanele le găseau închise, ca şi când Jim le-ar fi închis. Căldura era închisă, aşa cum îi plăcea lui Jim. Într-o dimineaţă, tot laptele din frigider, inclusiv cel cumpărat în dimineaţa aceea, s-a acrit. Au mai găsit o Biblie pe noptiera episcopului şi o carte înapoia reşoului electric.

Atunci au căzut definitiv de acord că moartea.nu încheie totul. Ce era de făcut? Episcopul chemă pe preotul; John Pearce-Higgins din Londra, pentru; sfaturi… Acesta îi. sugeră, numele doamnei Ena Twigg – un faimos medium spiritist englez. Cei trei încercară, mal întif experienţa cu „masa Quija” (un gen de practică spiritistă), dar experienţa n-a fost cu totul satisfăcătoare, aşa că au stabilit o lântâlnire cu Ena Twigg.

În ajunul şedinţei de spiritism, şi din nou, chiar în clipn plecării, avusese ioc o altă rafală de „inexplicabil”. Ferestrele Eli – *ic* iezuită. care celebrează liturghii rock şi care oferă posibilitatea studierii în grup a ocultismului. Trebuie amint Tta7 de-asemenea „tră (Tiţionala „Biserică unită a TuTRĂ – ristos” – în cadrul serviciilor fantomatice de miercuri seara, scaunele sunt mutate, covoarele sunt mutate din loc în loc, iar lumini stranii iluminează afişe psihedelice pe pereţi. Cu ocazia Pastelul, o tânără, vrând să simbolizeze suferinţele lui Iisus, se poticneşte de-a lungul drumului, purtând o cruce grea pe umeri, în timp ce efecte sonore, simulând zgomotul cuielor, se fac auzite! Totul este magie neagră şi magie albă. Cel puţin într-unul din liceele fiecărui oraş, elevii fac cunoştinţă cu fenomenele spiritiste în timpul excursiilor pe care le fac în munţi.

Un singur medium este capabil să înveţe un număr variat de „teme”, cum ar fi parapsihologia, Yoga tibetană, Huna polineziană”, Gurdijeeff, Ashvagosha (sau Trezirea Credinţei), percepţia vieţii trecute, auto-hipnoză, regresia vârstei, izvorul sănătăţii, paşi spre o conştiinţă mai înaltă, etc. Şi toate acestea le învaţă şi le practică un singur spiritist în mahalaua sa izolată.

Un alt medium deţine un spirit călăuzitor care susţine că primeşte” învăţăturile direct de la Iisus. Acestmăedium foloseşte „ghidul” pentru orice doritor care face apel la serviciile sale; el ajută la

găsirea copiilor pierduţi, înlocuieşte documente pierdute, sau vindecă oameni, fără operaţie. Mai există şi „Universul Receivers Prayer Group” (Grupul de rugăciune primitorii universali) – cel mai celebru grup spiritist ce acţionează în prezent în partea de nord a Californiei. Membrii acestui grup susţin că rugăciunile lor îşi ating scopul dorit. Adresându-şi cererile oricui este binevoitor să-i asculte, „primitorii universali” speră că „Dumnezeu”, sau „Eul superior”, sau, poate, „lumea spiritelor” îi va auzi şi le va împlini dorinţele. Mai sunt şi „Rosicrucienii” (societate secretă înfiinţată încă din sec. XVII) cu uriaşele lor muzee egiptene. De asemenea, există numerologii şi grafologul din Seattle, care a făcut din grafologie o îmbinare de hartă astrologică şi de test „Rorschach”. Medici, psihiatri, chiar şi membri ai poliţiei au apelat la serviciile lui pentru cazurile mai dificile. Mai există și un licenţiat în medicină, care folosește atât astrologia, cât și hipnoza în tratamentul pacienţilor săi. În partea de nord a Californiei, un preot iezuit este recomandat ca cel mai mare specialist în domeniul hipnozei. El și-a început cariera învăţându-i pe oameni cum să se relaxeze…

Tot în California se află un cm care jonglează cu mântuirea percepţiei extransenzoriale dintre oameni şi plante. El afirmă că plantele reacţionează într-un anumit fel atunci când omul are intenţia să le ardă sau chiar numai când se gândeşte la acest lucru. Mai există o altă persoană care are viziuni cu raze X”. El priveşte înăuntrul CBI pului pacientului, îşi dă seama de ce suferă respectivul şi pune diagnosticul. Se zice că n-a greşit niciodată. Mai există și spiritistul care încearcă să demonstreze discipolilor săi că o excursie spiritistă este mai bună decât o cură de droguri. Ce vreţi mai mult?

Dar aceasta încă nu este totul. Membrii unuia din grupurile din Sacramento cred că extratereştrii sunt aceia care au creat rasa umană și că, din timp în timp, ei coboară pe pământ să vadă ce se mai petrece. Din punct de vedere spiritist, oraşul Plăcervilie, situat la est de Sacramento, nu prezintă o importanţă deosebită; dar, după părerea mai multor mediumi, importat este ceea ce se petrece deasupra acestui oraş. Se spune că fiinţe de pe altă planetă lucrează cu toată graba pentru terminarea la timp a Plăcervile-ului, în vederea transportării acolo a acelor oameni care au vibraţiile cele mai bune, atunci când planeta noastră va deveni de nelocuit din cauza poluării. Aceşti oameni selectaţi vor fi plasaţi de către fiinţele extraterestre într-o stare de trăire suspendată pentru o perioadă de 20 – 30 de ani, până când

atmosfera pământului se va purifica din nou.

Conform altei credinţe, la nord de Oroville, pe o suprafaţă muntoasă de cinci acri, se înalţă încet, dar sigur, „Oraşul lui Iisus”. Acest oraş urmează să fie un centru de meditaţie neîngrădit şi liber de orice piedică.

Dar cele mai puţin credibile dintre toate sunt povestirile despre Muntele Shasta. Se spune că, dincolo de Muntele Shasta, se află două oraşe. Se presupune că locuitori secreţi ai acestor oraşe au făcut tunele ale unor clopote cu vibraţii prea înalte pentru a fi prinse de urechea oamenilor, clopote ce au tăiat şi scormonit muntele întocmai ca razele „laser”. Se presupune că 12 maeştri au coborât pe pantele Muntelui Shasta, pentru a da instrucţiunile de rigoare. Un medium pretinde că L-a întâlnit pe Iisus pe Muntele Shasta. El susţine că Iisus i-a spus că s-a născut şi a trăit în Grion…

Tămăduitorii spiritişti sunt răspândiţi în întregul stat al Californiei. Unul dintre ei îi vindecă pe oameni, plimbându-şi degetele pe faţa pacientului, înfigându-şi mai apoi degetele în corpul acestuia. Un altul foloseşte un amestec straniu de masaj cu „recăderi spontane în vieţile trecute”. Mai este şi stafia doctorului scoţian care i-a spus unei femei, al cărei bărbat este bolnav, să-i reteze vârful capului pentru a da drumul presiunii din interior. Şi ea a făcut întocmai – a tăiat vârful capului cu degetelei ei.

Apoi, mai sunt şi magiile: magia albă, magia neagră, magia cenuşie şi vrăjioriile. Un bărbat se joacă cu o portocală. Un medium citeşte în nisip. Altul le vorbeşte animalelor. Există psihometria.

5 – 2

Există „conştiinţa Rrishna”. Şi, pentru nişte motive oarecare, Un scriitor a amestecat minunile făcute de Iisus în grămada de fenomene spiritiste.

Extinderea activităţii spiritiste într-un singur stat american – California – depăşeşte cu mult statisticile. Şi aceasta în ciuda legii date împotriva ghicitorilor, lege care interzice activitatea ghicitorilor şi spiritiştilor. Aceeaşi lege spune însă că activitatea bisericilor este absolut liberă. Astfel că mulţi spiritişti cumpără titluri bisericeşti. Asta înseamnă o afacere înfloritoare pentru episcopul Kirby Hens-ley de la Biserica „Universal Life” (Viaţa universală). Episcopul K. Hensley, care nu ştie nici să scrie şi nici să citească (e analfabet), îi hirotoniseşte pe spiritişti ca preoţi, pentru o anumită sumă de bani, şi le vinde şi titluri

de „Doctor of Divinity”.

Ce se poate spune despre această mişcare delirantă cu implicaţii spiritiste? Este aceasta numai un mod de a petrece timpul? Niciuna dintre căpeteniile implicate aici, spiritişti sau mediumi, nu ar fi de acord cu aceasta; şi, cuatit mai mult, clienţii lor nu ar accepta ideea aceasta. Cei mai mulţi dintre ei sunt captivaţi de-a binelea şi, pentru aceştia, spiritismul nu este doar un divertisment; pentru ei, spiritismul are semnificaţia unor altare!

Şi atunci pot toate acestea să reprezinte distracţii neimportante? O hrană fără consistenţă pentru ceea ce se află în spatele conştientului? Sau suit jocuri periculoase, practicate cu identităţi necunoscute, aflate în lumea nevăzută? Un sigur lucru este sigur. Există ceva care a atins punctul sensibil al interesului public. Şi asta nu e încă totul, Lumea ocultă, ciudată şi supranaturală, pare a fi un magnet uriaş, scufundat pe fundul oceanului, care atrage exploratorii spre el, aproape împotriva voinţei lor.

Omului îi place jecul cu mingea spiritistă, chiar atunci când nu cunoaşte identitatea partenerului. JŞL… omul nu are intenţia să renunţe. Farmecul acestui joc l-a făcut să-şi învingă frica şi prudenţa. R’iposta acelor bătăi îndepărtate în peretele unei baraci de lemn de TKpnioară tună şi bubuie de-acumT-periculos de aproape!

Dar citi. sunt cei care aleargă] a adăpost?

CAPITOLUL 5

DE-A VALMA

…O istorie cu cadavre şi ritualuri fantomatice… Relatări înspăimântătoare, cu sacrificii omeneşti aduse pe plajele Californiei… Automobile de deşert furate şi fete hipnotizate… Un înşelător care îi convinsese pe discipolii săi că el era atât Iisus, cât şi Satana… Fantome şi iar fantome…!

Din păcate, cele de mai sus nu sunt subiectul unui roman de succes, ci tragedia vieţii lui Charles Manson, acela care, folosindu-se de anumite puteri stranii, şi-a instruit aşa-zisa „familie” într-un fel de bandă războinică care avea drept scop să ucidă. Oare ce împrejurări au permis desfăşurarea unor astfel de orori? De unde i-a venit lui Charles Manson o astfel de idee? Or mai fi şi alte persoane care se joacă cu asemenea forţe periculoase? Ar trebui să ştim acest lucru!

Plin anii 1960, Charles Manson şi-a petrecut majoritatea timpului în închisoare. Pe atunci, în afara zidurilor închisorii, aveau loc

multe evenimente în lume: numeroase mişcări ele eliberare, orgii, asasinate, începutul războiului din Vietnam, mitinguri, libertinaj sexual, curentul „rock and roll”, „Beatles”-ii (renumita formaţie englezească de muzică „beat”), mişcarea „The Beach Boys”, bomba cu napalm, curentul ocult oriental „Hare Hrishna” şi încă multe altele. Manson a aflat de toate acestea din ziar şi presă şi a meditat a iupra lor.

Încă din acele zile petrecute în închisoare, Charles Manson a început să studieze magia, hipnotismul, vrăjitoria, protecţia astrală, scâentologia, jocurile eului şi motivaţia subconştientului. Manson s-a hotărât să folosească toate aceste metode, pentru a-i controla şi a-i Kiăpâni pe ceilalţi oameni.

Era decis să uzeze de „scientologie” – noutatea zilei – pentru >.< aceasta îl putea ajuta să facă tot ceea ce-şi dorea să facă şi să fie [Ol ceea ce dorea să fie. A citit foarte multe în domeniul tehnicii psihiatrice; s-a interesat în mod deosebit de „terapia de grup”, fără a Uita o singură clipă de magia neagră. Toate îi puteau fi de folos pentru aducerea la îndeplinire a planurilor care-i încolţeau în minte. I, i plăcut în mod deosebit cartea „Străin într-o ţară ciudată” (Stran„t în a strânge land), ce prezenta povestea fantastică a unui nuirţian ce-şi utiliza telepatia cu putere şi care, însoţit de haremul său, hoinărea pe pământ câştigând adepţi pentru o nouă mişcare religioasă. Manson a împrumutat multe din ideile şi expresiile cărţii, din fericire fără a intenţiona să folosească canibalismul descris în respectiva carte. Dar cine ştie ce-i mai încolţea în minte?

Un lucru e sigur. La 21 martie 1967, când a părăsit închisoarea, Manson avea deja un pan stabilit, iar America cu noua ei ideologie de pace – prosperitate –, dragoste şi flori, era dispusă să riposteze biind la violenţele şi încăierările ce umpleau străzile şi care, de regulă, provocau rănirea chiar şi a copiilor.

Aproape imediat a găsit pe prima dintre fetele sale, cu care a plecat la San Francisco şi Haight. A încercat apoi să consume droguri; şi se pare că ideea după care el, Charles Manson, ar fi Iisus i-a venit în timpul unei drogări cu L.S.D. (im stupefiant puternic). La Haight a dat peste toate curentele diferitelor secte oculte care apăruseră în ultimul deceniu: „Muzică acidă”, stupefiante, libertinaj sexual, astrologie şi ocultism; publicaţii clandestine, adunături haotice de oameni, păr lung; şi, pe lângă toate acestea, ideea „supraomului”.

În toate acestea a fost implicat Charles Manson, omul a cărui viaţă fusese o amestecătură de sărăcie, închisoare şi plictiseală, şi care acum avea propriul său univers. El atrăgea la sine pe toţi aceia care tânjeau după un conducător şi care erau gata să-l accepte în orice postură ar fi dorit el să se întruchipeze. La sfârşitul verii lui 1967, închinată dragostei libere, Charles Manson împreună cu suita sa au pornit să colinde ţinuturile de coastă ale Californiei, adunând, pe măsură ce înaintau, tot mai multe fete.

Se pare că acesta a fost anul convieţuirii într-o comunitate nomadă. Din primăvara sau vara anului 1968, în viaţa ciudatei „familii" a intervenit un şir de schimbări: vrăjitorie, „Satana în mişcare", venerarea diavolului şi violenţă – Charles Manson a venit, probabil, pentru prima dată în contact cu grupări oculte ca „Sclavii lui Satana", „Drepţii Satanei" din Sunset Srip. Manson a menţinut legăturile cu aceste grupări de-a lungul întregului „an de violenţă".

Fără îndoială, Manson şi-a cules ideile din diferite surse. Se mândrea chiar cu vastele sale informaţii supranaturale. Există încă anumite influenţe care l-au condus la „excursia morţii sale" – în mod deosebit influenţa exercitată de trei grupări ce activau în zona oraşului Los Angeles.

Prima dintre aceste grupări a fost „Casa soarelui", aparţinând „Ordinului Templul Orientului" – un cult magic având ca specific consumul de băuturi din sânge şi practicarea magiei sexuale. Cel de-al doilea grup, ce purta numele „Kirke Order el Dog Blood" (în traducere – Ordinul Kirke al sângelui de dine), număra vreo patruzeci de membri şi promova un ocultism obscur.

„Procesul bisericii din judecata finală" era cel de-al treilea gru] i, o organizaţie, englezească care se închina sângelui, vrăjitoriei şi masacrului în vedarea pregătirii sfârşitului lumii. Acest grup, „Procesul" cum mai este numit, a activat la Los Angeles în anul 1968, an în care Manson a abandonat florile şi amorul liber pentru a se dedica crimei. Conducătorul „Procesului" se credea a fi Hristos, fapt care a întărit, probabil, ideea lui Manson de a se pretinde şi el a fi Hristos. Această grupare învaţă că Hristos şi Satana au renunţat la punctele de deosebire care îi puneau în conflict, pentru a lucra împreună de-acum încolo.

În orice caz, în spatele acestor practici spiritiste, Manson avea un plan pe care voia să-l aducă la îndeplinire. El intenţiona, probabil,

să-l aducă la îndeplinire, să plece undeva cu şaretele sale încărcate cu nisip şi cu fetele şi cuţitele sale, pentru a-şi produce Arma-ghedonul său.

Ideea unificării lui Hristos cu Satana a influenţat cel mai mult această minte demonizată. El, Charles Manson, putea fi în acelaşi timp şi Hristos şi Satana. El, Charles Manson, va grăbi cea de-a doua venire şi, odată cu ea, va avea loc şi Armaghedonul său. A mai existat încă o influenţă survenită în viaţa lui Charles Manson, care, conform gândirii sale pervertite, părea să lege toate activităţile sale şi să le dea un nume. Această influenţă se chema „Helter-Skelter", care tălmăcit înseamnă „De-a valma".

Formaţia „The Beatles" lansase un set de cântece de succes intitulat „Helter-Skelter". Evident, Manson nu ştia că un „helter-skeâter nu este altceva decât un fel de sanie clin parcurile britanice de distracţii. Ascultând discul i s-a părut că membrii formaţiei „Beatles" l-ar îndemna să-i cheme la el sau, cumva, să le trimită o telegramă… şi, tot ascultând acele cântece, a ajuns să creadă încă multe alte lucruri.

Este adevărat că discul respectiv a fost înregistrat într-o perioadă în care Beatles-ii purtau violente discuţii cu diferite foruri, lucru care se oglindea şi în cântecele lor. „Helter-Skelter" este un număr de „rock and roll"-uri, caracterizate printr-o muzică delirantă, în special partea finală, care pare a fi „un marş mondial al maniacilor ruinaţi".

Manson avea deja bine stabilit în mintea sa un plan al Arma-ghedonului, iar acum îi găsise şi un nume: „Helter-Skelter", nume ce însemna violenţă, crimă, un convoi dezordonat de automobile de deşert înarmate pentru atac; un nume ce includea hărţi ale căror semne erau desemnate de-a valma şi care reprezentau drumul de salvare ce străjuia calea de la Valea morţii, trecea apoi pe lângă şosele pârjolite şi ajungea la mare, evitând astfel principalele autostrăzi. Aceasta este schema acţiunii Armaghedon.

Şi Charles Manson lua în serios întreaga afacere. Le dădea fetelor lecţii de aruncare a cuţitului şi de retezare a gâturilor. Avea viziunii despre modul în care trebuia să-şi împodobească bârlogul eu schelete de om… şi Helter-Skelter avea să aibă loc curând.

…Dar să dăm uitării această istorie cu sfârşitul ei îngrozitor (Charles Manson a fost în cele din urmă executat pentru repetate omucideri rituale). Suntem, desigur, cu toţii dezgustaţi de toată

„afacerea Charles Manson” – valuri de crime, vrăjitorie, venerarea lui Satana, ritualuri de sacrificiu şi întreaga gamă de fenomene; şi, probabil, suntem de acord că unele dintre aceste grupări oculte, judecând după efectele pe care le-au avut asupra lui Charles Manson, trebuie să fie extrem de periculoase.

Ceea ce însă am prezentat aici reprezintă doar extreme, pentru că nu teate grupările de orientare spiritistă presară violenţa. Nu le putem aşeza pe toate pe acelaşi calapod.

Dar să fie oare adevărat că un anumit element de pericol se găseşte în toate formele ocultismului? UNDE; este linia de despărţire dintre grupările inofensive şi cele periculoase? Sau poate nici nu există o astfel de linie!?

Mii de oameni încearcă să afle adevărul. Sunt oameni care i-au pierdut pe cei dragi, şi-i caută în spiritism. Sunt oameni care se simt îngrozitor de singuri. Este firesc deci să caute o consolare, fără a le păsa care este izvorul care le oferă această consolare. Desigur, această cale „decentă”, de căutare a unei alinări, nu poate fi pusă în aceeaşi categorie cu grupările ce practică violenţa.

Nu putem face aşa ceva. Dar să nu existe oare niciun grad de pericol în toate aceste fenomeme, oricât ar fi pericolul de mic? *Să* nu existe oare nicio legătură între ele, oricât ar fi ea de neînsemnată?

Ce poate fi mai important decât să aflăm adevărul în acest sens?

CAPITOLUL 6

GHEAŢA SPIRITISTA ESTE SUBŢIRE

După o perioadă de patru luni, timp în care d-na Ruth Mont-gomery a practicat „scrierea automată”, câte cincisprezece minute în fiecare zi, cartea era terminată. Arthur Ford îşi încheiase prezicerile sale şi acum, la sfârşit, Ruth Montgomery a scris un epilog pentru volumul respectiv, iar declaraţiile dumneaei sunt cum nu se poate mai semnificative!

D-na Montgomery pune întrebarea: „Să fie oare scrierea automată o îndeletnicire periculoasă?” Şi tot dumneaei răspunde: „Da, este periculoasă! În cazul în care o persoană nu este bine echilibrată, atât mintal cât şi fizic, nu trebuie cu niciun chip să deschidă uşa prin care pot pătrunde spiritele rele”.

Deci „scrierea automată” este o îndeletnicire periculoasă. Motivul? Spiritele rele pot pătrunde în viaţa persoanelor respective. Şi Ruth Montgomery arată cât de important este ca persoana care are de

gând să intre în comunicări spiritiste să fie bine echilibrată, atât mintal, cât şi fizic.

„Vă întreb însă: aţi cunoscut vreodată măcar un singur om care să nu se considere pe sine ca fiind „bine echilibrat”? Ceilalţi oameni pot fi mai mult sau mai puţin anormali – gândeşte orii cine –, dar în niciun caz nu poate fi vorba de el însuşi. Se ştie prea bine cum stau lucrurile în privinţa asta.

Hans Holtzer, un alt partizan al spiritismului, are şi el ceva de adăugat în legătură cu această idee. El este de aceeaşi părere cu Ruth Montgomery asupra faptului că „a încerca să iei legătura cu morţii este o îndeletnicire pe care trebuie să şi-o asume numai persoanele foarte echilibrate. Este cât se poate de nepotrivit ca persoanele dezechilibrate sau cele extrem de îndurerate în urma pierderii unei fiinţe dragi să se apuce de aşa ceva, fără a avea cel puţin în vedere sfaturile unui specialist în domeniu”.

Întreb din nou: Cine este cel care urmează să decidă cine este bine echilibrat şi cine nu este? De cele mai multe ori, cel care decide este individul însuşi!…

Hans Holtzer continuă: „Unele dintre aceste canale de comunicare sunt autentice, altele însă nu sunt. Cei mai mulţi oameni, aflaţi sub influenţa unei emoţii puternice, sunt aproape incapabili să deosebească dintr-odată adevărul de minciună. mai mult decât atât, dorinţa de a comunica, unită cu speranţa că va reuşi, constituie un motiv puternic care-l determină pe individ să treacă peste semnele de recunoaştere ale şarlataniei duhurilor şi ale autoînşelării”.

Este cât se poate de natural ca oamenii îndureraţi să încerce să comunice cu aceia pe care i-au pierdut – dacă li se oferă această posibilitate – şi nu e de mirare că un om care a pierdut de curând pe cineva drag să nu aibă chiar atât de mult discernământ şi să nu fie în stare să judece chiar atât de logic ori să vadă realitatea atât de clar pe cât o poate face un altui. Bar Hans II ltzer mai spune.: „Aceia care sunt împinşi numai de o curiozitate fără rost, ar face mai bine să nu se amestece într-o asemenea activitate”.

Se pare deci că numai un specialist în domeniul spiritismului, singurul destul de informat şi destul de echilibrat, poate stabili o legătură sigură cu lumea celor morţi. Dar care este măsura cu ajutorul căreia poate stabili ce căi sunt sigure şi ce căi nu? Care este metoda prin care recunoaşte el semnele amăgirii? Şi dacă există totuşi

asemenea semne, nu ar trebui ele făcute cunoscut în primul rând acelora care sunt cel mai mult expuşi să le devină victime, anume acelora care i-au pierdut pe cei dragi, care sunt curioşi, dornici după senzaţii noi?

Hans Holtzer susţine că există comunicări autentice şi comunicări false. În mod evident, gheaţa spiritistă este subţire…

Iată un lucru interesant, aflat de la o vrăjitoare, coborâtoarea unei familii ce numără printre stră noşii ei şase generaţii de magicieni. Ea afirmă: „A fi în acelaşi timp atât, om senzitiv, cât şi spiritist este o stare „anormala; iar aceia care sunt „în această situaţie au o concepţie denaturatădcyprtr-Tiaţă. Cei or se consideră spiritişti pl-ofesiomşir au adus-mai multe neajunsuri şi prejudicii dezvoltării ocultismului decât oricare alt grup de oameni. A urma sfaturile unui spiritist nu este cel mai indicat lucru pe care îl poţi face! Trăgându-mă dintr-o familie de spiritişti, mă simt în măsură să-mi spun deschis părerea”.

Ei bine, ce părere aveţi despre acea >ta afirmaţie? Am aflat până acum că cei care doresc să stabilească o legătură spiritistă trebuie să fie bine echilibraţi. Această vrăjitoare însă, care trebuie să ştie foarte multe, afirmă că a fi spiritist este o condiţie anormală! Şi totuşi spiritiştii de profesie. sunt aceia care, în mod obişnuit, stabilesc prin ei legăturile cu lumea nevăzută. Dacă există. totuşi anumite deosebiri de păreri între diferiţi vrăjitori, magicieni, ocultişti etc\… într-un anumit punct „sunt eu toţii de acord –: – anume că în lumea spiritismului există multe pericole… /… v

Iată ce afirmă un foarte cunoscut medium: „Înainte ca cineva să se hotărască să devină medium, omul ar trebui să ştie că acest lucru implică riscuxişi răspunderi înfricoşătoare, şi numeroase Periere. De cealaltă parte, se află spirite ce sunt gata să se întoarcă asupra mediumului şi să pună stăpânire totală pe el… Există apoi spirite-impestori (mincinoase), care, prin intermediul unui medium, fac declaraţii ce nu sunt adevărate!”:

Dacă vizitezi deci un medium, există posibilitatea ca spiritele întunericului, care îi iau în stăpânire pe respectivul medium, să fie nişte impostori ce pretind a fi ceea ce nu sunt de fapt şi care spun lucruri neadevărate. Ce altă semnificaţie ar putea avea cuvintele renumitei vrăjitoare. Câte infinite posibilităţi de confuzie, de amăgire, de pericole stau în faţa respectivei persoane!

Un alt avertisment ne este dat de un foarte cunoscut psiholog şi

parapsiholog – o cercetătoare în domeniul ocultismului, profesoară la Universitatea California din Las Angeles. Dumneaei arată că „îndeletnicirile oculte pot fi periculoase, iar magia neagră şi vrăjitoria sunt adevărate nisipuri mişcătoare. Chiar şi., Masa Ouija' poate deveni dăunătoare, deoarece cei mai mulţi oameni nu-şi dau seama că ea poate duce la o disociere (ruptură) şi chiar la o distrugere a persnalităţii umane!"

Fără îndoială, gheaţa spiritistă este subţire. Aceasta vor să spună toţi aceşti spiritişti; şi, cu siguranţă, ei ştiu cel mai bine acest lucru. Lucrul cel mai important, în acelaşi timp cel mai înfricoşător, este posibilitatea ca spiritele care comunică să fie impostori şi. să nu spună adevărul.

În timp ce episcopul Pike s-a rătăcit prin deşert, Diana Pike, soţia lui, în încercarea disperată de a-l localiza, a luat contact cu mai mulţi mediumi. Iată declaraţia pe care a făcut-o ea la data aceea: „Atât eu, cât şi soţul meu suntem conştienţi de faptul că informaţiile obţinute cu ajutorul mediumurilor nu sunt totdeauna dintre cele mai precise".

Vă întreb, deci: dacă informaţiile obţinute de pe celălalt tărârri; în di.it totdeauna dintre cele mai precise, nu există totdeauna un anumit grad de pericol? Putem fi siguri atunci că lipseşte adevărul? Atunci când e implicat chiar destinul vieţii noastre, dorim noi uneori adevărul, iar alteori minciuna?

Am auzit că episcopul Pike a fost întrebat. dacă s-a; gândit vreodată la posibilitatea de a fi prins în jocul «piritelor – pole. El: t răspuns că i-a-venit în minte un astfel de-gând, dar l-a îndepărtat repede, ca fiind prea stânjenitor.:

Episcopul Pike era deja prea mult implicat în acest joc periculos pentru a mai putea da înapoi. Şi cam aşa se întâmplă de obicei. Karl Jaspers a arătat foarte clar acest lucru. El afirmă: „Mi-am dat seama prea târziu că elemente ale întunericului pătrunseseră în viaţa mea. Le-am cunoscut după ce câştigaseră deja prea mult teren. Nu mai există cale de întoarcere. Sunt prins acum în lumea spiritelor pe care am dorit atât de mult s-o văd. Demonii ies din abis". Prea mult teren câştigat, prea multă putere exercitată. Ralph Gasson, un fost medium, afirmă: „Calea de pătrundere este extraordinar de uşoară, pe când calea „de întoarcere este extrem.de dificilă".

De ce este atât de uşor să pătrunzi în lumea spiritismului şi atât

de greu să o părăseşti? Iată răspunsul: vraja spiritismului este mai mare decât crede omul: şi, odată cuprins de ea, este aproape imposibil să te eliberezi din strânsoarea ei.

Mai există însă şi un alt motiv, îngrozitorul gol sufletesc, dorinţa de a fi împreună cu cel drag. Acestea fac extrem de dificilă eliberarea, ieşirea de sub puterea spiritismului. Cel îndurerat este obsedat de gândul că, respingând comuniunea spiritistă, l-ar putea respinge pe acel ce-i este drag, ceea ce, desigur, reprezintă pentru cel în cauză ceva de neînchipuit. El vrea să ştie, vrea să fie sigur, înainte de a risca să-l piardă pe cel drag.

Ar fi o cruzime să nu-l înţelegi.

Dar aceasta înseamnă oare bunătate şi dragoste: să treci în faţa pericolului, să vezi pe cineva care, în disperarea singurătăţii, este dus de nas de o iluzie? Vedem cum gangsterii jefuiesc pe o văduvă… şi exclamăm: „Cită cruzime!” Dar oare gangsterii spiritişti, care, strecurându-se în viaţa celor văduviţi şi înlăcrimaţi, le oferă o consolare falsă, nu sunt ei mult mai abuziv? Dacă lumea spiritistă ar oferi consolarea pe care pretind că o oferă, dacă ar fi capabilă să facă legătura cu morţii, după cum spune că face, dacă spiritele ce apar în camera întunecoasă ar fi ceea ce pretind că sunt şi nu ar fi nişte impostori – atunci ar fi o greşeală să pui la îndoială toate aceste fapte.

Dar, dacă există o cât de mică îndoială în ceea ce priveşte credibilitatea unor astfel de consolări spiritiste, atunci trebuie făcute cercetări temeinice, fără a ţine seama cât ar putea să pară de crude în acele momente. Procedând altfel, va trebui cu siguranţă să răspunzi într-o zi aceluia care va plânge amarnic, dar prea târziu, acuzându-te: „Tu ai ştiut 1 De ce nu mi-ai spus şi mie?!”

Uneori, salvamarul poate fi dur f poate că nu tratează cu prea multă blândeţe pe cel ce este gata să se înece, dar îi salvează viaţa. Cuţitul chirurgului taie drastic, dar aceasta este singura cale de

2 fi i reda bolnavului sănătatea. Mama ce-şi smulge copilul din l’aţa maşinii în plină viteză poate să pară aspră, dar ea procedează aşa, tocmai pentru că-l iubeşte şi nu vrea ca el să moară. Nu e uşor să urmăreşti consecinţele distrugătoare ale unui drog de care viaţa ta a devenit dependentă. Pentru asta, cu siguranţă îţi trebuie mult curaj. Dar cercetarea spiritismului, când acesta te implică, într-o acţiune, nu trebuie cu niciun chip neglijată.

Trebuie să se facă cercetarea legăturilor spiritiste chiar şi în

cazurile în care cei însinguraţi au început să depindă. Cercetarea trebuie făcută până când vom fi siguri că gheaţa spiritistă este suficient de sigură, suficient de groasă, pentru a putea suporta greutatea" noastră sau până când vom descoperi la timp că este mult prea subţire şi prea înşelătoare pentru a putea călători pe ea, indiferent cât de mică ar fi viteza cu care înaintăm. Trebuie să o cercetăm fără a ţine cont că înaintea noastră mulţi oameni au călătorit pe ea. Trebuie să o cercetăm, indiferent cât de bine bătătorită ar părea cărarea spiritistă, indiferent cât de sigure ar părea podurile ce traversează prăpastia singurătăţii care ne desparte de cei dragi.

CAPITOLUL 7

CINE LE AZVÂRLE ÎNAPOI?

Omul aruncă mingile peste zidul lumii nevăzute şi cineva le azvârle înapoi. Cine? Omul crede că ştie… Ruth Montgomery crede că este Jim. Mulţi cred că este unchiul Joe… dar alţii nu sunt prea siguri cine se ascunde în spatele zidului.

Jess Steam, autor al unui număr remarcabil de povestiri cu succes din lumea spiritismului, a afirmat câteva lucruri interesante: „De multe ori, în discuţiile pe care le-am avut cu mediumii, i-am întrebat dacă obţineau informaţiile spiritiste printr-o cale specială, ce venea din marele, dincolo, sau dacă acestea erau numai rezultatul unui exerciţiu al minţii lor, al subconştientului lor uşor impresonabil?" Şi el continuă: „Cel mai celebru medium american, fostul Arthur Ford, cel care pretinde că posedă legături spiritiste cu mii de spirite, inclusiv cu magicianul Harry Hondini şi cu tânărul Jim Pike, fiul episcopului, spre sfârşitul carierei sale nu mai era sigur de autenticitatea spiritelor care-l călăuzeau. Spiritul Fletcher era, ca şi alte spirite-călăuze, o entitate amabilă sau un spirit care se presupune că s-a alăturat minţii (subconştientului) mediumului, dar pe care mediumul îl consideră a fi o forţă în afara sa, prin care lumea spirituală putea comunica destul de uşor, aceasta şi datorită faptului că se află pe aceeaşi lungime de undă".

„N-ar fi deloc amuzant" – a spus Ford cu un zâmbet amar – „dacă ceea ce am crezut în toţi aceşti ani că ar fi spiritul Fletcher nu a fost decât propria mea subconştienţă!"

„Totuşi – continua Jess Steam – înainte de a muri, credinţa mediumului în spiritul Fletcher a fost întărită din nou printr-un mesaj pe care tânărul Jim Pike l-a trimis tatălui său"…

Observaţi ce anume i-a întărit credinţa lui Arthur Ford în

spiritul Fletcher: un mesaj de la sinucigaşul Jim Pike!

Şi din nou, Jess Steam pune întrebarea: „În căutarea unei dovezi demne de lut în considerare, fiecare experienţă subiectivă este suspectă ca avându-şi rădăcinile în dorinţele subconştienţei individului. Cu ajutorul imaginaţiei, eu îmi pot întruchipa în minte *i* pe oricine şi, cufândându-mă în subconştient, pot să conversez cu res pectâva persoană – fapt „care, în mod evident, este un produs ui imaginaţiei mele.

Ce-asigurare am ca spiritistti nu folosesc şi ei în mare, aceeaşi tehnică?

Vorbind despre Douglas Johnson, tămăduitorul spiritist, Jess Steam afirmă: „Recunoscând ca fiind într-adevăr o problemă aceea de a distinge realitatea de fantezie, Douglas Johnson simte că aflarea răspunsului nu stă în calitatea unei comunicări presupuse „ci în natura informaţiilor care nu pot cea decât o singură origine – lumea nevăzută”.

Luaţi aminte la această afirmaţie: „… informaţiile… nu pot avea decât o singură origine – lumea nevăzută”.

Jess Steam afirmă: „Ca şi Arthur P’ord, Johnson începuse să suspecteze spiritele cu care intra în legătură, dându-şi seama că el nu făcea altceva decât să dea viaţă unor trăiri imaginare”. El continuă: „Douglas Johnson se îndoieşte în permanenţă de sine şi de spiritele cu care comunică”, şi apoi citează afirmaţia lui Johnsos: „Noi, spiritiştii, trebuie să ne asigurăm de fiecare dată că nu ne înşelăm pe noi înşine în ceea ce priveşte sursa informaţiilor pe care le primim. Acesta este motivul pentru care încerc totdeauna să am dovada prezenţei Sfântului Spirit”.

Şi care ar putea fi acea dovadă? Natura informaţiilor. Un alt medium, o femeie, considerată ca fiind unul dintre cei mai celebri din Los Angeles, îşi pune de asemenea întrebări. Ea afirmă: „Ştiu să comunic direct, dar cine poate spune de unde primesc aceste comunicări? Cum am putea şti că mesajul vine într-adevăr de la persoana al cărei nume ne este transmis de spirit? Să presupunem că văd o entitate înălţându-se în preajma dumneavoastră, care, după cum mi se spune, se numeşte John; are loc apoi un schimb de aşa-zise mesaje. Dar sunt aceste mesaje cu adevărat transmise de unchiul John? Numai dumneavoastră puteţi spune dacă este aşa. Există atât de multe lucruri despre lumea spiritismului şi despre mediumi pe care nu le

cunoaştem. Lucrez de mulţi ani în acest domeniu, dar mă simt ca şi cum aş fi tot la grădiniţă”. Acest medium spune că a primt sute de mesaje, care, verificalr mai târziu, s-au dovedit a fi de la persoane care nu mai existau de mult; şi îşi pune întrebarea: „Cum aş putea cunoaşte dacă un a nu mit mesaj l-am primt direct de la persoana specificată sau de la o altă autoritate?” Primeşte în mod constant mesaje pline de acurttti ta din punct de vedere vizual şi auditiv. Ea însă este totdeaiin. i con fuză în momentul când le primeşte şi nu face altceva dre îi… i.

rapete, dar, aşa cum se întâmpla eu informaţiile date de mediumii buni, mai târziu aceste mesaje se dovedesc a fi adevărate.

Să întrebăm din nou: care este dovada? Mesajele pline de acurateţe… Dar ea se întrebă dacă aceste mesaje vin direct de la persoana numită sau de la vreo altă autoritate necunoscută?

Şi întrebarea persistă! Cine le azvârle înapoi? Vocile pe care le auzim pot veni din lumea nevăzută. Dar cui aparţin aceste voci? Spun ele adevărul? Şi chiar dacă spun, care este scopul lor? Au venit să ne lumineze sau să ne înşele? Să ne informeze sau să ne invadeze?

Ruth Montgomery crede în mod sincer că cartea sa îşi are originea în Arthur Ford. Dar de unde ştia acest lucru? Cine a convins-o de aceasta? Natura informaţiilor, informaţii deţinute numai de el.

După ce a vizitat un spiritist, cineva a afirmat plin de entuziasm: „Mi-a spus cu atâta exactitate unde fusesem în acea zi şi când anume mă întorsesem de acolo, încât mi-am dat imediat seama că era în legătură direct cu Dumnezeu. Cum ar putea fi explicat astfel acest fapt?”

Aceasta este concluzia la care se ajunge de obicei. Aceasta este dovada care pare să fie universal acceptată.

Un canal de legătură cu Dumnezeu – verificat prin adeverirea informaţiei. Acesta pare să fie singurul criteriu de stabilire a adevărului. Niciun alt test nu este aplicat. Dacă prezicerea se împlineşte fie şi numai o parte a ei, atunci, ea trebuie să fie adevărată. Nici nu se pune problema verificării acestor mesaje spiritiste cu ajutorul unor eliti Ml demne de încredere. Mii de suflete sincere nici nu s-au gândit la posibilitatea existenţei unui element supranatural în aceste mesaje, care să nu aibă nicio legătură cu Dumnezeu. Acestor oameni nici nu le-a trecut prin minte că un miracol poate însemna înşelăciune. Nenumărate mesaje din lumea nevăzută sunt acceptate pentru simplul motiv că „nimeni” altcineva n ar fi putut furniza astfel

de informaţii”.

Ce anume o convinge pe Ruth Montgomery? Natura informaţiilor. Ce îl convinge pe episcopul Pike? Sursa informaţiilor. Ce îi convinge pe spiritişti? Natura informaţiilor. Ce îi convinge pe clienţii spiritismului? Tot natura informaţiilor… Dacă mesajele fac parte din categoria acelor informaţii care nu pot fi furnizate de om, pentru ei înseamnă numaidecât că ele vin doar de la Dumnezeu.

Dacă însă aceasta este într-adevăr o cale de legătură cu lumea nevăzută, nu este în mod necesar şi o cale de legătură cu Dumnezeu.

Ruth Montgomery ne spune că în lumea nevăzută există spirite şirete şi rău intenţionate. Se ridică atunci întrebarea firească: De unde ştie Ruth Montgomery că nu a intrat chiar ea în legătura cu aceste spirite şirete şi rău intenţionate, despre care ea ne povesteşte? „Vi se pare că este imposibil? Să nu fiţi prea siguri de aceasta! Permiteţi-mi să vă întreb: sunteţi siguri că nimeni altul nu cunoaşte acele secrete familiale, acele detalii intime, care îi conving atât de uşor pe sutele de căutători? Dar ce ziceţi de acele spirite şirete despre care vorbeşte doamna Montgomery. În cartea ei se accentuează în repetate rânduri că lumea spiritismului nu este departe, ci chiar aici în jurul nostru. Dacă aceasta este adevărat, clacă spiritele întunericului se află chiar aici – e drept, în afara razei noastre izuale, dar urmărindu-ne tot timpul – nu credeţi că ele cunosc câteva dintre secretele familiilor noastre, la fel de bine ca şi noi? Şi acă în lumea spiritelor se află impostori, spirite gata să mintă, precum afirmă chiar spiritiştii, vă clăti seama de urmări, de ceea e se poate întâmpla? Impostori talentaţi plus o cantitate uriaşă e informaţii, adăugând încă tendinţa lor nesfârşita spre minciună, i în plus puterea de a fi invizibili?

Oare să fie destul de precaută acea persoană care verifică doar exactitatea unor informaţii? Este ea cât de cât prevăzătoare? Sau nu face altceva decât să devină o pradă uşoară?

Vă daţi acum seama că o experienţă poate fi supranaturală şi totuşi să nu vină de la Dumnezeu? Că poate avea loc o minune care să fie totuşi o înşelătorie? Informaţiile corecte nu pot fi cu nimic o dovadă pozitivă, atâta timp cât şiretenia şi minciuna spiriteler-impostori operează alături.

Astfel deci, dacă aruncaţi o minge peste zidul lumii nevăzute şi această minge vă este azvârlita înapoi, purtând scris pe ea un secret de familie, aceasta nu înseamnă neapărat că unchiul Joe v-a azvârlit-o!

Aceasta arată doar că spiritele ştiu să scrie…!

CAPITOLUL 8

L-A ÎNŞTIINŢAT CINEVA PE ARTHUR FORD?

O actriţă a sărit de la etajul 14 al unei clădiri new-yorkeze, purtând asupră-i o Biblie, o cruce şi un bileţel, cu următoarele cuvinte: „M-am retras în Paradis…”

Aşa să fie oare?

Unde pleacă omul când moare? Poate moartea să fie numită „plecare”? Şi care morţi revin să comunice cu cei vii? Sunt ei oare conştienţi de ceea ce se întâmplă aici pe pământ? Oare Arthur Ford ştie că a scris o carte ptst-mortem? L-a înştiinţat cineva? Toţi dorim să cunoaştem ce este dincolo. Iată de ce sunt atât de populare întrunirile spiritiste, iată de ce atâţia bărbaţi şi femei nu rezistă tentaţiei de a comunica cu spiritele celor dispăruţi. Iată în ce constă vraja spiritismului.

Acesta este motivul pentru care se cumpără cărţi, ca aceea a lui Ruth Montgomery, cărţi ce ne oferă şansa de a ne informa direct de la o sursă, de la persoana care se află „acolo”, indiferent unde s-ar afla acest „acolo”. Şi iată că cititorii încep să mediteze.

Fără nicio îndoială, doamna Montgomery crede cu sinceritate că cartea ei îşi are originile în Arthur Ford şi e ferm convinsă că o comunicare cu morţii este posibilă. Şi milioane o aprobă. Poţi să încarci un camion întreg cu cărţile care susţin ideea – sub o formă sau alta – că morţii nu mor în clipa decesului lor fizic ci trăiesc pe undeva, comunicând cu cei vii. Acesta este un crez azi foarte răspândit. Dar iată, s-a ivit o dilemă. Există o Carte care tăgăduieşte această posibilitate de comunicare, o carte veche, numită Biblia.

Ceea ce complică dilema este faptul că această carte veche, contrar tuturor cărţilor, pretinde că e inspirată de la un capăt la altul şi că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Va trebui să decizi ce reprezintă Biblia pentru tine personal. O poţi numi „o carte bună”, interesantă. Dar pare ciudat, Biblia nu poate fi pur şi simplu numită o carte bună. De ce? Pentru că Biblia se pretinde a fi inspirată, pentru că ea se pretinde a avea originea în însuşi cugetul lui Dumnezeu. Acum, urmăriţi; dacă această afirmaţie este un neadevăr, rezultă că Biblia este o carte plină de minciuni, ki o carte mincinoasă nu poate îi în niciun i irţe buna, i i una extrem de rea!

Dacă însă scrisorile ei de acreditare sunt veritabile, pul; în conta

pe ea sură la sută. Dacă Biblia este ceea ce pretinde a fi, ea nu poate conţine absolut nicio eroare. Dar, dacă Biblia este, ce susţine că este, atunci trebuie să fie în stare, să reziste ele a lungul veacurilor, în ciuda tuturor încercărilor de a nimici, şi trebuie – să fie în stare să schimbe vieţi! Mulţi mărturisesc că Biblia împlineşte aceste condiţii, pe când mulţi alţii, mai puţin informaţi, sunt nr. – iriţi de ghidul că biblia ar putea fi totuşi neadevărată.

Pe de altă parte, niciuna din cărţile ce se află pe rafturile bibliotecilor noastre nu susţine ceea ce susţine Biblia. Ra; h Montgomery pretinde că, cartea ei a fost scrisă de un medium mort. Multe volume tonţi n îndrumări şi sfaturi provenite din aşa-zba lume a spiritelor. Unele cărţi îşi au originea în intelectul unor teolo; i de renume, „altele provin din surse mai obscure. Unele cărţi îşi uimesc cititorii prin minunile fenomenelor spiritiste. Altele declară că ne fac cunoscută înţelepciunea fiinţelor altor planete, iar altele pretind că transmit mesajele unor nave spaţiale care plutesc d*t*] i L i noastre.

Toate aceste cărţi se bazează pe unul şi acelaşi concepi, că „oamenii ni: mor, că oamenii *nu pot muri*. Niciuna din aceste cărţi nu pre Paiv deci logic ca orice căutător sincer să dorească să cunoască şi punctul de vedere al Bibliei, din moment ce această carte pretinde că declaraţia pe care o face este unică. Poate cineva să se mulţumească cu mai puţin în cazul că doreşte cu adevărat să pătrundă în miezul problemei? Poate fi dreaptă investigaţia care verifică doar una din părţi şi o neglijează pe cealaltă 7 Este edificator să consultăm, doar cărţile cate nu pretind a fi divin inspirate şi să ignorăm tocmai cartea care susţine că este Cuvântul special al lui Dumnezeu către oameni? Putem încredinţa oare destinul nostru veşnic unui medium mort… şi să nu deschidem deloc Cartea cărţilor?;

Cine ne azvârle înapoi mingile din spatele zidului lumii nevăzute? Scripturile cu siguranţă ne-ar putea oferi câteva informaţii surprinzătoare în acest sens.

Nu voi tuta niciodată acea memorabilă zi de duminică de acum câţiva ani… Era la câteva zile după ce astronauţii navei Apollo Vili au citit primul capitol al Genezei în timp ce orbitau în jurul lunii. În acea seară, urmăream emisiunea lui Joe Pyne, al cărui invitai eru episcopul Pike. Episcopul prezenta noua sa carte „Tărâmul de dincolo” şi se discuta posibilitatea comunicării cu morţii. Poate vă amintiţi că Joe Pyne nu t-ra tocmai curtenitor cu invitaţii săi; declala *w* îi însă asculta

cu toată atenţia. În cele din urmă, s-a întors spre în I

L 5 – 3

ţâţul său şi i-a „şoptit” destul de tare: „Domnule episcop, toţi scrie undeva în Biblie că morţii nu ştiu nimic?

Evident surprins, episcopul răspunde: „Nu ştiu!” Şi apucând apoi un creion, episcopul a adăugat: j. Mă voi duce acasă şi mă voi documenta – Joe Pyne a oferit apoi publicului din studio ocazia de a pune întrebări. Un tânăr se ridică. „Care este întrebarea dumneavoastră către Domnul episcop?:

„N-am nicio întrebare pentru dumnealui” – răspunse tânărul… Vreau doar să-i spun unde se află versetul biblic de a cărui existenţă dânsul nu ştie. Este vorba de versetul 5. capitolul 9 din Eclesiastul”. Şi tânărul a recitat pe de rost versetul: „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri, dar cei morţi nu ştiu nimic”… Versetul imediat următor este interesant deoarece afirmă Sy. Şi dragostea şi ura lor… de mult au şi pierit…”

Evident, datorită experienţelor sale oculte, episcopul a privit fără importanţă punctul de vedere al Bibliei în această chestiune.

Poate vă reamintiţi că episcopul Pike constatase plin de uimire că apartamentul său din Cambridge era bântuit de stafii. Mă întreb care ar fi fost reacţia dumnealui dacă într-o zi s-ar fi întors în acel apartament şi ar fi găsit pe noptieră Biblia deschisă la cartea lui toy, cap. 7 cu versetele 9 şi 10, subliniate cu roşu: „Cum se risipeşte norul şi trece, aşa nu se va mai ridica cel ce se pogoară în locuinţa moiţilor. Nu se va mai întoarce în casa lui şi nu-şi va mi-ai cunoaşte locul în care locuia…”

Dar ştiu bine că spiritele care bântuie apartamentele nu se găsesc să atragă atenţia asupra Scripturii care afirmă că morţii nu se* mai întorc la casele lor!

Vă amintiţi probabil că în spaima ce-l cuprinsese, episcopul a cerut sfatul duhovnicului Pearce Higgins care l-a îndrumat să consulte un medium… Dacă totuşi episcopul ar fi cerut sfatul Bibliei, răspunsul ar fi fost cu totul diferit, mai cu seamă dacă ar fi dat peste capitolul 8 din Isaia, versetele 19 şi 20. Iată aceste texte în varianta… Living Bible, parafrazată”: „Ue ce încercaţi să aflaţi viitorul consultând pe vrăjitori şi mediumi *J Nu* „daţi ascultare soapfelor şi bolboroselilor lor. Pot oare cei vii să afle viitorul ele la cei morţi? De ce nu-L întrebaţi pe Dumnezeul vostri TTC – omoarăţi cuvintele ancelor vrăjitori cu

Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă soliile lor diferă deâle Mele, e pentru că nu Eu i-am trimis, e pentru că în ei nu se găseşte lumină, nici adevăr!" – zice Domnul".

Se pare, după Biblie, că Dumnezeu nu este în relaţii bune cu lumea ocultistă şi e greu să scapi de declaraţia izbitoare că morţii nu ştiu nimic. Desigur, morţilor le-ar veni greu să poarte o conversaţie inteligentă, din moment ce sunt inconştienţi.

Dar, oare această afirmaţie este izolată? Evident că nu. Ea are legătură cu tot restul Cărţii, spre mirarea multora care cred contrariul. O afirmaţie] a fel de puternică ca cele precedente se găseşte în Pk. 146, vers. 4; „Suflarea lor trece, se întorc în pământ şi în aceeaşi zi le pier şi planurile".

Conform acestui text, omul încetează să gândească odată cu încetarea respiraţiei.

Să fi fost cu adevărat spiritul lui Jim Pike care plutea în apartamentul său din Cambridge, speriindu-l pe tatăl său? Putea decedatul Arthur Ford să se întreţină cu prietenii săi chiar în ajunul funeraliilor sale? Oare lucrează şi acum Jack Kennedy la un proiect oarecare, undeva…? Să fie pacea sa tulburată de grijă pentru fratele său Ted şi pentru patrie?

Dacă consultăm Biblia, răspunsul la toate aceste întrebări este categoric nu! „De ajung fiii lui la cinste, el nu ştie nimic; de sân± înjosiţi habar nu are!" (Iov. 14, 21).

Dar oamenii după moarte nu se înalţă ei la cer sau altundeva? Oare Scriptura nu este limpede în privinţa aceasta? Şi atunci, totuşi, de unde provin aceste idei?

Oricât de surprinzător vi s-ar părea, nu acesta este punctul de vedere al Bibliei.

Scriptura susţine că morţii, buni sau răi, *dorm* pur şi simplu în mormintele lor… până în ziua cea mare a învierii. Poate vă amintiţi că Iisus din… Nazaret vorbea despre Lazăr – atunci când acesta era mort. – ca despre cineva care doarme. Şi Lazăr cel înviat după 4 zile nu a avut nimic de povestit despre zilele petrecute în mormânt. Evjdeni – el, nu fusese. nicăieri.

Ştiţi că apostolul Petru, în ziua cincizecimii, a afirmat că David nu s-a ridicat încă la cer? Iată cuvintele sale: „Cât dieshre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraţilor, să vă spun-fără sfială – că fuimteit şi a fost îngropat; şi mormântul lui este în mijlocul. nostriL-până mi ziua

de azi: Căci David nu s-a suit în ceruri…” (Fapte 2,.22 – 34).

Au trecut secole de la moartea sa, şi David nici nu s-a ridicat şi nici nu a coborât niciunde!

De fapt, ideea ridicării la cer sau a coborârii în iad în clipa morţii, dacă o analizăm logic, ridică nişte probleme foarte serioase. Vedeţi, Biblia vorbeşte în mod repetat de trei evenimente viitoare, e urmează a avea loc aproape de sfârşitul timpului, şi anume: învierea, judecata şi a doua venire a lui Hristos. Ce rost, ar mai avea în vierea, dacă de-a lungul secolelor, oamenii s-au dus deja în cer sau în iad, imediat după moarte? Sa de ce ar reveni Hristos să şi ia supuşii dacă aceştia sunt de la „ul EL? *Şi* ce rost ar mai avea judecata finală, dacă toţi se găsesc deja acolo uncie le este locul? Trebuie oare să deducem că la judecată, după ce faptele noastre au fost deja clasate şi soarta fiecăruia pecetiuită, Dumnezeu s-ar găsi în situaţia de a trimite un înger jos în acel presupus loc infernal, care să bată pe cineva pe umăr şi să-i spună: „Îmi pare rău, nu aici îţi era jocul pentru toţi aceşti ani… Trebuia să fii în cer…”

Ştiu ce credeţi, că l-am uitat pe tâlharul de pe cruce. Nu i-a spus chiar Iisus că va fi cu El în Paraclis în aceeaşi zi?

Să presupunem că sunteii scriitor şi nu folos/ţi deloc semnele de punctuaţie; şi, după ce veţi fi murit, tir veni cineva şi ar pune semnele de punctuaţie. În unele locuri, manuscrisul dumneavoastră n-ar lăsa evident să se înţeleagă ce aţi vrut să spuneţi; şi atunci acel cineva ar aşeza punctuaţia în funcţie de propria sa părere cu privire la ceea ce aii intenţionat să spuneţi. Nu-i aşa că, cu siguranţă, ar fi în situaţia să greşească uneori?;

Ei bine, la fel s-a întâmplat şi cu istoria tâlbarului de pe cruce. Evanghelistul Luca a redat scena în limba vremii lui, limba greacă „coine”, din care lipseau cu desăvârşire semnele de punctuaţie, totul fiind scris cu majuscule, care erau aşezate la rând fără nicio altă indicaţie care să delimiteze propoziţii sau fraze. Iar punctuaţia Noului Testament a fost adăugată –, cu aproape 1200 ani mai târziu, de Stephenlangton, de la Universitatea din Paris. Omul acesta recunoaştem că trebuie să ti făcui; tot ce i-a stat în putinţă.

Spuneţi-mi; Dacă aţi fi fost în locul lui şi aţi fi crezut de când e lumea că oamenii merg direct în cer, imediat după moarte, nu aţi fi pus virgula exact acolo unde a pus-o şi el? În cuvintele: „AMEN SOI LEGO SEMERON MET EMU EGE EM TO PARADEISO” (care se traduce în

ordine: „Adevăr Ţie Spun Astăzi Cu Mine Vei fi în Paradis”), Iisus nu a spus „Adevărat îţi spun, (virgulă adăugată aici) astăzi vei fi cu Mine în Paradis – cum e tradus în majoritatea Bibliilor, în dreptul capitolului 23, vers. 43 al Evangheliei lui Luca. Ci, în armonie cu doctrina generală biblică, El a declarat: „Adevărat. Îţi spun astăzi, (virgula aici!) vei fi cu Mine în Paradis4.

Nici nu putea fi altfel. Moartea pe cruce era de obicei o moarte lungă şi lentă. Victimele deseori trăiau câteva zile. De aceea s-a şi mirat Pilat că Iisus murise atât de repede; de aceea au şi zdrobit soldaţii romani picioarele celor doi tâlhari când i-au scos de pe cruce; altfel ar fi putut evada. Fără îndoială că hoţul n-a murit în ziua aceea şi, în consecinţă, nu ar fi putut fi ridicat la cer în ziua aceefi. I i-şjişi-u s-a suit la cer în ziua aceea, pentru că duminică dinjpneaţa i-a spus-Mariei)… Nu Mă ţinea, căci *încă nu M-am suit la* Ti3. ĂâJVeu-ilan J0). se.

Este evident că tâlharul a ştiut când va avea loc ceea ce a cerut el. jsuş nu părea să aibă vreo împărăţie în vinerea aceea întunecoasă; dar tâlharul a privit departe prin perdeaua timpului la ziua în care Iisus va primi împărăţia ce Îi aparţinea de drept, şi a gpujj. Doamne, aâlxFŢI aminte de mine când vei veni în împărăţia Ta”. Iisus, mângâiat de crediirţă acestui tâlhar, care a fost singura mărturisire de credinţă care I-a ajuns la urechi în ceasul când atârna pe cruce – i-a răspuns: „Îţi spun astăzi, vei fi cu Mine în rai”.

„Astăzi, când propriii mei ucenici M-au părăsit, astăzi când propriul. Meu popor M-a crucificat, astăzi, când pare că împărăţia Mea nu va veni niciodată, astăzi „când pare că nu pot mântui pe nimeni. [ţi spun astăzi, că vei fi cu Mine în raj”.

Nu! Dacă acceptăm ceea ce Biblia declară despre moarte, rezultă. că moarte.3… nu înseamnă a fi ridicat la cer pentru unii., iar pentru alţii să mergi în flăcările iadului; şi nici să treci prin purga-toriu. Mjoartea. Îneamnătpur şijffopify încetareyie/ţijffptă î – învipjy

Se ridică deci întrebarea firească: „clacă morţiilpu” şffiirtimic, nu gândesc, nu iubesc, nu invidiază, nu urăsc, dacă nu se pot întoarce a-şi viziteze casele, dacă nu ştiu nimic despre cele ce se întâmpla cu cei dragi, atunci cum ar putea oare comunica morţii cu noi?

Există o singură explicaţie. Nu Jim Pike bântuia apartamentul din Cambridge. Nu Arthur Ford a scris cartea publicată de Ruth

Montgomery. Nu unchiul Joe trimitea mesaje din lumea

nevăzută.

E altcineva oare aruncă mingile înapoi din Spatele zidtflul care ne separă de lumea nevăzută!

CAPITOLUL 9

SERVICIU TELEFONIC PENTRU MORŢI

Este posibil să existe un serviciu telefonic spiritist cu ajutorul căruia să se comunice cu lumea nevăzută? Da, se pare că există… Dar clacă acea Cruce Veche spune adevărul, atunci morţii nu pot auzi telefonul sunând…

Cu toate acestea, reţelele spiritiste sunt foarte solicitate de cei care preferă să dea crezare mai degrabă simţurilor lor; şi apelurile ajung la destinaţie. Cât de şocaţi ar fi mulţi, dacă ar afla cine le răspunde de la.pt la capătul celălalt al firului!

Mulţi formează numărul şi cineva le răspunde; vocea şi psihicul celui care răspunde la apel, seamănă atât de mult cu fiinţa cea dragă, iar dânşii doresc cu atâta disperare să fie chiar fiinţa iubită, încât problema autenticităţii unei astfel de comunicări le scapă pur şi simplu!

Comunicarea cu o altă lume, cu lumea spiritelor, este posibilă. Dar cine se află oare la celălalt capăt al firului? Cine ridică, receptorul telefonului spiritist şi cine răspunde la apeluri? E cuputinţă oare să fi înfiinţat cineva un serviciu telefonic de care morţii să nu ştie nimic? Iată întrebarea.

În viaţa de toate zilele, poliţia ne sfătuieşte să fim prudenţi. Să nu deschidem uşa oricărui străin, să punem lanţuri la uşă, să fim atenţi la acţiunile suspicioase, să nu credem tot ce ni se spune, să nu ne lăsăm păcăliţi de uniforme şi să legitimăm pe orice necunoscut, să nu uităm că legitimaţiile pot fi falsificate…

Nerespectarea uneia dintre aceste măsuri, atrage deseori după sine necazuri inutile şi chiar moartea.

Puteţi să puneţi lanţuri pe uşa apartamentului dumneavoastră şi să vă procuraţi cele mai sigure lacăte şi să legitimaţi cu mare atenţie orice străin care va stă la uşă). Dar ce faceţi atunci când un locuitor al lumii spiritelor bate la uşa minţii dumneavoastră? Sunteţi şi atunci la fel de precaut?

Ştiaţi că Scripturile ne sfătuiesc să legitimăm spiritele pentru că, evident, unele nu sunt ceea ce pretind a fi? Scriptura ne spune următoarele în 1 Ioan 4.1: „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui

duh, ci cercetaţi crahurile, dacă sunt de la Dumnezeu'.

Dar să nu fie toate spiritele „duhuri ale morţilor"? Nu părfiseşte spiritul trupul în clipa morţii şi nu dăinuieşte el, cu toate că trupul e mort? Aşa se crede îndeobşte. Cu toate acestea, Biblia afirmă că: „Apoi, ţărâra se întoarce în pământ, cum a fost, şi duhul la Dumnezeu care i l-a dat" (Ecl. 12, 7).

Aceasta este descrierea pe care o face Biblia despre moartea omului. Dar ce anume este „duhu" sau „spiritul" care se întoarce la Dumnezeu?

Un text din Noul Testament ne oferă o soluţie… După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă" (Iac. 2, 26). Spiritul deci este definit ca ceea ce dă viaţă trupului.

Aţi remarcat vreodată trimiterile explicative clin unele Biblii? Alături de acest verset din Iacov, este o notă la subsol, care relevă că cuvântul., spirit" sau „duh" poate fi tradus şi prin termenul de suflare". Fiindcă trupul fără suflare, fără respiraţie, este mort.

Aceste două cuvinte „duh" şi „suflare" sunt folosite alternativ în Scripturi. Iată un exemplu: „Atâta vreme cât voii avea suflare şi spiritul (duhul) lui Dumnezeu va fi în nările mele" (Iov. 27. îi).

Duhul pe care omul l-a primit de la Dumnezeu şi se întoarce înapoi la Creator este ceea ce Dumnezeu a pus în nările sale. Este interesant să citim documentele care atestă despre acest eveniment: crearea omului. Ce a pus Dumnezeu în nările omului? „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţarina pământului, La suflal în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Gen. 2, 7).

La creaţiune, Dumnezeu a suflat în nările omului suflarea vieţii; prin urmare, la moarte, această scânteie sau suflare sau duh de viaţă se va întoarce la Dumnezeu care la dat şi astfel va avea loc reversul creaţiunii.

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţarina pământului". Încbipuiţi-vă cum – arăta omul atunci când a ieşit din mina Creatorului feau. Iată-l complet desăvârşit din toate punctele de vedere. Are un creier în craniu, gata să gândească, dar nu gândeşte; are sânge în vene, gata să curgă, dar nu curge; are o inimă în piept, gata să bată, dar. nu bate. Omul e gata să trăiască, să iubească, să acţioneze, dar nu trăieşte, nu iubeşte, nu acţionează încă.

Ascultaţi acum: „Şi a su'lat în nările sale suflarea vieţii şi omul a devenit fiinţă vie". Din acel moment, omul a primit o identitate, o

personalitate, un caracter. Omul a *devenit* o fiinţă vie ca urmare a unirii trupului cu suflarea vieţii.

Conform cu Eclesiastul 12, 7, atunci când moare un om, ţarina se întoarce în ţarină, aşa cum fusese înainte, iar duhul de viaţă, suflarea vieţii sau scânteia vieţii se reîntoarce la Dumnezeu, cârca r dat-o, indiferent dacă omul a fost bun sau rău. Rămâne identitatea, personalitatea, care sunt păstrate neatinse, neîlterăte, în mâinile lui Dumnezeu. Omul însă nu mai este conştient, căci legătura de viaţă dintre corp şi suflare a fost ruptă.

Cu alte cuvinte, dacă unirea ţarinii pământului cu suflarea vieţii a făcut din om d fiinţăvie, ce se întâmpla cu sufletul în momentul morţii, când aceste două componente se despart? Omul încetează pur şi simplu să mai fie fiinţă vie până când, în dimineaţa învierii, Dătătorul vieţii va reuni din nou aceste două componente, aşa după cum ne relatează Biblia…

— Să presupunem că avem în faţă două grămezi: una de scânduri şi alta de cu'o. Luăm aceste scânduri şi le batem! n cuie într-ua anumit fel şi rezultatul? Nu vom mai avea ogrămadă de scânduri şi alta de cine, ci Ve *n t* io ladă. De unda a apărut lada? De nicăieri. Este pur şi simplu rezultatul unirii scândurilor cu cuie.

Îşi lăcum. să presupunem că nu mai avem nevoie de ladă. Scoatem cuiele şi le aşezăm într-o parte, iar şemelurile în partea cealaltă. Dar-lada, unde e? Unda s-a dus? Nu s-a dus nicăieri. Nu a dispărut pe undeva, ci pur şi simplu ea a încetat să mai existe, Scândurile există încă, la fel ca şi Cuiele, dar lada nu poate exista decât dacă cele diiuă componenţe; Vor fi urârte din noQ:. … – ":

Tot aş fi el, la început, după cum ne relatează Geneza, Dumnezeu a făcut pe om din două componente: ţarină, pământului şi. suflarea de viaţă. Ca urmare a unirii lor, omul a devenit, o fiinţă vie, activă, iubitoare. La moartea omului, aceste două componente se separă. Sufletul viu, conştient – activaşi capabil să iubească – care este produsul combinării trupului cu suflarea – nu dispare, nu se duce nicăieri, ci îşi depune existenţa, îşi depune conştienta de sine până în ziua învierii, când cerpul şi suflarea vor fi iarăşi reunite. Biblia nu-l prezintă pe om ca inexistent în intervalul dintre moarte şi înviere, ci ea îl prezintă „dormind".

Dacă dau crezare deci acestei Cărţi inspirate, vom ajunge să admitem că la moarte nu ne aşteaptă deocamdată nicio răsplată.

Evident, moartea este o simplă mutare a vieţii până la restaurarea ei la înviere; între moarte şi înviere, omul este inconştient, ca atunci când Şipimţia întn-utt> somn adânc: el nu gândeşte şi, în consecinţă, nici nu poate comunica.

Deci, atunci când Un spirit, orice fel de spirit, se declară a fi spiritul unul om decedat, înseamnă că în dosul declaraţiei se află un înşelător, un impostor. Căci, dacă dăm crezare Bibliei, acel spirit – oricine şi orice ar fi el, nu poate fi nicidecum spiritul vreunui mort.

După învăţătura Bibliei, la moarte, oamenii nu: devin îngeri, aşa cum cred unii, niciun bărbat şi nicio femeie său. niciun eon l nu a devenit vreodată îngeraş. De unde pot şti acest lucru? Biblia arată că îngerii au existat cu mult timp înainte ea primul om să fi fost creat sau să fi murit. Îngerii au fost aceia care au păzit poarta Edenului când primul om a fost înlăturat din Paradis, datorită revoltei, şi atunci încă nu murise nici măcar un om! Evident., că îngerii constituie un ordin special de făpturi, create pentru a. popula cerul. David spune în Ps 8, 4 5, Cp pstiP omul ca să te gândeşti Ta el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cât nutin mal prejos dipeât îngerii”.

Aşadar, Conform Bibliei. *Ui* moarte oamenii nu se transformă nici în spirite, nici în îngeri. Între moarte şi înviere, ei *dorm*, şi *mu ştiu nimic* despre cele ce se întâmpla.

Atunci, cine e cel ce răspunde la celălalt capăt al firului? Cine scrie mesaje pe tăbliţe? Cine transmite descoperiri prin maşina de scris? Cine creează imaginile în globul de cristal? Cu cine joacă oamenii aceste jocuri spiritiste?

Sunt şi eu de părere că spiritele rele despre care vorbeşte Ruth Montgomery trebuie suspectate. Dar Ruth Montec – u-y ar fi şocată să afle că tocmai spiritele pe care le consideră spirt3 veritabile, cele pe care le întâlneşte dânsa la maşina: de scris, cele în care dânsn apelează pentru protecţie, sunt şi ele spirite înşelătoare; ca restul, ba poate chiar mai şirete!

— Ultima carte a Bibliei are ceva de spus în legătură cu spiritele înşelătoare: „Acestea sunt duhuri de ciraci, care fac semne nemaipomenite” (Apoc. 16.14)

Minuni reale! Nu simple trucuri! Noi avem doar o slabă idee despre inteligenţa, viclenia subtilă şi puterea grozavă a acestor spirite care urmăresc toate acelaşi scop: să deruteze şi să distrugă. Iată ce ne spune un alt verset al Bibliei: „Chiar Satana se preface într-un înger de

lumină” (2 Cor. 11.14).

Satana nu apare în faţa noastră sub forma unei fiinţe josnice cu copite şi coarne, ci în chip de înger de lumină, iar demonii lui şi-au învăţat bine lecţiile şi nu divulgă adevărata lor identitate. Ei vin să ofere mângâiere, ajutor, protecţie, câştigând încrederea noastră numai pentru a ne putea înşela mai bine.

O prietenă de-a mea făcea lucrare misionară în Scoţia. În în oua din casele vizitate a fost surprinsă de dezinteresul şi apatia cu care a fost primită. Totuşi, conversaţia trezi încrederea de in care. numai decât îşi explică atitudinea ei neîncrezătoare fuţ religie în general.

În timpul primului război mondial, primise o telegramă. din partea guvernului care o informa că soţul ei dispăruse în timpul unei misiuni speciale. Luni de zile ea îl aşteptă zadarnic. Apoi, prieteni bine intenţionaţi, pentru a o mângâia, o îndemnară să ia legătură eu soţul ei pe calea şedinţelor spiritiste; nimeni şi nici chiar soţia lui nu se mai îndoia de faptul că el murise. Spre uimirea ei, în timpul unei astfel de şedinţe de spiritism, imaginea şi vocea soţului ei iubit îi apărură înainte şi putu să discute cu el multe probleme personale, unele chiar foarte intime, pe care nu le cunoştea decât soţul dânsei.

Imaginaţi-vă acum ce şoc a putut suporta femeia, când, după câteva luni, soţul ei, în carne şi oase, intră pe poarta casei, pe neaşteptate. Nu fusese niciodată mort, şi nici măcar rănit!…

Dezvăluirea înşelăciunii clare o făcuse pe acea femeie să ajungă într-atât de sceptică şi împietrită. Nişte spirite au înscenat această mascaradă şi au profitat într-un mod neruşinat de durerea unei femei. Vă amintiţi cuvântul citat? „Ele sunt duhurile celui rău, „— care fac minuni”.

Trebuie să fim înţelegători. Ce alt sentiment dee t înţelegere putem avea faţă de aceia care au fost sinceri în căutările lor după o miniere în lumea spiritismului? Dar, evident, puterile ce se ascund în spatele acestor fenomene profită necinstit de bărbaţi şi femei, aducându-le, în clipe de slăbiciune şi durere, false mângâieri şi minciuni duioase.

Cine sunt aceste spirite, aceste întruchipări violente care-şi bat joc de noi, profitând de durerea noastră provocată de pierderea celor iubiţi? De unde provin ele şi cum au ajuns aici? Iată o dramă plină de intrigi, în care poate fi implicat oricare dintre noi.

CAPITOLUL 10

JEFUIT

Vă mai amintiţi de acea întâmplare?

Un bărbat cu mintea puţin zdruncinată fusese mâniat din pricină că fusese recent concediat, fără a i se plăti ultimele nouăsprezece zile… că în ultimii şapte ani fusese prost plătit, la care, se mai adăugau şi cei 47.178 dolari ceruţi de Internal Revenue; iar acum, înfuriat şi mai mult de eşecul tuturor acţiunilor sale juridice, menite să corecteze toate aceste presupuse încălcări, el îşi propuse să continue procesul, păşind de data aceasta pe treptele cerului.

Înarmat cu un pistol şi cu un bidon de benzină, a reuşit să deturneze nava 727, chiar când aceasta se afla în afara Phoenix-ului şi ceru Curţii Supreme a Statelor Unite să-i plătească o sută de milioane de dolari. Oficialităţile companiilor aeriene au strâns o sută de mii (nu de milioane) de dolari; după primirea sumei însă, gangsterul a ordonat reîntoarcerea avionului în aer şi a transmis următorul mesaj: „Nu-mi place să mă joc. Careva dintre voi nu ştie să numere”.

Atunci i-a fost întinsă o cursă: patruzeci de genţi pline cu hârtii au fost aşezate pe o pistă îndepărtată şi avionul a aterizat pentru a doua oară. Trăgători de elită ai poliţiei erau pregătiţi pentru a nimeri ţinta, focul mitralierelor putea fi acoperit de zgomotul motoarelor avionului; astfel că, atunci când gangsterul a trimis pe doi dintre membrii echipajului să ia banii, agenţi ai F.B.I.-ului au pătruns în cabina pilotului şi l-au prins pe piratul aerului. Desigur, vă reamintiţi povestea…

Dar episodul acesta nu era decât începutul unei ere piratereşti. La 6 septembrie 1970, acţiunile de jefuire a avioanelor au devenit o chestiune de profesie. Ştiţi că, în decurs de câteva minute, trei avioane ce se îndreptau spre Europa au fost atacate. Cea de-a patra tentativă, pe un avion israelian, a eşuat. În cer era haos.

Nava de mare capacitate Panam 747 a aterizat la Cairo, explo-dând doar la câteva minute după ce pasagerii, anunţaţi că firul ce ducea la explozibil fusese deja aprins, se îngrămădiseră, în panică, în paraşute de salvare.

r

Nava TWA şi avioanele companiilor elveţiene s-au prăbuşit într-un deşert iordanian pustiu şi ars de soare, unde la 9 septembrie li s-a alăturat avionul BOAC. Unul dintre gheriliştii arabi a afirmat: „Acesta este un aeroport foarte bun. îl vom umple cu avioane, dacă e

voia lui Allaâr.

Trei zile mai târziu, un şir de explozii cumplite a zgâlţâit deşertul, iar avioanele nu au rămas decât o amintire. Toate acestea s-au întâmplat cu mult înainte ca bătălia eu ostatecă să se fi terminat.

Aceasta era o teroare ele alt tip. Subiectul în această afacere nu îl mai constituiau avioanele, ci viaţa! bărbaţilor, femeilor şi copiilor nevinovaţi, care se găseau implicaţi într-o astfel de tranzacţie, fără a fi avut vreun amestec, fără să fi făcut ceva pentru a ajunge aici. Unde se vor sfârşi toate acestea? Să fi fost civilizaţia însăşi atacată?

Dar aceasta a fost doar începutul… Războiul din cer" (cum era denumit de presa americană), cu preţurile de răscumpărare, cu paraşutele, cu bombele, cu liniile aeriene înşelătoare, cu giulgiul mort», pare să nu aibă sfârşit.

Aceasta este doar o ilustraţie pentru un atât război de jaf… Un război cu consecinţe mult mai grave este în plină desfăşurare. Aproape cinci miliarde de oameni călătoresc cu o planetă care a fost atacata – o planetă a cărei comandă a fost preluată de un dizident sfidător, un gangster însetat după putere şi care ordonă îndreptarea planetei spre depozitul de explozibil.

Iar acum, combustibilul e pe sfârşite. Curând, planeta va trebui să treacă din „timp" în „eternitate", Conducătorii universului – aceia care menţin pacea… sâni, în aşteptare pentru a interveni, iar gangsterul ştie foarte bine a. este înecuri, înnebunit de furie şi teamă, conduce planeta cu o viteză înspăimântătoare, străduindu-se să distrugă pe călători fără milă, până la ultimul.

Universul asistă înspăimântat de dezastrul de care ne apropiem cu o viteză de 100.000 km/oră (viteza cu care se deplasează pământul prin spaţiu). Escorte cereşti brăzdează cerul în jurul nostru, ura-brindu-ne calea.

Suntem atacaţi! Şi milioane se întreabă dacă salvarea va veni la timp.

Povestea a început demult tot prkdr-un război, dar nu pe această planetă.

„Şi în cer s-a făcut război. Mihail şi Îngerii Lui s-au luptat cu bfd-aurul. Şi balaurul şi îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-aiâputiit birui şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer" (Apoc. 12, 7 – 9).

De ce a început acest război? Care a fost cauza lui? Profetul Isaia ne spune câte ceva despre identitatea acestui prim rebel: … Cum ai

căzut din cer. Lucifer (Luceafăr) strălucit-u-i fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamuri i o e! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica, scaun.ci d. endomnie mal presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe mantele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoapte, mă voi şui pa vârful norilor, voi fi ca Cel Prea înalt”. (Isaia 14,.12 – 14).

Iar profetul Ezechiel adaugă:

„Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu! Ajunseseşi la cea mai înaltă dec ÎESJEei de înţelepciune şi desăvârşit în uini11 ce. S II

(că-l în Eden, grădina lui Dumnezeu şi. ei ei l. *i* tul d/;

pietre scumpe, timpanele şi flautele, erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.: Erai un heruvim 16TJtoFIEu-aripile. Întinse: te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, şi; cncaâie tale, din ziua în care ai fost făcut, până când s-a găsit nele-gl vrea în tine… De aceea te-am aruncat de pe mu iiMeljiLJjum – nezeu… Ţi s-a înmmn. t inima au pricina Crumusetil te-e jy-ffi – stricat, înţelepciunea cu btrălucin \ ta. De *o*… ic pă

jâtihi” (Ezech. 28.12… – *1 1*).

Iată tabloul: Lucifer – oră în! îngerilor lui după Fiul lui Dumnezeu, strălucitor, inteligent, i mmos… dar mândru.

Mândru! Astfel a început totul. Mândrii! Nu şi mai putea1 găsi liniştea. Nu se mai putea mulţumi cu-propria-i poziţie, *t* locul ce-i aparţinea Fiului lui Dumnezeu. Şi astfel s-a născut primul rebel din univers.

Dar care a fost punctul de pornire al litigiului? Autoritatea guvernării lui Dumnezeu. Acest conducător mândru a pretins că îngerii, acele fiinţe perfecte şi neîntinate de păcat, create mult înaintea omului, nu aveau nevoie de lege. El credea că poate îmbunătăţi guvernământul lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu a mai spus: „Biue. continuă; încearcă şi ai să vezi…”

Dumnezeu trebuie să şi exercite rolul de judecător. Rebeliunea trebuia într-adevăr stârpită. Cerui trebuia curăţit de infecţie. Dar toate şcc >t treUJA! e! rim mod care să reflecte just caracterul drept şi iubitor al lui Dumnezeu; şi, în aceiaşi tâmp, să arate locuitorilor împărăţiei Sale – fiinţe ce nu înţelegeau păcatul – puterea răului în toată adâncimea sa.

Şi astfel, au început argumentările. Dumnezeu a explicat cât a putut de bine – fără însă a. Se putea servi de argumentul „urmăririlor

păcatului” ce avea să se arate, evident, abia mai târziu, şi care avea să lămurească revolta începută de Lucifer „îngerii ascultau. Îşi formau propriile lor păreri. Decideau de a cui purta

4: *5*

să fie şi rebeliunea şi-a urmat cursul. Lucifer împreună cu adepţii săi au fost aruncaţi din cer şi războiul şi-a schimbat teatrul de luptă.

„Satana a fost izgonit din cer şi teatrul luptei, din nefericire, s-a mutat, prin greşeala lui Adam, pe pământ. Dar nu numai Satana a f; st izgonit din cer. Cuvântul inspirat din Apocalips 12, 4 arată că o treime din îngeri au fost implicaţi în această rebeliune împotriva lui Dumnezeu.

Meditaţi asupra acestui fapt! Lucifer, fiu al zorilor, s-a transformat în demon; iar îngerii săi, posedând cu toţii un intelect strălucit, înzestraţi cu puterile spirituale ale cerului, au devenit demoni ai întunericului. Iată de ce apostolul Pavel ne avertizează: „. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui. ci împotriva căpeteniilor; împotriva domniilor, împotriva stăpkiitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în „locurile cereşti” (Efes. 6.12).

„Iată şi lecui unde se află spiritele rău intenţionate-Aifelse. ascund spiritele impostorilor. Aici se află spiritele ce răspund – celălalt capăt al firului telefonic. Este prea evident că aceste spirite sunt îngerii transformaţi în demoni, îngerii căzuţi, îngerii rebeli, care au fost izgoniţi din ceruri odată cu Satana. Ei sunt înşelătorii lumii oculte. Ei sunt cei care îşi întrebuinţează vechea lor inteligenţă de îngeri ai luminii pentru a îndeplini o misiune de înşelător.

Concepţia că Sataflal Oslo doar un mit – sau numai un demon scăpătat ce vine de dincolo – ne găseşte total nepregătiţi pentru o confruntare cu fiinţa inteligentă, care este de fapt Satana. Scriptura arată clar că vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al omului are putere mare, iar activitatea lui se intensifică tot mai mult, deoarece ştie că timpul său este scurt.

— YDE aceea… vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină – vreme” *TKmcTTZ-TZ*) *7*

Dar ce este care cu copitele, cu contele şi cu coada? Caricatura asta îngălbenită de vreme ne va dezinforma de fiecare dată. Nu aceasta

este adevărata imagine a diavolului. El s-a născut ca înger al luminii şi calităţile unui înger al luminii le foloseşte şi astăzi; şi tot astfel procedează şi acoliţii săi.

Dar – veţi întreba – dacă Satana este o fiinţă creată, nu este oare Dumnezeu în mod indirect responsabil pentru răul ce s-a ivit? Nu este EL acela care a creat un demon?

La prima vedere aşa s-ar părea să fie. Şi totuşi răspunsul este absolut negativ. Dumnezeu l-a creat pe Lucifer ca pe un înger strălucitor „desăvârşit”, după cum arată Scriptura. Lucifer însă este acela care s-a făcut pe sine diavol. El este acela care şi-a corupt viaţa.

Dar de ce nu l-a distrus Dumnezeu atunci când s-au manifestat în el primii germeni ai revoltei? Cred că vă daţi seama de ce. Există un singur răod în care se putea trata incidentul. Lui Lucifer. trebuia să i se ofere toate şansele – înainte de a se ajunge la punctul extrem de unde numai era cale de întoarcere – pentru ca universul, în aşteptare, să poată înţelege toate consecinţele păcatului. Rezultatul acţiunii sale trebuia demonstrat… Şi ce demonstraţie a fost aceasta!… Astfel, rebeliunea şi-a schimbat teatrul de luptă. Această lume a noastră a devenit scena. Satana, împreună cu adepţii săi, a fost azvârlit din ceruri. Şi ce urma să se pregătească acum? Care avea să fie următoarea sa ţintă? Pământul nu avea să aştepte mult timp. Înfigându-şi steagul pe această planetă, Satana a atacat-o. imediat, iar rezultatul – pervertirea întregii rase umane a lui Adam.: „Din păcate, tragedia relatată în capitolul 3 din Geneza este rareori luată în serios. Grădina Edenului, cu Eva mâncând din „măr”, sunt astăzi termeni consacraţi pentru limbajul comic.

Atunci însă când citeşti povestirea, nu găseşti nicio referire la vreun măr; iar ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden nu este un subiect de glumă. Ceea ce se relatează în Geneza nu este nici legendă, nici mit, ci relatarea ale. oluţ realistă a atacului asupra acestei planete, relatarea celei mai importante zile trăite de pământ.

Ar trebui să tratăm cartea Genezei cu mai multă seriozitate, cel puţin dacă vrem să aflăm care este motivul real al necazurilor acestei planete.

Deşi incredibil atacul nu a fost realizat nici prin forţă, nici prin trădare, ci prin intrigă subtilă. În timp ce această navă numită Pământ zbura şuierând prin spaţiu cu o viteză de 100.000 kpa oră, Adam, primul om, într-un moment de slăbiciune, a predat-o gangsterului, iar

tu şi eu am fost incluşi între ostateci.

Şi astfel, tu şi eu am fost prinşi în viitoarea experimentului milenar al rebelului, în încercarea sa de a „corecta” ordinea şi legea cerului, în revolta sa contra autorităţii lui Dumnezeu.

Nu-mi place deloc această situaţie. Ţie îţi place?

Dumnezeu însă nu este nepăsător. El cunoaşte tactica de luptă şi planurile de atac ale gangsterului şi va interveni la timpul potrivit.

Dar ce-L reţine pe Dumnezeu să nu acţioneze acum? De ce-l mai lasă pe impostor să trăiască? Ce mai aşteaptă? Dumnezeu nu procedează astfel, ci întârzie, pentru aceleaşi motive pentru care

Statele Unite au *se* duc în Iordania să elibereze cu forţa pe ostatecii reţinuţi în desertul devenit aeroport. O astfel de intervenţie ar putea fi fatală ostatecilor.

Iată de ce Dumnezeu îi permite duşmanului Său să mai trăiască, Dumnezeu nu vrea să pricinuiască vreun rău ostatecilor. Nu numai trtâţa tor e pusă în pericol în acest caz, ci şi înţelegerea corectă al!” ui în care Dumnezeu tratează rebeliunea. (Dumnezeu ştie că fiană când nu se văd pe deplin fructele rebeliunii, milioane de „*3 ntăhi* nu ar putea înţelege natura şi consecinţele ei. Dumnezeu aşteaptă momentul prielnic să-i înfrângă pe gangster, astfel încât nicio minte să nu se mai poată îndoi de dreptatea şi iubirea Sa. Puum ti siguri ca Ei va acţiona în modul cel mai bun şi ia n; omeauu! potrivit

De fapt, *E*) a şi început acţiunea culminantă.

Am găsit o paralelă în vechea poveste a împărătesei Estera. Vă amintiţi că Estera a fost chemată să-şi salveze poporul într-un moment de-cr-iză. Satanicul Harnan îi detei minase pe împărat să semneze pieirea poporului ei, dar ea a spus: „Mă voi duce înaintea împăratului… şi dacă va fi să pier, vei pieri”.

Tot astfel a făcut şi Dus. El a spus: „Mă voi duce acolo, pe clama! de nană, şi, dacă va fisă pier, voi pieri”.

g; a meat deajuj Calvarului, cu toate oştirile rebelilor îndreptate impdţ r-i” jj… şi acolo şi-a dat viaţa şi a plătit preţul de răscumpărare pentru fiecare estatec.

Iar într-o zi, a aceasta curând, va avea loc confruntarea finală în care gangsterul va fi învins, căci el nu a reuşit să-I aducă pe Dumnezeu la picioarele sale şi nici nu va reuşi vreodată!

CAPITOLUL 11

PLANUL DE ZBOR

Gangsterii cu minţi zdruncinate lucrează adesea cu nebăgare de seamă, făcând greşeli grosolane… Ei „cânta după ureche”, schimbându-şi adesea planurile şi, de cele mai multe ori, nu prea ştiu sigur unde vor să ajungă sau ce vor de fapt să dobândească.

Cucerirea acestei planete nu a fost însă planul unei minţi haotice, ci rezultatul unui plan strategic, întocmit cu grijă de către im intelect, strălucit, plan „ce „nu a fost urmat „după rerhe” Gangsterul, izgonit azi din cer, mâniat pe Dumnezeu, duşman pe vecie al guvernământului divin, ştia exact ce avea de făcut şi cum anume să-şi aducă la îndeplinire misiunea. El avea un plan de zbor pentru planeta asupra căreia pretinde azi controlul.

Şi acest plan a fost întocmit cu atâta grijă, încât, în mare, nu a fost schimbat aproape deloc, în decursul acestor mii de ani. Strategia sa de bază a rămas aceeaşi. Totul şi-a îndeplinit atât de bine misiunea în tot acest timp, încât nu a fost nevoie să fie schimbat radical – el a fost numai extins şi îmbogăţit. Strategia sa este şi mai subtilă astăzi; etichetele s-au schimbat, metodele de înşelate au fost modernizate în pas cu vremea, dar minciunile sale favorite au rămas aceleaşi ca şi în grădina Edenului.

Din fericire, aceasta înseamnă că bărbatul sau femeia care doreşte să cunoască metodele înşelătorului, acela care doreşte să-l evite cu succes, nu are altceva de făcut, decât să citească capitolul tfei din Geneza, pentru a descoperi nu numai strategia, opera sa, ci şi filosofia de bază care marchează opera înşelătorului chiar şi astrăzi, în timpurile moderne.

Să deschidem deci Cartea Genezei: JQomnul Dumnezeu a dat. omului porunca aceasta: „Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el. vei muri im greşit!” raentă. 17Q7V

Iată tabloul. Omul. avea acces la toţi pomii din grădini cu o singură excepţie. Această excepţie constituia testul loialităţii Lui Adam I se oferea ocazia de a alege, astfel el nu ar mai fi] l «>— l o

». 5 – 4

r creatură care poseda libera legere. Dacă nu exista nicio posibilitate de nu-L asculta pe Dumnezeu, atunci cum ar fi putut fi dovedită loialitatea faţă de El? Adam îl putea bucura pe Creatorul său ascultându-L sau putea aluneca în mâinile marelui rebel, nepăzind una dintre poruncile lui Dumnezeu.

Nu uitaţi, Dumnezeu putea să-i facă pe îngeri şi pe om aşa cum a făcut stelele, fără capacitatea ele a alege, fără posibilitatea de a călca Legea Sa.

Dumnezeu îl putea crea pe om ca pe un robot, ca pe o marionetă perfectă. Dar Dumnezeu nu a procedat astfel. El a dorit ca omul să fie liber. De aceea, El i-a dăruit omului o minte şi o conştiinţă, înzestrându-l cu puterea de a gândi şi a decide calea pe care trebuie să o urmeze… Dumnezeu nu forţează pe nimeni.

Aceasta înseamnă că, atunci când Dumnezeu i-a creat pe îngeri, atunci când l-a creat pe om. EI Şi-a luat o sarcină teribilă. Riscul a fost înspăimântător atunci când i-a înzestrat pe supuşii Săi cu putere de alegere. Posibilitatea ca cineva, cândva, să aleagă rău, era mereu vie. Dar numai cu acest risc putea exista un regat în care dragostea să se manifeste voluntar, iar ascultarea să nu fie din „instinct”, ci din „alegere”.

Şi atunci, în veşnicie, Dumnezeu şi-a asumat acest risc. Cineva putea să aleagă nesupunerea, Iar Lucifer, a ales-o!

La rândul lui, Adarfi puica proceda în acelaşi fel. Trebuia să i se ofere un ţest al loialităţii. Trebuia să existe o ocazie în care alegerea să fie făcută. Şi astfel, Dumnezeu a interzis accesul lui Adam la un singur pom. În dragosteel Sa cea mare, Dumnezeu a vrut să facă testul cât mai uşor. Accesul la un singur pom era interzis! Şi omul a fost avertizat în repetate râuluri de pericolul ce-i stătea în faţă.

Scena era deschisă. Ce va face Adam?

„Şarpele era mai şiret decât ţoaţe fiarele cimrjului.pe „care le făcuse Domnul pumne zeu. Jjnji zis femeii: „Oare r: is Dumnezeu cu adevărat: „Să „nu” mâncaţi din toţi pomii din; rădin a?” Femeia a răspuns şarpelm r „PIEIY – nji-sf – mfrfc Mi i di rodul tuturor pomilor din grădina, dar despre-rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el ca să nu muriţi”. Atunci şarpele a zis femeii: „n

„Hotărât că nu veţi muri/ clar Dumnezeu ştie că în ziua când. veţi mânea din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu §cunoscând binele şi răul”. (Gen…3, 1 – 5). *km*

Fii cu luare aminte, Eva: Nu ar fi trebuit să te depărtezi de Adam. Acesta este pomul asupra căruia ai fost avertizată. Nu ar trebui să te apropii. Ai face mai bine să te întorci.

„Dacă răzvrătitul izgonit din cer ar fi stat lângă pom, arătându-şi

adevărata… lui., fată, prezentându-se în mod evident ca un înger decăzut… este sigur, că Eva ar fi fugit, îngrozită, Dar desigur, prin acest şarpe frumos, doar n-o vorbi duşmanul! Şi gândiţi-vă doar la acest aspect: un şarpe vorbeşte!

Oare să aibă şarpele dreptate? Să fi vrut Dumnezeu cu adevărat să spună că atingerea de pom înseamnă moarte? Ar putea oare Dumnezeu să reţină ceva bun de la copiii Săi?! Şi pe lângă toate acestea, este oare posibil să mori?!

…Ia aminte, Eva! începi să te îndoieşti de Cuvântul lui Dumnezeu şi acesta este primul pas spre înşelăciune. Niciodată nu vei putea fi învinsă fără ca, mai întâi, să te îndoieşti de Dumnezeu.

Dar iată că şarpele mănâncă din fruct. Şi nu păţeşe nimic. Fructul nu poate fi otrăvit. Eva atinge fructul şi iată că nu moare!

„Femeia a văzuţ… că… fructul era. bunde mâncat şi plăcut la privit şi că pomul era de dorit să deschidă cuiva mintea, A luat din rodul lui şi a mâncat”.

Eva a mâncat din fruct… şi nu a murit. Timp de deva momente simte extazul ciudat al nesupunerii. Poate că acum va intra într-o existenţă superioară. Aleargă la Adam… şi Adam mănâncă şi el. Totul era pierdut.

Dar Adam şi Eva nu au murit. Nu era niciun pic de otravă for fruct. Şi totuşi exista o otravă, otrava răzbunării aducătoare de moarte pentru prima pereche. În momentul în care au mâncat din fruct, ei au fost separaţi de Dumnezeu, izvorul vieţii lor. Şi niciodată nu li se va mai permite să mănânce din pomul vieţii, pomul care ar fi perpetuat existenţa lor. Momentul gustării din fruct însemna începutul morţii.

Eva a fost în mod vădit înşelată de şarpe. Ea a crezut eu adevărat în spusele lui. Păcatul ei a constat nu în faptul că, fiind sinceră şi credulă, a fost înşelată de şarpe, ci în faptul că s-a îndoit de cuvântul lui Dumnezeu.

În ceea ce-l priveşte pe Adam, el nu a fost înşelat. El a fost atât de înspăimântat de ceea ca făcuse Eva! Şi-a dat seama că ea vorbise cu ispititorul împotriva căruia fuseseră avertizaţi. De ce o lăsase să se îndepărteze de el? Dar acum, totul era pierdut. Eva mâncase în mod deliberat, iar el nu putea îndura gândul despărţirii de e., Adam nu şi-a dat seama că, Creatorul său iubitor, care i-o dăruise pe Eva, îi putea crea o altă femeie care să o înlocuiască.

Adam a mâncat din fruct şi întreaga rasă umană a trecut sub

puterea morţii. Nu ar mai fi existat nicio cale de scăpare dacă Fiul lui Dumnezeu nu ar fi consimţit să moară în locul omului.

Să revenim acum la ideea noastră. Este surprinzător cât de clar conturat este planul înşelătorului. Din ziua când, în Eden, a îndemnat-o pe Eva să mănânce din pomul oprit şi până astăzi, strategia de bază a lui Satana a rămas aceeaşi – strategia deghizării. El, care de-a lungul secolelor a folosit nenumăraţi mediumi, el, care în Eden a vorbit printr-un… arpe-jar" nunwuj… acestor cirnale* unele mai deosebite decât altele, este în continuă creştere! Dar oricât de variate ar fi ele, strategia este aceeaşi: Satana foloseşte deghizarea pentru a pretinde că este ceea ce.de. iapă lui es-l înscenând atât de bine mascarada, cum numai un ispititor ca el o poate face.

Cât despre filosofia sa, ea este la fel de clară ca şi atunci. Minciunile pe care Satana le-a spus în Eden continuă să le spună şi azi. Aceste minciuni au prins atât de bine de-a lungul timpului, încât nu a fost nevoie să le schimbe. Evidenţa acestui succes stă în faptul că aproape întreaga lume crede minciunile sale care apar într-o formă sau alta. Iată care sunt cele două minciuni favorite ale lui Satana: „Hotărât că nu veţi muri" şi „Veţi fi ca Dumnezeu".

„Cu siguranţă nu veţi muri" – o contrazicere directă a avertismentului dat de Dumnezeu: „Cu siguranţă veţi muri". Aceeaşi filosofie bântuie astăzi prin multe dintre bisericile şi religiile Orientului şi aceeaşi filozofie bântuie lumea ocultă, într-o formă sau alta. Ideea este pretutindeni adseaşi": că brhrH nu va rrţliri, ffif orrjjil nu poate muri, că omul este nemuritor, că el va *câtttâţtifi* să trăiâsca pe undeva „nu are importantă pe unde, şi „după moarte.

„Veţi fi ca Dumnezeu". Şi din nou această idee de bază vrăjeşte, captivează cu repeziciune uimitoare: omul posedă un fascicul de divinitate care nu trebuie decât dezvoltat; omul este o parte din Dumnezeu sau… chiar Dumnezeu! Urmăriţi această idee, o veţi afla în cele mai neaşteptate locuri. Lumea ocultă este împânzită de ea. La ce folosesc toate aceste minciuni? Nu este greu să sesizezi care este strategia ce se ascunde în spatele ideii că oamenii vor fi ca Dumnezeu! – idee ce sugerează că oamenii pot să nu se supună lui Dumnezeu, fără teama de a fi pedepsiţi. Omul nu va muri. Va deveni ca Dumnezeu. Va ajunge într-o sferă superioară. Iar această filosofie îl scoate pe om complet din sfera de influenţă a lui Dumnezeii şi-l aşază pe piedestalul propriei încrederi. Omul este făuritortil propriului său. progres, ormil

este propriul său salvator, propriul său „Karma”. Nevoia de Dumnezeu, ca Salvator, nu mai este recunoscută.

Dar ce se ascunde în spatele lozincii dominante, conform căreia omul nu moare de fapt atunci când moare, că omul nu poate muri? Iată ce: Dacă Satana poate să-i convingă pe oameni că nu există moarte, că oamenii nu pot muri, ci continuă să trăiască pe undeva – atunci este uşor. să sugerezi că şi comunicarea cu morţii este posibilă. Şi odată oamenii fiind convinşi de acest lucru, linia directă de comunicare a duşmanului cu minţile oamenilor este deschisă. Şi tot ce mai are Satana de făcut, este să se ascundă sub înfăţişarea unei persoane iubite, a vreunui filosof mort sau a vreunui medium şi să propage prin acele canale nepăzite tot ceea ce vrea. Şi nu uitaţi că Satana are o singură ţintă: să înşele, pentru a, distruge. Căci, dacă el ar putea, ar atrage după sine în focul distrugerii întreaga rasă umană.

— „Mesajele răsunătoare care vin ca răspuns din lumea spiritelor nu sunt atât de răsunătoare pe cât par. Aceste mesaje nu sunt destinate să protejeze. Ele câştigă încrederea oamenilor, pentru ca apoi să-i poată înşela şi distruge. Aceste mesaje amestecă minciuna cu adevărul pentru a părea cât mai reale, mai credibile, şi ele lucrează cel mai bine prin acele canale care sunt cel mai puţin păzite. Frazele lor pline de strălucire nu îşi au originea în nici urmă dintre templele înţelepciunii, ci în min. tea-elui

Este deci de mirare că Dumnezeu, încă de la început, a interzis orice legătură cu lumea spiritismului? Să ascultăm avertismentul acela:

„Să nu te înveţi să faci după uriciunile nearnului ar. pinra…

Să nu fie la tine nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce. cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste tjeriiri eşte o urâciune înaintea DomniliiiLIkut – ib „fW-ia).

Este aceasta o restricţie lipsită de raţiune? Trebuie să fim cu luare aminte. Cel rău şi ajutoarele sale din lumea spiritismului sunt mereu la lucru. Ei îşi pun în practică, fără încetare, arta lor nelegiuită de înşelare şi sunt într-o căutare permanentă după noi căi de a o face cât mai subtilă, lipindu-i etichete care s-o facă imposibil de recunoscut.

JFiţi treji şi vegheaţi Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită” (1 Petro %, 8).

Iată ce avem de înfruntat! Dar este aceasta o luptă lipsită de speranţă? Suntem noi lipsiţi de ajutor? Să nu existe nicăieri protecţie pentru noi? Suntem sortiţi să fim înşelaţi?

Nu. Cu siguranţă nu suntem singuri. Dumnezeu, împreună cu Îngerii Săi loiali, este de asemenea implicat în această luptă şi atâta timp cât noi dorim să fim ocrotiţi, îngerii sunt trimişi să ne protejeze. Căci. Dumnezeu ar trimite, mii. degrabă toţi… îngerii”. di a ceruri… decât să lase ca un „singur om să treacă, împotriva voinţei

Şale sub puterea celui rjiu.

În lumea nevăzută, activează nu numai îngerii, răi, ci şi îngerii buni, îngerii lui Dumnezeu. Odinioară, ei s-au arătat oamenilor. Adesea, fiind în pericol, ne-au protejat în mod miraculos, fără ea noi să ne dăm măcar seama de aceasta, J_3L aiâţa timp cât noi ne ferim de a călca în preajma „plprnului… oprit”, ei continuă să ne proteje ze.

— Rar fjaptul că atâţi îngerii buni, cât şi „cei răi lucrează înlujjiea ne yaz. uţa nu este un motiv să-i confiuulăd. *Ţ*, *elingăii-huz* nu-i veţi găsi… niciodată implicaţi în lumea ocultă. Nu-i veţi ynjjinjiiunir-iodat-a promovând doctrinele demonilor, căci ei. Îngerii buni, nu Qştit. Nu veţi găsi niciodată un înger bun care să pretindă xă; este spiritul cu tarei persoane moarte.

Ganifs Tel-ITâca mizează pe sume mari, clar o străveche carte, Biblia, demască strategia duşmanului, arătând spre semnele care indică poziţia cârmei în planul său de zbor, pentru ca, astfel, toţi aceia care vor, să îl poată recunoaşte.

CAPITOLUL 12

m

ROATA KARMEI

(„Karma” – în religia budistă, reprezintă faptele unei persoane într-una din presupusele sale existenţe trecute, care – chipurile – hotărăsc soarta persoanei respective în viitoarele sale existenţe ce s-ar succeda prin încarnări diverse).

„Karma – unul dintre cele mai fascinante jocuri pe care oamenii le practică cu lumea nevăzută. Dacă viaţa devine plictisitoare, dacă relaţiile sociale şi sexuale lâncezesc, Karma poate să facă minuni şi viaţa devine iarăşi senină… Sau cum ar mai putea fi ea monotonă acum, când ai aflat că într-o existenţă trecută ai fost un cavaler englez sau o prinţesă?

Algeria pe care o ai la un praf nu mai este ceva supărător, căci

acum ştii de unde vine: în existenţa ta trecută ai fost atras în cursă într-o mină. Sau durerea aceea ciudată pe care o ai în frunte. Ai fost împuşcat acolo între ochi într-o viaţă anterioară şi durerea nu ţi-a trecut încă. Iar pentru faptul că cheltuieşti atât de mulţi bani pe haine nu trebuie să te simţi, vinovată. Ce-ar putea soţul tău să aştepte le la tine dacă, odinioară, ai fost… Cleopatra.

Nu este niciun secret că fiecare dintre noi posedăm, chiar într-o mică măsură, acea dorinţă de înălţare. Ne place să ştim că suntem nişte persoane importante. Poate acesta este unul dintre motivele pentru care ideea reîncarnării „prinde" la atât de mulţi oameni. Dacă acum, în această viaţă, nu suntem decât nişte bieţi oameni obişnuiţi, ne putem cel puţin consola cu gândul că, cu o viaţă sau două mai înainte, eram nişte fiinţe cu foarte mare greutate. Şi de ce suntem astăzi atât de mici? Pentru că nu ne urmăm cu credincioşie karma noastră.

Ruth Montgomery a fost iluminată să spună că, odinioară, ea a fost o preoteasă hindusă din Hymalaia, iar Arthur Ford a fost preotul hindus cu care ea a studiat. Dar o veste şi mai emoţionantă a fost aceea că dânsa, Ruth Montgomery, a fost sora lui Lazăr, Martei şi Mariei din Betania, iar Arthur Ford era şi el fratele lor. În timpul unei transe, ea s-a revăzut pe când era o fetiţă de 5 – 6 ani şi urmărea un grup de învăţaţi ce se aflau nu departe de coliba lor din Bethleem. Ea l-a rugat pe tatăl său să-i dea voie să se ducă după mulţime ca să vadă botezul copilaşului în lac. Şi, în timp ce îşi trăgea mâna din mâna tatălui său, Ruth Montgomery şi-a dat seama că el este acelaşi suflet care urma să se încarneze mai târziu în Arthur Ford. Prin intermediul maşinii de scris, Ruth Montgomery a aflat că, pe când era o tia fără femeie, ea a fugit de la soţul ei pentru a-l urma pe Iisus, dar Iisus a trimis-o înapoi acasă. Arthur Ford a explicat aceste fapte în felul următor: „Noi nu eram nişte minţi atât de luminate cum erau Lazăr, Marta şi Maria, şi de aceea nu ne-au pomenit şi pe noi în Evanghelie…"

Cine poate spune că toată povestea aceasta nu este fascinantă?

Întreaga filosofie a reîncarnării ridică anumite întrebări: Cum se face că în toate aceste existenţe trecute există mai mulţi şefi decât indieni de rând? Cum se face că Arthur Ford a fost călugăr budist, călugăr dominican, preot hindus, tatăl lui Lazăr, dar nu a fost niciodată măturător de stradă sau muncitor într-o mină? Cum se face că unei tinere care consultă un spiritist i se spune că a fost prinţesă şi nu o fată obişnuită, necunoscută de lume? Să nu fie oare la mijloc decât faptul că

spiritiştii şi mediumii care le vorbesc nu fac altceva decât să apeleze la vanitatea umană?

Cum se face că atât de mulţi oameni cred că au fost Maria Antoaneta, cum la atâţia li se spune?

Jess Steam afirmă că i s-a spus ele către cititorii vieţilor că într-o viaţă anterioară el a fost scriitorul englez Robert Brownig; şi i s-a mai spus, de asemenea, că a fost şi scriitorul mai puţin cunoscut Branwell Brontë. Acest fapt însă l-a cufundat într-o adâncă confuzie, deoarece ambii scriitori au fost contemporani şi au trăit aceeaşi perioadă Victoriană a Angliei (Probabil că spiritele nu prea sunt puse la punct cu istoria literaturii…)

Un singur lucru: lumea spiritismului ştie cum să producă povestiri de succes.

Se cere însă de lămurit un fapt. Predominant de la un capăt la altul, în cărţile doamnei Montgomery străbate afirmaţia că lumea spiritului este un loc foarte fericit. Şi totuşi, de nenumărate ori, cel care citeşte aceste cărţi îşi dă seama că aceşti aşa-numiţi fericiţi locuitori ai lumii spiritului se iau practic la întrecere pentru a se reîntoarce în această viaţă, ca fiinţe umane reale. Unora li se acordă imediat acest privilegiu; alţii însă, drept pedeapsă, sunt făcuţi să aştepte.

Vă întreb deci, dacă lumea spiritului este un loc atât de dorit, de ce sunt aceste suflete atât de nerăbdătoare să se întoarcă la viaţa reală?

Un alt aspect şi mai important se cere lămurit. Orientul, CW «a crezut multă vreme în reîncarnare, consideră aceeaşi. i POltă i destinului, această trecere din nou şi din nou dintr-o viaţă inilIH ca o adevărată povară. Ei nu găsesc nicio fericire în ea. Mind UAI o consideră un chin teribil şi ar face orice ca să scape de rein carnare. Tibetanii ar dori tare mult ca să existe o scăpare din această eternă roată a destinului. Ei nu găsesc nimic fascinau! tri încântător în această revenire neîncetată la viaţa reală, în acer.l. i putere a Karmei, de a decide mereu şi mereu, care să fie reînenrnarea sufletului în existenţa viitoare.

Şi de ce am dori noi, în Occident, ceva de care Orientul ar fi atât de fericit să poată scăpa? De ce am dori noi să îmbrăţişăm ceva care pentru ei înseamnă o povară de care le este imposibil să scape? Mă întreb dacă răspunsul poate fi acesta: Când Occidentul se va plictisi de ideea reîncarnării, când reîncarnarea va înceta să i se mai pară ceva

fascinant, când Karma nu va mai fi un subiect interesant pe care să-l poţi aborda la petreceri, Occidentul va putea să se debaraseze de Karma şi să abordeze altceva. Dar Orientul, deoarece crede cu adevărat în reîncarnare, nu poate…

Dar cineva ar putea să întrebe: Biblia nu ne învaţă oare chiar ea despre reîncarnare? Nu spune că Ilie se va întoarce?

Ultimele versete din Vechiul Testament vorbesc, într-adevăr, despre reîntoarcerea lui Ilie. Discipolii lui Iisus L-au întrebat despre aceasta şi EL, a răspuns că Ilie venise deja. Atunci ei au înţeles în mod clar că El le vorbea despre Ioan Botezătorul. Şi totuşi, când Ioan Botezătorul a fost întrebat dacă el este Ilie, a răspuns că nu este. Cheia stă în cuvintele pe care îngerul le-a spus tatălui lui Ioan Botezătorul înainte de naşterea acestuia: „Va merge înaintea lui Dumnezeu, *în duhul şi puterea lui Ilie*, ca să întoarcă inimile părinţilor ia copii şi cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru EI” (Luca 1, 17).

Înţelesul cuvintelor de aici este asemănător cu, cel din profeţia originală dată în Maleahi 4, 5.6. Şi acest înţeles este clar. Ioan urma să îndeplinească profeţia, dar el nu urma să fie Ilie. Ioan urma să vestească mesajul pregătirii – mesajul ca oamenii să se pregătească pentru prima venire a lui Iisus pe păunul Ei urma să vestească acel mesaj în „duhul şi puterea lui [lie” Nu omul, ci mesajul era cel care avea să se întoarcă.

În acelaşi fel, Ilie va reveni înainte de a doua venire Im Hristos. Întocmai cum mesajul lui Ioan Botezătorul a fost vi III ca să pregătească lumea pentru prima venire a lui Hriston, „!

astfel se va vesti un mesaj „în duhul şi puterea lui Ilie” ca să pregătească pe oameni pentru cea de a doua venire a lui Hristos. Dar cel ce va veni va fi mesajul şi nu omul.

Prin intermediul maşinii sale de scris, doamna Montgomery a primit mesajul că „Iisus a fost cel mai important dintr-o lungă linie de reîncarnări a sufletului creat la început, suflet care de-a lungul timpului s-a reîncarnat în diferite forme umane. El a fost Bucla, Mesia… totul în tot… Fiul lui Dumnezeu, putem fi siguri de asta. Dar nu suntem noi toţi fii şi fiice ale lui Dumnezeu? Astăzi noi vorbim de diferite reîncarnări ale lui Hristos, forma cea mai cunoscută de încarnare şi de care noi ne amintim cel mai bine este Iisus. Înainte de acea reîncarnare, El fusese reîncarnat în multe alte persoane… Câteodată

uităm că acel Iisus a fost un om ca oricare dintre noi” ’1.

NU! Iisus nu a susţinut niciodată să fie altcineva decât El însuşi. El a declarat că este Fiul lui Dumnezeu. El a afirmat că a existat împreună cu Tatăl înainte ca lumea să fie creată. El a spus că a existat ca Fiu al lui Dumnezeu înainte de Abraarn. Nu există nicio reîncarnare aici. Iisus nu a fost un suflet hoinar, creat la început şi sălăşluind din când în când pe pământ într-un om sau altul. El a fost Dumnezeu în trup şi nimic altceva – dacă vrem să credem ceea ce spune El.

Vă amintiţi de sfatul Scripturii?, Să.nu daţi c. rezaj”. e DXicăru>i duh… e… să cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu:. căci. În lume au ieşi Tmulţi proroci mincin. qşi LCL – Ioan-AA).

În versetele următoare spune: „Duhul lui Dumnezeu să-l cuqaasteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos jt venit în trup este de la Dumnezeu: şi orice duh care nu’ mărturi-şEŞ.te… pe Iisus… nu… este, de… la… Dumnezeu… deşte duhul lui Antihrist.

de a. xăr. ui… vaiiie-atlaiigi JLJE – llfiatr chiar. În lume…”

Este chiar atât de greu, folosind Scriptura drept ghid, să îţi dai seama care este adevărata origine a mesajelor care îndrăznesc să-l deposedeze pe Hristos de divinitatea Sa şi să-L facă ca pe orice om, ca pe oricare dintre noi?

Puteţi întreba dar ce este cu aceste reîntoarceri, aceste vieţi trecute, care sunt amintite sub hipnoză? Cum pot fi ele explicate?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ne amintim că mintea, sub hipnoză, a fost supusă unei alte minţi, unei alte forţe, unei alte puteri, iar această minte, această putere poate implanta în mintea hipnotizată tot ceea ce doreşte. Pot atunci asemenea „reîncarnări”, „reîntoarceri”, să dovedească că existenţele trecute există cu adevărat? Sau, dimpotrivă, dovedesc doar inteligenţa puterilor ce se află la lucru pentru a înşela?

Şi acest ultim aspect este, de asemenea, relevant. Întreaga teorie a reîncarnării se potriveşte perfect cu tiparul minciunii din Eden: „Cu siguranţă nu veţi muri”. Vieţi multe, vieţi nenumărate dar fără moarte!

Şi acum pătrundem în inima Karmei. Ce este cu adevărat rău în Karma? Ce este rău în ideea revenirii noastre continue din viaţă pentru a ne ispăşi păcatele?

Iată ce este rău. Aceasta este o cu totul altă cale de salvare – o cale complet diferită de cea expusă în Scriptură. Karma este un

substitut al crucii de pe calvar. Aceasta este» un procedeu în care omul este propriul său salvator. Hristos şi crucea sunt lăsate cu totul deoparte.

Prin natura sa, omul este mândru. Lui îi place să creadă că se poate salva singur. Omului îi place să fie salvat prin orice alt mijloc cu excepţia crucii, căci crucea înseamnă iertare şi iertarea cere ca tu să admiţi că eşti vinovat. Dar omul nu doreşte să-şi recunoască vina. El este prea mândru pentru a recunoaşte acest lucru.

Karma este modul de a scăpa de vină, părând că o recunoşti şi totuşi să n-o recunoşti. Omul este gata să-şi recunoască vina atâta timp cât se poate salva singur, nu importă de câte vieţi ar avea nevoie pentru aceasta. Dar atunci când trebuie să se arunce la piciorul crucii şi să recunoască acolo că este pierdut pentru totdeauna şi că numai Fiul lui Dumnezeu, care a murit în locul lui, îl mai poate salva, refuzji îndârjit.

Karma este un mod de a scăpa de responsabilitate. Orice se întâmplă, orice nu merge bine, poate fi explicat ca nvându-şi rădăcina într-o existenţă trecută. Iar, dacă un om arc defecte, obiceiuri rele, păcate în această viaţă, nu trebuie condamnat. Se poate îndrepta într-o viaţă viitoare. Nu trebuie să se îngrijoreze din această pricină. Karma este un mod de a te debarasa atât de responsabilitate, cât şi de pedeapsă. Omul nu are altceva de făcut decât să meargă înainte… (!) lăsând timpul să lucreze. Omul poate chiar continua să se întoarcă în trecut, după cum sugera unul dintre membrii formaţiei Beatles, până simte mrejele trecutului că l-au prins total.

Dar poate fi Karma un substitut pentru miracolul inimii schimbate? A murit oare Iisus pe cruce în zadar? Se poate omul, la fel de bine, salva şi singur?

Ce simte oare Fiul lui Dumnezeu privind toate acestea? El a murit pentru om, deoarece, în mod evident, nu exista nicio altă cale. El a plătit pentru păcatul omului, pentru toate deodată. Păcatele nu trebuie ispăşite din nou şi din nou, într-o aspiraţie nesfârşită a minţii către pacea divină. Tot ce trebuie să facă omul este să accepte sacrificiul de pe Calvar şi chiar în acest moment el poate căpăta iertare. Nu are nevoie să mai aştepte. Nu mai are nevoie să fie împovărat cu povara a mii de vieţi pe care trebuie să le suporte, nu trebuie să mai poarte în spate roata destinului de care nimeni nu mai poate scăpa.

Evistă o cale mai bună. Omul nu trebuie să caute salvarea în

lunga, foarte lunga cale a Karmei. Omul nu trebuie mereu şi mereu să facă ceea ce Iisus a făcut deja pentru el. Acesta este mesajul pe care îl proclamă Biblia.

Mai există însă şi dintre aceia care spun; nu, eu prefer să plătesc singur pentru păcatele mele, chiar dacă pentru aceasta va trebui să trec prin ere geologice, chiar dacă drumul nu se va sfârşi niciodată.

Cât de ciudată trebuie să fie acea atracţie care-l determină pe om să facă o astfel de alegere…!

CAPITOLUL 13

RAZE DE LUMINA ŞI… ZVON

Viaţa de dincolo, aşa cum este descrisă de spiritul călăuzitor al maşinii de scris a d-nei Ruth Montgomery, este foarte atractivă şi interesantă. În spatele cuvintelor însă, se ascunde plictiseala şi frustrarea, atunci când trebuie să trăieşti.

Să luăm, spre exemplu, cazul, cu peştele, descris în cartea ei.

El ajunge în lumea spiritului după o boală scurtă, dar teribilă. Trezindu-se dincolo, el vede o câmpie înverzită şi un pârâu. Pare un loc tare bun pentru pescuit. Ar dori să aibă o undiţă şi imediat… în mâinile sale apare undiţa visată. O aruncă în apă şi… trage un peşte minunat; apoi din ce în ce mai mulţi, până când îşi dă seama că s-a adunat o cantitate mai mare decât ar putea el şi prietenii lui să mănânce.

Se întreabă: Unde îşi lăsase oare maşina? Şi unde se află el? Cum de ajunsese aici? Tare ar dori să fie acasă. Imediat se află acasă şi îşi vede corpul legat într-un mod foarte ciudat… aceşti oameni, ce fac ei oare?! îi dau medicamente? NU! Aceasta este o morgă. Ceea ce se petrece aici nu-i în regulă. Aleargă acasă într-un suflet şi o vede pe soţia sa în doliu. Trebuie să fie la mijloc o greşeală teribilă… Toţi par să-l jelească. Dar el se află aici, aşteptând să le arate cea mai grozavă captură de peşte din viaţa lui. îi vorbeşte soţiei sale, dar ea nu-l ascultă… Nu-i dă nimeni nicio atenţie. „După câte se pare sunt mort”, îşi spuse el şi, deodată, se trezeşte din nou pe câmpia înverzită cu pârâiaşul plin de peşti…

Nu vă place povestea?

În cartea d-nei Montgomery sunt prezentate nenumărate situaţii asemănătoare – într-un mod poate hipnotic, dar ele sunt menite să prezinte cât se poate de exact viaţa de dincolo.

Oamenii sosesc acolo întristaţi, fără să-şi dea seama unde se află, fără să înţeleagă de ce soţiile, rudele nu le vorbesc. Un bărbat

asistă la o ceremonie funebră, se uită în sicriu să vadă cine a murit şi se vede pe sine. Numai un sprit l-ar putea convinge că nu este un coşmar îngrozitor. Va fi înmormântat de viu, dacă nu-l ascultă nimeni.

61.

Şi acum, despre un nou venit pe tărâmul celălalt, care se aşteaptă ca moartea să însemne sfârşitul. „După câteva zile, el începu să smişte şi să manifeste semne de viaţă acolo, pe celălalt tărâm. Încetul cu încetul deschide ochii, vorbeşte şi întreprinde anumite activităţi. Este uluit pentru că el îşi aminteşte că a murit şi simte că este o… stafie?!”

Un alt locuitor al celuilalt tărâm se întoarce la fosta sa locuinţă, numai pentru a vedea cum soţia sa se căsătoreşte cu un alt bărbat. Este greu de crezut că o asemenea experienţă poate fi fericită…

Par să existe aspecte nefericite în această aşa-zisă fericită lume a spiritelor. Iată povestea unui copil epileptic care ajunge acolo înspăimântat. Un medic faimos lucrează cu el şi, în final, descoperă că „el însuşi se supusese, în mod voluntar, acelei maladii, deoarece, într-o viaţă anterioară, fwsese nesimţitor la durerile fizice ale celorlalţi oameni”. Din nou Karma…

Dar aceste revelaţii tipice din lumea spiritelor nu sunt singurele care prezintă viaţa de dincolo ca prea puţin dorită… Un spiritist, într-una din cărţile sale, descrie spiritele de pe planeta spirituală. Această relatare aparţine unei spiritiste care se plânge că, ori de câte ori citeşte o carie, este întreruptă de spirite care vin prin uşă să o întrebe unde se află de iiapt ei. Ea trebuie, plină de solicitudine, sale explice că ei sunt morţi şi se îndreaptă spre planeta astrală pe care o caută.

Un alt spiritist, care lucrează doar cu copiii pierduţi, cu copii care erau prea mici pentru a-şi da seama că au murit, relatează despre cazurile lui. Întotdeauna ei întrebă „ce este acest loc?” sau „ce fac toţi aceşti oameni aici?” Un băieţel a spus: „Şi-teţi, cu siguranţă, vrăjitoare; tare semănaţi cu Rosemary clin cartea cu poveşti!” Un alt băieţel, care ştia că murise, i-a spus lui Heather: „Tu eşti un sfântu’ Petru tare drăguţ”.

O spiritistă sugerează că, atunci când te rogi pentru cineva drag care a trecut dincolo, trebuie cel puţin să spui numele persoanei şi oraşul unde a murit. Ea explică: „Sufletul unui biet copii care nu are aici pe nimeni să se roage pentru el şi pe nimeni să-l aştepte dincolo,

poate pluti pe acest pământ bătrân un an sau chiar o sută de ani, până ce descoperă calea spre planeta astrală. De obicei, aceste suflete stau pe lângă casa lor, căci este singurul loc cu care sunt familiarizaţi. Aceste suflete sunt ceea ce noi, în limbaj spiritist, numim „pământean”, iar în limbaj obişnuit „stafie”.

Dar care este oare poziţia lui Dumnezeu – care ştie şi despre căderea unei vrăbii, care ştie pe fiecare pe nume şi chiar numărul perilor din capul nostru – faţă de noi? Nu ai dori mai degrabă să ai un astfel de Dumnezeu! Nu ai vrea mai dgrabă să ştii că aceia care au murit se odihnesc liniştiţi în mormintele lor, fără a fi conştienţi de ce se petrece aici, fără a îndura agonia frustrării în încercarea de a găsi drumul spre lumea spiritului?

Dar să ne întoarcem la descoperirile maşinii de scris. Chiar şi partea cea mai luminoasă a lumii spiritului pare să nu fie ceea ce am putea crede. Viaţa ele dincolo, aşa cum este descrisă de Arthur Ford, este într-adevăr interesantă pentru a fi citită, dar dropia înverzită şi pârâul şi casele nu sunt reale, ci numai „forme ale gândirii”. Iar oamenii nu sunt nici ei decât forme ale gândirii… – inclusiv Arthur Ford. În altă parte, el spune că toate acestea sunt forme de energie şi lumină, forme pe care nu le simţiţi în atingere, forme care nu au’ miros şi auz şi că ele conversează printr-un fel de osmoză.

Este evident că aceste suflete de pe tărâmul celălalt nu şi-au pierdut poftele pământene, căci Arthur Ford admite: „Da, câteodată plutesc în jurul vreunui beţivan”, iar pe d-na Montgomery o avertizează în felul următor: „Tu, Ruth, cu obiceiul tău înrădăcinat de a fuma, nu vei putea ajunge aici până când nu te laşi de el”.

Vă surâcle un astfel de viitor? Ceva mai departe, Arthur Ford explică: „Noi suntem ceva mai mult decât nişte idei”. El afirmă că pe tărâmul unde îşi petrecuse cea mai mare parte din timp, el este o rază de lumină; mai departe, ei spune: „Noi ne aflăm într-o astfel de stare care ar fi descrisă cel mai bine ca fluidă”.

D-na Montgomery spune că l-a întrebat pe Arthur Ford (iasă mai există şi alte persoane locuite de fiinţe care se aseamănă cu oamenii, iar răspunsul a fost: „NU!”, nu mai există viaţă în fermă de carne ca cea ele pe pământ. Există o mulţime de afle specii Interesante de forme ale gândului cum ar fi „ridiche cu aripi”, „, rapiţă sălbatică cu-i: Qadiiit, dăpii. icliviarexui” şi forme de animal care se plimbă prin aer şi prin apă, pe lângă multe alte forme groteşti de viaţă minerală»

care i-ar îngheţa de spaimă pe pământeni.

Şi, ca o ultimă informaţie de pe celălalt tărâm, Arthur Ford spune că, atunci când sufletele decid în cele din urmă că şi-au ispăşit toate faptele rele, când şi-au sfârşit ciclul Karma, ele se amestecă pur şi simplu cu Dumnezeu şi nu se mai întorc niciodată. El spune: „Acesta este un zvon, desigur, că acele suflete nu se vor reîntoarce sau nu îşi vor relua roata destinului atunci când va sosi momentul prielnic”.

Iată tot ce vă poate oferi lumea spiritistă. Şi totul se termină cu un zvon, ca o presupunere. Poţi să nu te revolţi împotriva existenţei tale ca nimic altceva decât ca o rază de lumină?

Ai dori să-ţi petreci eternitatea încercând să-i placi sau să mulţumeşti pe un dumnezeu absent, un dumnezeu invizibil? Cu ce este mai bună această adorare faţă de venerarea pagină a idolior făcuţi din lemn sau din piatră? Este ea mai personală? Cu ce este aceasta mai bună faţă de vidul Nirvāṇei budiste?

Ce vei fi într-o astfel de viaţă viitoare? O rază de lumină cu un număr, ştiută numai aşa, vag, de un dumnezeu absent, pe care nu-l zăreşti niciodată, care tronează undeva unde numai zvonul presupune? Manifestă un asemenea dumnezeu vreun interes în acele raze de lumină sau ştie măcar că ele există? Unde se află Dumnezeul dragostei? Unde este Dumnezeul care se interesează de copiii Săi, Dumnezeul care locuieşte cu ei şi „le şterge orice lacrimă din ochii lor”?

Poate un univers plin cu raze de lumină şi cu forme ale gândului şi lăptuci care rid să vă satisfacă într-o măsură cât de mică? Personal, eu aş prefera mai degrabă realitatea. O grădină şi o cazma, şi un Dumnezeu pe care să-L pot numi TATA.

CAPITOLUL 14

NU V-AŢI BOBI MAI DEGRABĂ O GBÂDINĂ?

Omul mi-a fost creat ca să fie o simplă rază, un nimb de lumină care să alunece ca un fluture dintr-un loc într-altul. El a fost destinat unei poziţii mult mai înalte. El a fost creat pentru a fi o persoană.

Şi despre viitor, despre starea omului în viitor, trebuie să ştiţei că nu va fi o simplă închipuire a minţii, o simplă stare de extaz, ei. O existenţă reală a omului.

Cosmonauţii sovietici afirmă că au fost acolo, în spaţiu, şi ca s-au uitat peste tot în jur, dar nu au văzut raiul nicăieri. De aceea – ” susţin ei – raiul nu există. Trecând prin câteva orbite, ei au fost în stare să se dispenseze de Dumnezeu şi de cer.

Pe de altă parte, astronomii, tot privind imensitatea spaţiului şi descoperind lucruri imposibile de înţeles pentru mintea omenească, devin din ce în ce mai puţin dogmatici.

Cu puţin în urmă, şase oameni de ştiinţă au raportat descoperirea unui nou fenomen astronomic – un fel de quasi-quasar. Ei afirmă că aceste descoperiri misterioase pot fi clasate printre obiectele cele mai strălucitoare din ceruri. Şi, dacă nu sunt nici galaxii îndepărtate şi nici aş. a-zişi quasari clasici, atunci ce sunt? Ruşinaţi, astronomii trebuie să plece capetele şi să admită că nu ştiu.

Din fericire, noi nu trebuie să aşteptăm ca astronomii sau astronauţii să ne descopere cerul. Răspunsurile ce sunt atât de costisitoare şi. pe care oamenii le caută cu atâta înflăcărare se găsesc la îndemâna oricui în străvechea carte, numită „Biblia”. Avem deci o sursă de informaţie demnă de toată încrederea. O

Cerul, aşa cum este el descris în această Carte, nu este un ţinut bântuit de stafii; nu este o născocire imaginară; nu este un vis; nu este o amăgire; nu este o ficţiune cinematografică, alcătuită din harpe şi nori; nu este o şedere premergătoare a reîncarnării.

Este evident că, deşi cerul se găseşte dincolo de sfera de pătrundere a telescoapelor noastre, este o lume la fel de reală şi tangibilă ca şi lumea noastră.

Gândiţi-vă numai ia. faptul că, de repetate ori, Iisus a spus că a venit din cer. A venit el oare dintr-un loc inexistent? A venit Ei oare dintr-un cer ireal pe un pământ real?

°” 5 – 5 65

I le nenumărate ori Iisus a spus că tatăl Său. Se găseşte în caruri, i li h ine circulă noaptea pe străzile marilor oraşe americane ştie că Satana este o fiinţă reală… A căzut el oare dintr-un loc ireal?

Şi ce se poate spune despre războiul din ceruri, despre care am riii? Să fie el o simplă plăsmuire? Şi totuşi, pare atât de real!

Război în cer. Un război real nu poate exista într-un loc ireal. Şi acesta a fost evident un război real, ce a avut loc într-un cer real. Un Satana real a fost izgonit pe un pământ real, unde a înşelat pe o Evă reală şi pe un Aclam real, târându-ne astfel pe toţi într-o trage-ilie reală. Iată deci. cum a început totul.

Este viaţa viitoare un fapt real? Să medităm asupra acestui lucru. De ce a venit Iisus pe acest pământ? Cu ce scop a murit El? El a

spus de multe ori că a venit pentru ca noi să putem avea viaţa veşnică. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu, lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca orc-me credeârTEL să nu piară ci să ufoi» viaţă veşnică”.

Vă întreb deci; Să *fi* trecut Iisus prin toate acestea, să fi făcut lot ceea ce a făcut pentru a ne oferi ceva de care noi să nu avem nevoie şi pe care noi să nu-l dorim? Să fi murit El oare pe o cruce reală, să fi lăsat Ei oare ca mâinile şi picioarele să-l fie străpunse de cuie reale şi inima să-l fie sfâşiată de însăşi vina lumii întregi – pentru., a ne da ceva ce nu există? Să fi fest crucea reală, fără ca cerul să fie real?

Să fi trecut Iisus prin toate acestea, pentru ca noi să putem deveni „tiparul unui gând” sau „o idee” sau „o rază de lumină”? Să fi procedat oare astfel, pentru, ca noi să putem fuziona cu un dumnezeu neinteligibil şi ireal, pentru ca, după aceea, să nu se mai ştie nimic” despre noi? Acesta să fie scopul pentru care să fi venit Iisus pe pământ? Puţin probabil.

Vi se va părea poate interesant să citiţi capitolele 21 şi 22 din Apocalips – ultimele două capitole ale Bibliei – ca, să vedeţi atunci dacă viaţa viitoare este reală sau nu.

Veţi găsi acolo un oraş cu ziduri şi porţi, cu străzi şi fântâni, un ora, de o uriaşă amploare. Veţi găsi acolo şi un râu şi un pom cu fructe. Şi veţi mai găsi şi un Dumnezeu care şterge lacrimile oamenilor-oameni reali – pentru ca ei să nu mai plângă niciodată. Şi lolnşi, există câteva lucruri care nu par reale şi anume faptul că acolo nu va mai fi moarte, nici tânguire, nici ţipăt, nici durere. Şi (IU va mai fi nici răzvrătire.

Cerul, aşa cum este el descris în Biblie – cerul în care Iisus a promis că va duce pe poporul Său – este un loc real, un loc în care-l «poate ajunge. El a spus: „Jr-casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri.

Eix. Mă… duc… să… Vă-pregătesc im loc. Şi… Mă voi întoarce şi va voi lua. cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi” (Ioan i I *J & l*).

Dar se pare că cerul nu va fi locuinţa permanentă a poporului lui Dumnezeu. În aceleaşi ultime capitole ale cărţii Apocalipsul, citim că va fi un pământ nou. Dumnezeu împreună cu poporul Său, după o perioadă minunată de un mileniu, vor coborî pe pământul înnoit.

Nu aţi dori să faceţi parte din echipajul acelei excursii spaţiale?

Şi apoi, Biblia descrie această planetă nu pustie şi muribundă, cum este astăzi, ci ca pe un pământ nou, ca fiind locuinţa permanentă a celor care sunt credincioşi Dumnezeului lor…

Toate aceste lucruri nu ni se vor mai părea incredibile, dacă vom da la o parte prejudecăţile, dacă ne vom debarasa de superficialitate şi vom citi cu atenţie şi cu inima deschisă Cuvântul Său şi ne vom încrede în făgăduinţele Sale… „Cei blânzi vor moşteni „pământul”. (Mare LJÂJ}).

Este interesant să citim descrierea noului pământ făcută de Biblie şi să vedem cât de reală, cât de edificatoare este ea. „Căci iată.

Eu fac… ceruri noi şi un păjaiânt nou). aşa că… nim era nju-şi va mai

şâlică. J™iilţe. de lucrurile trecute, şi nimănui nu-i vor mai ve. nijjj minte. Vor zidi case şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor mânca rodul, căci zilele poporului Meu vor fi. ca zilele copacilor şi aleşii Mei se „vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Isaia G5, 17.21.22).

Este evident deci că fiecare locuitor îşi va zidi casa aşa cum şi-o doreşte şi îşi va munci propria grădină. Faptul va fi cât se poate de real şi nu este de mirare că apostolul Pavel a spus; „Lucruripe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei Vei, iubesc”. *H* Cor. 2, 91

Cât de minunat trebuie – să fie!

…

”.

I e \1 NULUL, 15

URMĂRIND STELELE

Mulţimi de oameni urmăresc mişcarea stelelor… Dar stelele, CÂT sunt ele de interesate de mişcarea vieţii, de mersul oamenilor pe acest pământ?

Editorul unui cotidian de mare tiraj a fost obligat ca într-una din zile, când nu-i sosise o parte din material la timp, să publice un horoscop depăşit. („Horoscop” – prezicerea sorţii cuiva în funcţie de poziţia planetelor şi data naşterii persoanei). Niciunul dintre cei 100.000 de cititori ai săi nu s-au plâns însă de faptul că era depăşit. Toţi l-au găsit ca fiind foarte bun. Gândindu-se să economisească costul unui horoscop nou, editorul s-a hotărât să continue tipărirea altora la fel de depăşite. Şi astfel, timp de trei luni, el a folosit în cotidianul său articole depăşite, până când un cititor s-a plâns că semnul zodiacului nu corespundea cu luna (doar semnul a atras atenţia, nicidecum conţinutul!) Fiindu-i în joc reputaţia şi venitul, s-a

hotărât să înlocuiască vechile horoscoape cu horoscoape noi.

Să fie la mijloc numai o escrocherie? Să nu fim prea siguri de aceasta. Mai există şi o altă faţă a monedei.

O anumită persoană a plătit o sumă însemnată să facă rost de un horoscop detaliat, care să se potrivească persoanei sale. Intenţiona să dovedească că astrologia nu este nimic altceva decât înşelătorie şi superstiţie. Cu toate acestea, el a fost uimit să afle că prezicerile din horoscop se adevereau întocmai şi că se îndeplineau până şi cele mai mici detalii.

A reflectat câtva timp asupra situaţiei. Nu putea pricepe ce se întâmpla; nu găsea explicaţia acestor lucruri. Şi totuşi nu credea în astrologie. În cele din urmă, ajungând la concluzia că, intrând în lumea ocultismului, se avântase pe un teren periculos, el renunţă Imediat la orice legătură cu astrologia şi… lucru uimitor, de îndată horoscopul său nu se mai dovedi deloc a fi corect.

Să se fi întâmplat ceva cu stelele? Sau alta să fie semnificaţia aceste] schimbări bruşte, şi anume faptul că aceleaşi puteri nevăzute (xează în lumea spiritistă acţionează şi în astrologie, dar IUU alte etichete?!

Se pare că nu există o distincţie clară între – astrologi”: „i p ţism. Nu toţi spiritiştii sunt astrologi – deşi mulţi dintre ei includ astrologia printre metodele lor. Dar mulţi astrologi, ba chiar Iuţi, posedă afinităţi spiritiste.

Astrologia nu este decât un altmodel de joc, practicat de oameni cu lumea ocultă.

Obsesia horoscopului bântuie întreaga lume. Şi pentru milioane şi milioane de oameni horoscopul nu este deloc un simplu joc. Ei sunt absorbiţi cu totul. Urmăresc mersul stelelor şi acţionează în conformitate. Nu poţi să nu zâmbeşti, când îţi dai seama cât de în serios sunt luate aceste horoscoape publicate în ziare!

Un astrolog afrină: „Judecând din punct de vedere strict intelectual, nu pot crede că un număr de planete aflate acolo departe, departe, m-ar putea afecta în vreun fel de oarecare… Personal, eu nu cred în astrologie, dar astrologia are priză la public”.

Caroll Righter din California de Sud este astrologul cel mai bogat şi cel mai celebru. El a acordat un interviu unui scriitor, în palatul său „Dealurile Hollywood”. Iată un fragment al acestui interviu: – La întrebarea: „Cum a început să citească în stele?” el a răspuns: „Când

aveam paisprezece ani, am fost prezentat faimosului astrolog, Doamnei Evanghelina Adams. Dumneaei, mi-a spus că genealogia mea este perfectă pentru a deveni astrolog. Nu am crezut de-l loc că aş aveao astfel de înclinaţie şi, de fapt, acesta a şi fost motivul pentru care am început să studiez cu dânsa – voiam să dovedesc că nu avea dreptate – şi, de o jumătate de secol, mă tot străduiesc să dovedesc acest lucru!”

A fost.de asemenea, întrebat: Cum e posibil ca nişte planete aflate la milioane şi milioane de km depărtare să influenţeze destinul oamenilor de pe pământ? El a răspuns: „Nu aş putea să spun în ce mod ne influenţează soarele sau luna, dar, conform teoriei, câtorva oameni de ştiinţă, între planete – până a ajunge în atmosfera pământului – există un vid, iar acest vid este, după cum spun ei, un teren fertil pentru influenţa altor plante. S-ar putea ca aceait»

să fie cauza…”

Reporterul a întrebat din nou: „Ce altceva aţi mai putea adăuga la un răspuns atât de… – vag, cum este acesta? Caroll Rightei I continuat: „Vedeţi dumneavoastră, pe mine nu mă prea interci motivele. Când întâlnesc ceva care funcţionează, nu mă gândi i aflu mecanismul!”

Nu contează cum şi de ce. Important este că [uni: ţi

II. îi spuneţi-mi, nu contează cine controlează această funcţio-ii. În V Nu contează dacă sunt implicate şi” anume „maşinării electr… C?”. [lă A – …

Afacerea Watergate nu va putea fi dată uitării mult timp. Demni raţii au fost foarte şocaţi să afle că republicanii (un alt partid Hrticrican) – cumpărând colaborarea operatorilor lor electronişti – ascultau toate discuţiile lor. Dar care ar fi fost reacţia dacă şi-ar fi dat seama că republicanii nu numai că le ascultă discuţiile, dar le şi Controlează activităţţile misterioase? Contează deci foarte mult cine controlează misterioasele „aparate electronice ale astrologiei”.

De ce sâhtern atâjt de circumspecţi în ceea ce priveşte operatorul unei maşini şi atât de încrezători, atât de neînfricaţi când este vorba despre put-erlle neidentificate ale lumii nevăzute, puteri a căror prezenţă se face simţită în lumea, ocultismului?

— De ce oare vedem un fapt atât de ameninţător într-un caz şi un fapt inofensiv în celălalt?

Unii susţin că astrologia’ modernă – cea mai mare parte a ei – nu

are nimic în comun cu vechea astrologie a egiptenilor. Un astrolog susţine chiar că astrologia nu a fost destinată să fie 6 „religie”, aşa cum este astăzi; mai mult decât atât, el afirmă că: „astrologia a fost de fapt concepută ca un procedeu de coordonare, de calculare a timpului favorabil. Astrologia a luat naştere în valea Nilului, fiind folosită de oamenii de ştiinţă a acelui timp pentru a face cunoscut populaţiei când trebuie aşteptat fluxul”.

Înainte ca tot acest misticism să se fi infiltrat, astrologia a fost, prin urmare, un instrument agricol ce informa pe oameni când să însămânţeze. Astrologia a fost deci un instrument practic.

Ivan Sanclerson, cel care a demascat complet astrologia modernă, a dat, din întâmplare, şi peste originea reală a „zodiacului”:

În cercetările sale, el a găsit drept iniţiatori ai zodiacului pe anticii Sumerieni. El arată că nu. există nici. O legătură. Între astrologia antică şi zodiac: că acesta din urmă nu era altceva decât un IVI de „hartă a drumurilor”, aşa cum se găsesc pe la companiile petroliere din zilele noastre. Cu alte cuvinte, zodiacele erau simple indicaţii rutiere pentru persoanele; care porneau în orice direcţie din capul Golfului Persic”...r,)... –.: ...”. v.

El explică astfel: „dacă copiezi roata zodiacului, folosită astăzi, pe o bucată de plastic şi dacă introduci un ac prin mijlocul ei, lui i-gind acul *în* locul de bază ai sumerienilor – (Ivan Sanclerson a confecţionat o astfel de hartă cu zodiac suprapus) – îţi vei da i me-di.il scama despre ce este vorba... „t: ...–,”:

Să ne întoarcem în timp, cu 4.000 de ani în urmă, şi să ne Imaginării că ne găsim în capul-Golfului Persic. Ne vom da-imediat seama că, indiferent ce cale am dori să urmăm, va trebui să d – versăm sute de mile de deşert înainte de a atinge coasta. Şi, dup.1 cum ştiţi, deşertul nu se prea deosebeşte unul de altul. Spre dl osc bire de navigaţia pe mare, pe drumuri în deşert, nu prea întrrftpin! vânturi care să bată în anumite locuri, la anumite timpuri, curent, ţărmuri abrupte, maree sau alte fenomene naturale care ţi-ar putea indica drumul într-un fel sau altul. În deşert, unde vuiturile nu au o direcţie şi un timp precis, unde nu se găsesc pietre de hotar, singurul lucru după care te poţi ghida sunt stelele. Pentru ca oamenii care străbăteau deşertul, să nu se rătăcească, sumerienii au confecţionat o hartă ce reprezenta o stea împărţită în douăsprezece segmente, fiecare segment având un simbol şi aceasta pentru ca conducătorii de măgari,

călăreţii analfabeţi şi caravanierii ori simpli călători să se poată conduce după el. Este cunoscut faptul că sumerienii erau astronomi, geografi cunoscători desăvârşiţi în toate afacerile internaţionale”.

„Ivan Sanderson afirmă că sumerienii par să fi alcătuit un imperiu economic în primul rând şi erau deci interesaţi în dezvoltarea cu primordialitate a comerţului. Aceasta ar constitui o explicaţie a [aptului că fiecare ţinut este desemnat prin produsul său principal. Ivan Sanderson continuă să ilustrezi: „Luaţi zodiacul dumneavoastră experimental, centraţi-i roata în roata celui sumerian, aranjaţi-l apoi în aşa fel, încât linia nord-sud să aibă Capricornul la vest şi Săgetătorul la est, închipuiţi-vă apoi că sunteţi negustori şi-porniţi într-o călătorie de afaceri din Sumeria înspre nord-vestul liniei de nord. Veţi merge pe partea stângă a văii Mesopotamiei, până veţi ajunge la munţi şi, dacă aţi ajuns acolo, de ce Veţi fi impresionat cel mai mult? De capre – capre de munte sălbatice, capre domestice, capre negre – caprele fiind primele animale îmblânzite de oameni ce trăiesc în acele Icuri. Acesta este deci ţinutul „Capricorn” său., ţinutul caprelor”. Şi mai mult decât atât, pentru a vă ajuta în drumul de întoarcere spre casă, oamenii de ştiinţă au confecţionat un tablou frumos, reprezentând un mănunchi de stele care strălucesc noaptea pe cer şi care, unite prin linii imn ginare, au forma unei capre”.

Ivan Sanderson a întocmit în acelaşi mod o schemă a celorlalte unsprezece fragmente şi apoi a afirmat: „Aruncând o pp generală asupra întregului cerc numit zodiac, putem trage <l… „singură concluzie: Zodiacul original er*a p*entru călătorii îi imn, zice ceea ce era vântul pentru marinari, acum câteva zeci de ufe datorită faptului. că acei călători, care foloseau astfel de hărţi analfabeţi, a fost nevoie de nişte simboluri cât mai simple neagră văzută din profil, carp să reprezinte constelaţia.

1

nului”, un berbec văzut din faţă, care să reprezinte constelaţia „berbecului” şi aşa mai departe… Având această schemă întocmită, preoţii sumerieni au supus observaţiei un mănunchi de stele care puteau fi observate cu uşurinţă şi care, unite prin liniile imaginare, aveau înfăţişarea unei capre, a unui berbec; i-au învăţat apoi pe aceşti călători să le recunoască pe cer şi i-au trimis pe un drum sigur. Au integrat apoi, pe cât posibil, zilele cele mai prielnice, în care călătorii să ajungă la destinaţie. În acest punct au greşit astrologii şi aceasta,

datorită faptului că nu şi-au dat seama că distanţa de la punctul de plecare până. la destinaţie variază, în fiecare din aceste douăsprezece, sectoare, pe o scară neînchipuit de întinsă. Ei, au mai făcut şi greşeala ireparabilă de a-şi începe aprecierea lor din centru, în timp ce aceia care au împărţit cerul încercau numai, să indice cel mai bun timp de a ajunge acolo. E inutil să te îndrepţi către izvoarele Eufratului numai – pentru că te-ai născut în perioada dintre ultima jumătate a lunii ianuarie şi prima jumătate a lui februarie. Aceasta indică timpul de sosire la destinaţie”.

Ei bine, totul pare rezonabil şi foarte interesant. NU sunt, desigur, în măsură să apreciez exactitatea acestor lucruri… Mai este însă şi o altă problemă1-ridicată ele; astrologie; „şi anmne problema fatalismului şi a liberei alegeri. –”;

— Astrologii pot-susţine că ei nu sunt: fatalişti, dar cu siguranţă, că nu1 au dreptate, deoarece fatalismul constituie una. din „tr: ăsăţu –,rile. lor cele: mai proeminente. Corespondentul unui. cotităiări de maro tiraj i-a cerut unui cunoscut astrolog să schiţeze, genealogia lui Charles Manson, imediat după. crimele de Sharon Tate. Astrologul a concluzionat că Mansoii a fost. destinat de către… stele. să devină asasin.

Înţelegeţi? Pericolul rezidă în faptul că pentru mulţi indivizi, investirea cu o previziune înseamnă eliberareade orice responsabilitate în luarea deciziilor. Totul este lăsat în seama stelelor, iar haosul şi disperarea sunt rezultatul obişnuit.

Chiar dacă ia prima vedere jocul cu horoscopul pare să fie o pierdere nevinovată de timp, lucrurile nu stau deloc aşa. Curând, acei care-l practică devin dependenţi de harta lui – aceasta însemnând dependenţa faţă de puterile nevăzute care operează în spatele hărţii. Şi pentru aceste puteri nevăzute, horoscopul, şi mai ales felul în care-l practică, nu este deloc un joc.

Stelele au fost create fără puterea de alegere. Ele sunt încătuşate în orbitele în care au fost aşezate. Nu vi se pare ciudat ca omul – născut să fie liber *i*să îşi încredinţeze destinul dubioasei purtări de grijă a stelelorjcare na pot gândi?

? 2

CAPITOLUL 16

VRAJA ORIENTULUI.

Anul 1955 – Lhasa, misterioasa cetate interzisă a Tibetului, era

în fierbere. Dalai Lama fusese asasinat. Se credea că un sihastru mongol, ultimul vizitator al tânărului conducător, îi strecurase otravă iii: ceai. Dar sihastrul reuşi să scape şi trebuia găsit un ţap ispăşitor. Să fi fost oare mongolul un simplu agent plătit?

Era noapte târziu. Într-una din miile de încăperi ale templului Potala se ţinea slujba. Oracol, profetul oficial al Tibetului, avea să-i invoce pe zeii lor pentru a afla cine-l ucisese pe marele Lama.

Tempu Gorgan, apreciatul şi bogatul ministru de finanţe, se retrăsese mai la marginea grupului. Era într-o stare de iritare extremă. Fusese prevenit chiar în acea după-amiază că putea îi deqlarat ca vinovat de crimă. Ştia foarte bine că faptul nu era exclus – şi aceasta pentru; că nu demult îl acuzase pe Oracol ca dând informaţii false, în care nu se putea avea încredere.

—.: Totul era pregătit. Oracol. şedea pe tronul Său, îmbrăcat. În hainele de sărbătoare. Pe cap purtă ţin coif de argint şi aur, împodobit cu cinci cranii omeneşti.

Un lama cu funcţie importantă purta tămâia înaintea profetului, înapoia sa, un cerc de preoţi psălmodiau1 un cântec sideral. Întâmpinându-l pe Oracol, un înalt preot budist, învăluit într-o vrajă stranie, invoca pe domnul cu trei capete şi *şase* braţe să-l ia în stăpânire pe profet… Ridică-te mai sus, puternice Penar, şi spune-ne cine l-a răpus pe Dalai Lama?”

Tempu simţea că se sufocă. Ar fi vrut să ţipe, dar o putere hipnotică îi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Oracol.

Văzu că faţa-i suferise o schimbare înspăimântătoare. Nu mai semăna cu faţa unui preot, ci cu faţa răutăcioasă şi vicleană a lui Pehar. În acele clipe, Oracol era pe deplin posedat de demoni.

Tempu era lac de apă şi tremura. I se părea că pământul i 80 mişcă sub picioare. Încă mai speră ca numele lui să fie trecut cu vederea de către zeul-demon… dar şansele erau minime. Dându-i seama că toate privirile erau îndreptate asupra lui Oracol, se în trase încetişor, spre o uşă lăturalnică, unde, din spatele unui Kiâlp, putea urmări procesiunea. „Văd o cupă de aur pe margine;! < dansează un demon, murmură Oracol. Un preot ciudat, îmbrăcat în î; S

nişte veşminte zdrenţăroase, purtând pe cap o pălărie ţuguiată, ii-oferă cupa lui Dalai Lama”.

Tempu se simţea aproape liber; i se părea că această descriere începea să corespundă cu înfăţişarea acelui pustnic mongol.

Sentimentul de uşurare fu însă de scurtă durată, căci, în momentul următor, vocea demonului ce vorbea prin Oracol continuă: Văd f, n jurul celui sfânt saci de aur şi argint. O mină îi oferă cupa ciudatului preot. Dar i-aţa… nu o pot vedea. Da, începe să se apropie…”

Templu simţea că se prăbuşeşte. Ştia din instinct pe cine-l va numi Oracol. Inşi glonţ l!”. din câţiva paşi ajunse la pasaj „Se repezi pentru o clipă într-o încăpere mica pentru a-şi lua brocartele de aur şi a se travesti în ţăran călător. Dar chiar înainte de a ieşi, auzi un crescendo de voci: „Tempu Gorgan e omul!: Prindeţii” *i*:

Încerca’s. Îşi sta] unească panica aceea care ameninţa să-b copleşească, \r fi vrut să fugă cât mai repede. Dar trebuia să aibă înfăţişarea unui ţăran călător. Şi treptele astea’ nu se mai sfârşesc” oare? –”.

Reuşi, în cele din urmă, să se strecoare afară din cetate şi să se caţere pe zid. În urma sa auzi comanda; „Blocaţi treptele! Ni – meni n-are voie să părăsească cetatea!” vi; 1

Scăpase ca prin minune! Alunecă de cealaltă parte azidurui, unde îl aşteptau doi cai pregătiţi de unul dintre credirieioş r „*mi* i servitori. ><» e – *ors*

Scăpase! Dar nu avea să-şi mai revadă niciodată oraşul. Un om nevinovat avea să-şi; petreacă restul vieţii în exil, şi aceasta, numai din cauza unui preot care nu spusese adevărul, a unui preot care este ajutat de demonii mincinoşi.: a-i

— Vraja. ciudată a Orientului!: –”.

V-aţi întrebat vreodată cum este acel popor care, de: secole. Şi secole, se închină unor dumnezei din lemn, şi piatră – unor dumnezei ce nu gândesc, unor dumnezei hidoşi care nu pot fi iubiţi de niciun închinător? Desigur, aţi socoti că acesta este un semn al lipsei de progres, al înapoierii ce caracterizează aceste popoare.

Şi totuşi, aşa este. Nu înapoierea, nu lipsa de progres cauzează toate aceste lucruri. Puterea acelor dumnezei ai Orientului” nu stă în lemn şi piatră şi nici în idoli. Nu hidoşenia lor-este-aceea care inspiră teamă, ci demonii care locuiesc înăuntrul lor.

— Scriptura spune: „Deci ce zic eu? Că un lucru. jertfit idolilor. esteceva? Sau că un idol este ceva?… Di. m42 oicivii + îi ic a ce jej &! & e Neamurile, jertfesc dracilor şi nu lui Dumnezeu – (1 Cor. 10, 19.20).

Iată deci. explicaţia: demonii se află în spatele acestor dumnezei. Dar aceasta să fie oare atracţia exercitată.de Orient? A-eeaste. să fie

vraja care subjugă şi astăzi Occidentul?

În timp ce Occidentul, luat de iureşul celui mai uriaş progres tehnologic cunoscut vreodată de omenire a fost absorbit de această înaintare „beatles-ii şi hippi şi chiar şi aceia care nu făceau parte din aceste grupuri, mână în mână, s-au întors înapoi pe drumul ce duce spre Orient.

„Iată numai câteva contraste stranii, izverile din această stare de lucruri: în timp ce promotorii catolicismului se străduiau să înlăture limba moartă din mijlocul poporului, hipii se adunau în public să recite rugăciuni în limba sanscrita; în timp ce reformatorii clericali încercau să-şi actualizeze costume], hipii defilau îmbrăcaţi în costume pictate în culori simbolice. Faţa mereu schimbătoare a noii moralităţi a fost. pusă cel mai bine în evidenţa de o „adevărată erupţie a aşa-zişilor preoţi, Aceşti preoţi nu pus pe prl mul loc contemplaţia şi aceasta nu pentru că ar fi fost imorali, ei pentru că contemplaţia era socotită superioară.

Călătoria în Orient nu este grea. Se spune că Maharishi, devenit faimos datorită acestor Beatles, ar fi asigurat o mulţime de patru. mii de oameni din Berkeley, California, că, pentru a se bul cura.de întreaga binecuvântare izvorâtă din contemplaţie, omul nu trebuie să aibă credinţă, nici să renunţe la băuturi alcoolice, nici-la femei, sau la o viaţă, de exces.

— Caută oare această mişcare un Salvator care să-i eliberere pe oameni din „păcat? Caută ei iertare? Doresc ei o altă (viaţă? Sau ceea ce vor este mai degrabă o forţă panteistă, oare să închidă ochii la viaţa coruptă pe care o duc?

Iată cum explică filosoful Alan Watts atracţia exercitată de misticismul. Oriental: „În universul creştin, perseverenţa morală, dorinţa, de a face ceea ce este bine şi drept străbate totul. De aceea, a fi rău stârneşte o nelinişte metafizică şi un sentiment de vinovăţie. Atracţia exercitată de filosofia Orientului constă în faptul că dezvăluie în spatele realităţii imediate a binelui şi răului o regiune vastă a oului care nu trebuie în niciun caz să se simtă vreodată vinovat”.

S-ar putea ca diferitele grupări religioase să fi căutat într-adevăr un Salvator care să-i elibereze din păcat, dar să nu-şi fi dat seama de acest lucru. S-ar putea ca ei să fi crezut într-kdevăr că drumul spre o vină trecută sub tăcere însemna uciderea „câinelui de pază”, uciderea conştiinţei.

În Ajunul Crăciunului, o fetiţă se plimba împreună cu mama ei

pe strada Cinci. Mergea privind în jos, ţintă la trotuar. „De de na te uiţi la ferestrele astea atât de frumos împodobite acum de Crăciun? «„Caut ceva…” „Ce?” „Vreau să găsesc ceva”.

Nu vi se pare că aceasta este şi dilema acestei generaţii? Privind în jos, privind în spate, privind în orice direcţie. Căutând ceva…

Iată ce afirmă editorul Peter Cohon: „Totul în jur reflectă numai profit şi proprietate privată… Există însă şi pasiune pentru religie, pentru spiritualitatea neglijată atât de mult timp. Eul e pe moarte… din cauza unei forme noi de afirmare a unui fapt, din cau: – a unor căi diferite de abordare a lucrurilor. Apoi, adaptez astrologia, magia, Orientul, schizofrenia… totul!

Şi astfel iau naştere noi religii, religii surogat. Iar dacă vechile erezii sunt actualizate, niciuna din preceptele morale de bază ale religiei propovăduite ele Biblie nu este adusă în circulaţie. Suntem deci o pradă uşoară pentru Orient.

J. Wallace Hamilton afirmă: „Nu vi se pare ciudat că aici, în Occident, noi căutăm pacea mentală în cărţile Orientului, în timp ce acolo, în Orient, se caută satisfacerea nevoii de activitate prin citirea cărţilor din Occident?

Vraja Orientului este însă puternică. Orientul şi Occidentul s-au întâlnit acum la altarul hindus. Atracţia hinduismului nu mai este considerată a fi o simplă fantezie, un simplu capriciu. Mulţi dintre conducătorii tineri idolatrizaţi astăzi sunt prozeliţi sinceri ai hinduismului.

Muzica rock a fost timp îndelungat un medium de îndoctrinare a publicului. Grupurile rock-and-roll au preamărit calităţile stupefiantelor. Acum însă, în muzică, a început să se facă simţită influenţa Orientului. Tonalităţile disonante ale intervalelor specifice muzicii orientale au devenit deja familiare urechilor occidentalilor. A urmat apoi introducerea conceptelor religioase hinduse, influenţa dumnezeilor hinduşi. Structura religioasă a unei întregi generaţii a început astfel să fie alterată de către rock-and-roll.

În această alterare au mai fost implicate „contemplarea”, „psalmodierea” venerarea lui „Shiva” şi „mantra”. Mantra – conform opiniei unui scriitor – este în esenţă invitarea unui spirit demonic să posede facultăţile unei persoane. Se spune că un swami ar fi afirmat: „Dacă m-aş fi concentrat îndeajuns… eu însumi aş fi devenit Shiva”.

Şi totuşi, de ce am fi atât de vrăjiţi de ceea ce a mistuiţii înlănţuit

Orientul atâtea şi atâtea secole? Oare să fie atracţia exercitată de o religie a disperării, de o religie care nu socoteşte speranţa ca fiind o virtute? Răspunsul să-l constituie oare neantul oferit de Nirvāṇa? („Nirvāṇa" – în religia hindusă este ultimul tărâm spre care tinde un hindus şi care, contrar paraclisului creştin, este locul totalei dispariţii, a nimicirii sau „dizolvării" oricărei conştiinţe de sine. Chiar cuvântul se compune din 2 elemente: „nir" care este o particulă de negaţie, cum e „nu" sau „deloc"; şi „va" care înseamnă suflare, spirit). Să credem cu adevărat că putem găsi pacea sufletească, pacea minţii, stând nemişcaţi ca o tufă de agrişe? Ce putere salvatoare poate fi într-o religie care nu-L are pe Hristos vi M? Vom trece noi oare pe lângă apa vie pentru a bea dintr-un puţ mâncat de mucegai?

Într-o seară, pe când mă aflam la Londra, am fost acostat de un englez care mi-a spus: „Sunt pe punctul de a lua o hotărâre importantă. Deseară, când voi părăsi această clădire, va trebui să aleg între budism şi creştinism. Avem la dispoziţie o jumătate de oră, ca să mă convingeţi pe care din cele două e mai bine s-o aleg".

O jumătate de oră! Ce cutezanţă! Nu mai era nicio clipă de pierdut. În acea jumătate de oră trebuia să-l conduc la un mormânt gol din afara Ierusalimului. M-am aflat de multe ori în cimitir şi am văzut nenumărate morminte, morminte pe care mulţi le cred întocmai ca acela în care a rost aşezat Hristos; clar, de fiecare dată, am fost impresionat de diferenţa fundamentală dintre creştinism şi oricare altă religie, diferenţă ce constă în faptul că „mormântul lui Hristos e gol"!

Fondatorii altor religii mari sunt veneraţi la mormintele lor. Mormântul lui Mohamed din Medina, Arabia, nu este gol. Mormântul lui Confucius din China de asemenea nu este gol. Părţi din corpul lui Buda sunt împărţite ca moaşte în diferite părţi ale Orientului. Dar nu există nicio raclă, niciun mormânt. nicio „capelănici jjn altar care să revendice măcar un singur os din trupul lui Hristos Dacă relatarea Scripturii este adevărată, şi din fericire ESTE, atunci El a învins moartea şi a lăsat drept mărturie un mormânt gol.

Vraja Orientului poate fi spulberată, dar numai printr-un Hristos viu. Numai un Hristos viu poate împiedica influenţa stranie a zeilor şi preoţilor budişti, astfel încât o generaţie care nu şi găseşte pacea şi odihna să poată auzi o altă voce. Numai un Hriş tos viu poate oferi eliberarea de sub puterea păcatului şi de teama zeilor

răzbunători. Numai El poate oferi viaţa şi numai El est* Acela care-şi poate respecta făgăduinţa şi aceasta pentru că El este singurul care poate spune: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pu 4 juanâr – kL-VIJLI Av”, i”.

Eii.4 in! cheile… morţii şi ale locuitei morţilor”. Vraja Orient ulm e!

puternică, dar ea întâlneşte un obstacol şi mai puternic – un moţ mint gol!

? 7

CAPITOLUL 17

ZIUA DE DUPĂ HIPNOZA

Dorie lucra într-o clinică de fizioterapie din Toronto. Nu avea de-a face cu duhuri în mica sa clinică. Ca să reducă tensiunea şi să ajute la relaxarea bolnavului, era nevoie numai de pricepere şi rutină.

Într-o zi, a asistat la o şedinţă de spiritism. Acolo a fost martoră la o scenă care a impresionat-o; un spirit a plecat într-un loc anumit şi, atunci când 6-a întors, a povestit despre tot ce văzuse acolo şi despre cazul unui bărbat ce se afla bolnav într-un spital şi pe care el – spiritul îl vindecase.

Dorie a exclamat: „Ei da, asta e pentru mine!”

S-a mulat la Carmei – California, unde a înfiinţat, o mică „Clinică” terapeutică…

Şi iată, totul începu astfel: Era în ziua Anului nou, iar soţul ei, care se plânsese de dureri de cap timp de mai multe săptămâni, deveni deodată foarte bolnav. Era sigură că va muri, dar nu’avea nicio posibilitate să ajungă la vreun doctor. îl aşeză pe masa de lucru şi rămase acolo lângă el, neajutorată şi disperată, trecându-şi fruntea cu degetele…

— Uitându-se în sus, văzu că lângă ea se află, un bărbat. Acesta îi spuse să nu-i fie teamă, căci a veni acolo să o ajute. Privindu-l mai de aproape, îşi dădu seama că era o… stafie, dar nu-i fu frică.

„Sunt medic”, zise el cu accent scoţian. „Soţul tău va muri dacă nu-l vom opera. Nu am puterea necesară pentru a face eu acest lucru, de aceea trebuie să lucrez prin intermediul tău… Voi folosi din forţa şi din vibraţiile tale”. Apoi, îi spuse pe un ton poruncitor: „Taie-i vârful capului”!

Dorie făcu ochii mari şi ezită. „Medicul” repetă porunca „Taie-i vârful capului pentru a slăbi strânsoarea”.

Îşi simţi apoi degetele pe creştetul capului soţului ei… i se părea

că are un cuţit în mâini. Deodată putu să vadă înăuntrul craniului. Stafia ordonă să scoată câteva bucăţi de oase care presau asupra creierului. După o jumătate de oră nu mai era nicio bucăţică de os şi doctorul îi creiona să aşeze înapoi vârful. capului, dar „nu prea strâns. Lasă un loc liber, cam de jumătate de centimetru, pentru eliberarea presiunii şi mâine îl operăm din nou”.

„—T” în: „acea htiapte soţul r 8 – 3 Simţit mâi-bine. Medicfil-stafi.es întors în ziua următoare şi operaţia a fost repetată; iar în urma câtorva şedinţe, soţul ei s-a simţit complet sănătos… – Un prieten a asistat la o şedinţă iar acum, când cineva este bolnav, îi spune: „Mai bine te-ai duce la Dorie”. Şi oamenii vin să fie vindecaţi de stafia ei scoţiană.

Totul pare atât de straniu, atât de puţin obişnuit, atât de îndepărtat şi totuşi atât de captivant! Acesta este şi motivul pentru care m-am hotărât să abordez subiectul. Sunt mulţi aceia care ştiu câte ceva despre felul cum începe să se manifeste hipnotismul, dar sunt puţini aceia care înţeleg ce se întâmpla de-a lungul drumului. Totul poate începe simplu, la o petrecere sau pe scaunul unui dentist, sau chiar numai urmărind de pe margine. Există însă o minte, alta decât a ta, care decide ce se va întâmpla după aceea.

Dorie a fost întrebată: „Atunci când îţi porunceşte, o face pe un ton răstit, aspru, sau îţi vorbeşte cu o voce plăcută, blinda?” Ea a răspuns: „Gând operează, se poartă cu mine aşa cum.se poartă un doctor cu o soră în sala de operaţie. Este categoric în ordinele pe care mi le dă. Şi, după cum susţine el, acesta este unul dintre motivele pentru care îi este uşor să lucreze prin mine. Sunt întotdeauna gata să-i îndeplinesc. poruncile”.

Iată unde se află cheia: „Gata să îndeplinesc poruncile”. O şedinţă de spiritism plus o minte nepăzită… şi acum Dorie lucrează pentru o stafie scoţiană.

Care este de fapt adevărul despre hipnoză? Este hipnoza un anestezic sigur? Un mijloc de extirpare a unei deprinderi nedorite? O cale inofensivă de scormonire a trecutului? Sau este ea cheia periculoasă pentru mine?

Urâm ele moarte ceea ce se cheamă „Salvarea creierului”: care se practică în închisori”; tremurăm la gândul unui dictator nebun care supune minţile maselor voinţei sale. Dar noi, noi ce facem atunci când ne dăm minţile în stăpânirea drogurilor, atunci când le cedăm de

bunăvoie puterii hipnotizatorului şi când ne lăsăm în mod deliberat conduşi de el? Vi se pare sigură această încredinţare a conducerii minţii dumneavoastră altcuiva? Dumneavoastră decideţi!

Bărbatul sau femeia care crede că hipnotismul trebuie privit în limitele jocurilor de sezon sau ale scaunului dentistului nu are nici ceti mai vagă idee despre felul cum stau lucrurile în realitate. Acestll poate, eventual, îl începutul, primul pas, primul atac asupra minţii Dar s-ar mulţumi oare puterile din spatele hipnotismului cu accnt singur pas? Şi ce rost ar mai avea, dacă nu ar fi urmat şi de alţi pn [/ îşi pune oare negustorul marfa pe tarabă, dacă nu are de g, înd A 6 vândă?

Apropo, ştiaţi că hipnbstimul operează sub mai multe denumiri? Ar fi bine să fim cu luare aminte chiar la nişte termeni care ia prima vedere par inofensivi, cum ar fi „relaxare ştiinţifică" sau „liniştire psihică". Nu există o linie de demarcaţie prea strictă între aşa-zisa „relaxare ştiinţifică", hipnotism şi control spiritist. S-ar putea uneori să fie într-adevăr un prieten sau medic renumit care să vă îndrume, dar alteori ar putea fi un spirit nepoftit din afară.

Witt Miller, cercetător în domeniul hipnozei, avertizează asupra pericolului. „Când subconştientul se află sub puterea hipnozei, mintea permite sugestii din afară. Cum am putea fi atunci siguri că, aflaţi în tranşă, un traficant astral al lumii spiritismului nu se va infiltra în subconştientul nostru pentru a-şi exercita arta ocultă întocmai cum şi-o exercită asupra; unui medium".

Încă din zilele lui Birdey Murphy, bărbaţii şi femeile practicau jocuri cu puterile hipnotice – jocuri ce păreau amuzante. Pe de altă parte însă, aceste puteri practicau jocul nu pentru amuzamentul ocazionai, ci pentru o servire permanentă.

Persoana care se supune, indiferent pentru ce scop, influenţei spiritismului îşi predă minb a, inclusiv conştiinţa, acelei puteri, iar conştiinţa este păzitorii! Sufletului; şi, atunci când ucizi păzitorul, se poate întâmpla orice. Iată unde este pericolul!

Fără îndoială, aţi auzit afirmaţia că conştiinţa continuă să funcţioneze chiar şi în timp ce persoana respectivă se află în transă. Din nefericire, nu acesta este adevărul. Cele mai celebre nume în materie, chiar şi cele legate de Şcoala din Nancy, Franţa, nu fao decât să zâmbească la afirmaţia că este necesar ea imboldul hipnotic să se identifice cu codul moral al subiectului.

Din contră, ei afirmă că este posibil ca, printr-o hipnoză adâncă,

să determine indivizi cu o. conştiinţă normală să corniţă chiar şi o crimă.

Şi acest fapt este cât se poate de logic. Hipnotizatorul recunoaşte că aţă ta timp cât subiectul (cel hipnotizat) este pe deplin's. Ţapin pe facultăţile şale intelectuale nu va putea să-i îndeplinească cererile. De aceea, după cum afirmă o personalitate din domeniu: „hipnotizatorul trebuie să scoată clin activitate, parţial şi pentru o vreme, centrul conştiinţei raţionale a individului". El trebuie deci să-l aducă la tăcere pe paznic şi asta este o treabă periculoasă. Iată un fragment din articolul unui scriitor, publicat în revista „Life":

„Cât despre posibilitatea ca hipnoza să fie folosită în scopuri nu tocmai cinstite „în urma cercetărilor efectuate nu. s-au putut trage concluzii prea. cirae. Cercetătorii au, căzut de acord asupra unui – singur punct: în timpul hipnozei, individul nu va reuşi decât să-şi violeze în modul cel mai crud posibil propria-i conştiinţă sau simţul de autoconservare".

Apoi scriitorul a completat această afirmaţie spunând: „Se ridică însă întrebarea… conştiinţa însăşi poate fi manipulată? Un exemplu evident îl constituie omul care, dacă i s-ar cere să comită o crimă, trăgând cu arma în cineva, ar fi îngrozit de acest lucru; dar care, fiind soldat pe timp de război, nu numai că-i ucide pe necunoscuţi din linia de vizavi, dar îşi şi linişteşte conştiinţa, cu gândul că îşi îndeplineşte datoria. Prin hipnoză, operatorul inteligent, dar lipsit de scrupule, ar putea realiza aceeaşi manipulare a conştiinţei".

Un experiment puţin obişnuit a demonstrat puterea fatală a sugestiei post-hipnotice. Hipnotizatorul, ce făcea experienţe într-un laborator francez, i-a ordonat unei tinere femei aflate sub puterqa hionozei, ca, atunci când se va trezi din transă, să-l otrăvească pe un tânăr ce lucra la instituţia respectivă de cercetări.

Ea a protestat; „Dar nu mi-a făcut nimic! Nu sunt criminală!" Hipnotizatorul a insistat, i-a demonstrat că în ascuns, acel tânăr era într-adevăr duşmanul ei. În cele din urmă, fata a acceptat. I s-a dat un pahar ce conţinea un lichid inofensiv, dar pe care ea-l credea otravă.

Imediat cum şi-a revenit clin transă, s-a dus la tânărul respectiv şi i-a oferit paharul, spunându-i că desigur îi era îngrozitor de cald şi că negreşit îi era sete. I-a spus chiar că ea însăşi băuse din pahar şi a stat acolo urmărindu-l cum bea, înghiţitură, cu înghiţitură, tot conţinutul.

Numai un experiment! Dar n-ar putea oare asemenea fapte

sumbre să se întâmple şi în viaţa reală? Evidenţe de netăgăduit arată că ele sunt posibile!

Cred că este destul de clar că orice violare a minţii, orice slăbire voită a ei, orice controlare de către altcinevachiar şi numai temporar şi în scopuri evident meritorii – pot sabota principalele mijloace de apărare, fără ca subiectul să-şi dea seama de-aceastaJMinieft îi aparţine lui Dumnezeu şi predarea acestei citadfffe a raţiunii”, şi conştiinţei unei alte. fiinţe, indiferent cât de demne de laudă ar fi motivele, ar putea avea consecinţe dintre cele mai dezastruoase.

Iar aceste consecinţe nu trebuie tratate cu nepăsare. Faptele ajată zilnic că puterile spiritiste sunt de fapt. capabile să manevreze mintea omului, că ele sunt experte în domeniu şi că au un singur scop: câştigarea controlului. Nu este deci de mirare că înţeleptul Solomon a spus: „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii” (Prov. 4.2 g).

c. 5 – 6

Păzeşte-ţi inima. Să fi vorbit oare Solomon de altceva decât de minte? A permite invadarea ei de către o altă inteligenţă este incompatibil cu responsabilitatea personală şi înnăscută a omului faţă de Dumnezeu. Şi este mai periculos decât se crede.

De ce oare suntem îngroziţi la gândul că am putea fi decapitaţi? De ce nu dorim să fim captivi, să ni se spună ce să facem, încotro să mergem? Pentru că asta este o crimă! În lumea spritismului însă, pare să nu existe nicio lege împotriva decapitării minţii, împotriva captivităţii ei. Entităţilor neştiute şi stranii din lumea nevăzută li se permite să acţioneze în acest sens fără a li se opune niciun fel de rezistenţă!

Dacă un bărbat ciudat ar intra pe uşă şi i ar spune soţie dumneavoastră: „Nu te teme, am venit să te apăr! –, e probabil că ar striga după ajutor; şi nu ar primi să fie protejată de niciun intrus. Dar în lumea spiritismului, asemenea cazuri sunt frecvente, şi nu numai în viaţa femeilor.

Şcoala medicală a Universităţii din California, din San Diego cuprinde în programul de învăţământ şi lecţii de hipnotism. Se educă astfel medici care să-i ajute pe oameni să se vindece de boli ca fumatul, greutatea excesivă (obezitate), alcoolismul, insomnia… Dar pentru aşa numitul ajutor, preţul este îngrozitor de mare. Aţi reuşit să vă învingeţi un obicei rău sau să slăbiţi cu 10 kg; dar mintea, mintea

dumneavoastră a devenit mai susceptibilă la controlul exterior. Încuietorile de la uşa minţii dumneavoastră au fost sparte şi nu mai pot fi reparate. Veli trăi de acum înainte fără ele. V-aţi încrezut în vreun prieten sau în vreun medic care a umblat la mintea dumneavoastră şi acum acei agenţi ciudaţi au acces mai uşor, iar a doua oară s-ar putea să nu mai fie atât de curtenitori, ci să intre fără să vă mai ceară permisiunea. În ziua de după hipnoză dumneavoastră nu vă veţi mai aparţine. Cu permisiunea dumneavoastră, o mică parte a fost dată sclaviei şi va fi foarte uşor să daţi apoi mai mult. Apostolul Pavel spune; „Nu ştiţi că dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultajil-Bom)

V-aţi gândit, probabil, de multe ori că trebuie să existe o cale prin care să vă înfrântaţi un obicei rău sau să slăbiţi 10 kg, fără a vă pierde o parte din libertate. Din fericire, există o asemenea cale. Acel ce se numeşte Iisus a spus:

Da câFiul vă face slobozi, veţi fi slob Qzj-u" jadj-ăriilll… (Ioap 8,.36} T

CAPITOLUL 18

JOCURILE MINŢII

Este oare omul condus de legile ştiinţei ori el este acela care Io controlează? Omul descoperă doar legile biologiei sau el este cel care chiar le creează?

Întrebări de acest fel sunt stimulate de o practică nou apărută, numită „biofeedback training" (care înseamnă educare sau exerciţiu de urmărire a propriilor tale reacţii biologice, cu scopul de a le cârmul şi stăpâni). Indiferent cum aţi numi-o – ştiinţă sau capriciu trecător – această nouă vogă bânfuie ţara. Se spune că ne aflăm la poarta unei culturi cu totul noi în cadrul căreia oamenii îşi pot schimba posturile la televizor. Un scriitor a descris această nouă „exploatare sistematică a eului lăuntric" ca fiind „un eveniment cel puţin la fel de epocal ca primul pas pe lună".

Voga biofeedback făgăduieşte clinici sau centre terapeutice în care pacienţi, conectaţi la aparate, vor urmări scânteierile luminoase sau pocniturile electronice. Aceşti pacienţi vor fi învăţaţi cum să se relaxeze ascultând sunetul amplificat a respiraţiei lor, cum să se calmeze concentrându-se asupra ritmului dat de bătăile muşchilor frunţii sau încercând să-şi regleze vibraţiile creierului. De asemenea, vor fi învăţaţi cum să-şi tempereze bătăile inimii sau să-şi ridice

temperatura la mână, atât cât este necesar, pentru vindecarea unei dureri de cap…

Şi toate acestea nu sunt poveşti, nu aparţin de domeniul fantasticului. Aceste procedee tehnice sunt deja folosite în laboratoare, pe cuprinsul întregii Americi.

Un lucru s-a întâmplat deja: de când cercetarea „biofeedback" a inclus în domeniul său electronica, s-a creat ceea ce un observator realist numeşte a fi „un fel de piaţă uriaşă parazitară de desfaceri a acelei aparaturi care presupune că permite o înregistrare mai uşoarfl a semnalelor bioelectrice".

Şi, desigur, o asemenea cercetare şi asemenea aparate constituie o mină de aur pentru grupele de salvare imediată, care văd în elo o ocazie unică de a oferi publicului tot ce îşi doreşte, începând cu binfl cuvântarea căsătoriei şi sfârşind cu'realizarea pe plan profesional dar bineînţeles toate acestea la un anumit preţ.

Dar ce este de fapt aceasta vogă bio – feedbaack? Cum am putea-o defini mai exact?

Ei bine, să presupunem că dumneavoastră sunteţi crainic, spiker la radio. Vă înregistraţi şi apoi ascultaţi banda înregistrată. Această „reluare", acest aşa numit „feedbaek" vă ajută să vă îmbunătăţiţi felul de prezentare. Acelaşi lucru ss întâmpla şi cu un actor de televiziune, care derulează banda video pentru a putea vedea cum s-a prezentat în rolul respectiv. Mişcarea încetinită, folosită în emisiunile sportive, are cam acelaşi scop, este deci acelaşi lucru. Aceste feluri de feedbaek ale diferitelor acţiuni sunt foarte folositoare pentru perfecţionarea realizărilor.

Iar biofeedbackul? Este o categorie mai deosebită de feedbaek – o reacţie inversă a diferitelor părţi ale corpului. Biofeed-backul acţiunii inimii, biofeedbackul sistemului de circulaţie a sângelui, al creierului, al muşchilor… Raţionamentul care se află în spatele treningului biofeedback „este acela că în momentul în care o persoană care posedă anumite cunoştinţe poate să-şi audă vibraţiile creierului sau să-şi vadă bătăile inimii, puţind şi să le controleze.

Spre exemplu, atunci când nu citesc cu voce tare, mulţi oameni au tendinţa să pronunţe fără sunet cuvântul citit, adică să rostească uşor, numai cu buzele, cuvintele. Aceasta încetineşte viteza de citire a individului.

Dar cum ştiţi că pronunţaţi fără sunet? Dacă veţi încerca să nu

mai citiţi astfel, vă veţi da seama că este foarte greu, aproape imposibil. Aici intervine însă fenomenul biofeedback. Microfoane minuscule, destinate să accepte cele mai fine potenţiale bioelectrice, generate de mişcarea muşchilor vocali, sunt plasate la gâtul cititorului. Aceste potenţiale sunt transmise unui amplificator şi transformate în semnale. Desigur, dacă cititorul ştie când este supus acestui test, se poate sustrage mai uşor. Se spune chiar că mulţi oameni învaţă să se debaraseze de acest obicei într-un timp foarte scurt, variind de la una, la trei ore.

Dar educaţia biofeedback nu se rezumă la atât. Posibilităţile sale de acţiune sunt infinit mai întinse. Oamenii văd acest nou domeniu de cercetare ca o ocazie de lansare în voiajul autostăpânirii magice ce are drept scop deţinerea autocontrolului asupra minţii, asupra sistemului şi poate chiar asupra destinului!

Cei care practică yoga învaţă să-şi controleze vibraţiile creierului într-o perioadă de câţiva ani; majoritatea persoanelor însă care se iniţiază în biofeedback pot învăţa să facă acelaşi lucru în decurs de câteva ore.

Un cercetător care lucra cu şobolani a arătat că un şobolan în vată să se înroşească dintr-odată şi el a mai adăugat: „Şi cred 11 din acest punct de vedere, oamenii sunt tot atât de inteligenţi ca vi şobolanii”.

Pericolul acestor investigaţii constă în faptul că ele duc la pos! bilităţi nelimitate de exploatare. Vestea că omul poate să-şi schimbe propriile vibraţii ale creierului a dus deja la un cult al „punctului maxim alfa”. Punctul maxim alfa este salutat ca fiind un înlocuitor al extazului provocat de droguri. Pe străzile New York-ului au fost văzuţi studenţi eu căşti telefonice, supraveghindu-şi propriile vibraţii ale creierului.:

Cu toate acestea, un învăţător hindus, încercând acest punct maxim alfa, a afirmat: „Am ceva nou să vă spun: Punctul maxim alfa nu înseamnă nimic!”

Unii oameni găsesc în experienţa „alfa” ceea ce ei aşteaptă să găsească. Un tânăr s-a prezentat ca voluntar la laboratorul de instruire „alta”, ştiind că anumite experienţe urmau să aibă loc. Supus unui astfel de test, a fost în stare să producă vibraţiile cerebrale şi a. Început să-i spună cercetătorului: „Pierd noţiunea spaţiului şi timpului” şi „Este aici un iepure aşa de real, că aproape îl pot atinge”. Suspicios,

cercetătorul a întrerupt semnalele supravegheate de tânăr. Se mai afla încă sub influenţa „alfa”, dar nu a mai raportata nicio experienţă extraordinară.

Această tendinţă a oamenilor, de a vedea ceea ce ei aşteaptă să vadă, de a găsi ceea ce ei doresc să găsească, ne conduce spre ocultism. David Lindberg – specialist în istoria ocultismului, profesor la Universitatea din Wisconsin – accentuează această tendinţă. Cursul său se bucură de o mare popularitate printre studenţi. Există totuşi un paradox straniu, ce constă în faptul că, în timp ce orele sale par să aibă drept scop stârnirea interesului în domeniul psihologiei, îi previne pe studenţii săi, chiar de la prima întâlnire, că unul din obiectivele cursului este acela de a-i determina să fie mai sceptici în ceea ce priveşte ocultismul.

Profesorul Lindberg nu-i întreabă pe studenţi: „Este adevărat cutare lucru?” Ci mai degrabă: „De ce crezi ceea ce crezi?” După cât se pare, multe credinţe se basează numai pe dovada oferită de simţuri, pe ceea ce oamenii văd, aud sau simt. „Sperăm” spuneri, „să le demonstrăm studenţilor că nu se poate avea încredere însim turi – că este foarte mare capacitatea autoînşelării”. El atacă auten ticitatea ocultismului pe terenul „extraordinarei abilităţi a pamenllftl de a vedea ceea se ei cred şi vor să vadă”; şi adăugă: „Psihologia ni” dernă a arătat. cât de mult sunt condiţionate percepţiile de aştepţirile noastre; noi subestimăm acest adevăr”.

B5

Să ne întoarcem însă la procesul „alfa”. Este pus sub semnul întrebării dacă starea „alfa „este oricând şi oriunde un lucru bun. Poate fi bun pentru a lenevi, dar nu şi pentru a conduce o maşină. Oamenii produc, desigur, vibraţii cerebrale fără ajutorul vreunei maşini. Unii fac acest lucru prin simpla închidere a ochilor, alţii privind fix la un obiect sau îndreptându-şi toată atenţia asupra unei fiinţe mişcătoare – ceea ce de fapt este un fel de autohipnotism. Unul realiza acest lucru ţinându-şi respiraţia, iar altul însemnând scorul pe terenul de fotbal. Un Dsiholog îşi aminteşte de un pacient care putea crea acest fenomen „alfa” liUWiai când vorbea. În momentul în care tăcea, nu-l mai putea produce.

Există două feluri de organizaţii care valorifică cercetarea biofeedback. Primul, fel, este format din acelea care confecţionează şi vând instrumentele electronice şi care profită din plin de popularitatea

câştigată de noua ramură, iar al doilea este format din acele grupuri care, răspândite pretutindeni, cu sau fără echipament, folosesc terminologia bio IVedbackului – grupuri ce îşi flutură făcliile lor de salvare imediată.

Există spre exemplu, un grup cunoscut sub numele de Silva Mind Control, ale cărui pretenţii nu sunt tocmai modeste. Acest grup oferă, cu ajutorul antrenării în controlarea minţii, memorie mai bună, sănătate mai bună, somn mai uşor, atitudine mai bună, putere de muncă mai mare, părere despre sine mai bună, viaţă de familie mai bună, putere de pătrundere mai bună, mai mult succes, mai multă fericire, mai multă încredere în forţele proprii, o mai mare putere de creaţie, mai multă energie şi vitalitate, mai mult randament în activitate, o mai mare capacitate, mulţi prieteni. Mulţi oameni sunt bucuroşi să plătească pentru un astfel de cadou. Grupul pretinde să numene 10.000 de licenţiaţi. Urmează apoi „Mind Dynamica" (dinamica minţii), organizaţie ale cărei demonstraţii sunt mai spectaculoase decât rezultatele concrete obişnuite. Preşedintele companiei susţine că de fapt nu-i prea plac spectacolele ce seamănă cu reprezentaţiile ele circ, dar le consideră necesare în vederea apropierii de public. Animatorii acestor mitinguri susţin că preşedintele grupului a petrecut mulţi ani, sintetizând într-un singur sistem cele mai importante idei din diferite religii şi filosofii, sistem ce poartă numele de „Mind Dynamica". Dovezile sunt extrem de entuziasmante şi ademenitoare. Iată ce a afirmat plină de bucurie o tânără: „Pe lângă faptul că peţi avea orice îţi doreşti, că eşti începutul şi sfârşitul în toate, afli şi adevărul minunat că nu poţi fi nicicând trist sau nefericit". Numai câteva asemenea afirmaţii şi… musafirii sunt gata să semneze.

Câţiva oameni de ştiinţă au arătat că aceste grupuri sunt formate din şarlatani; dar nu e treaba mea să verific acest lucru. Din nefericire însă sunt mulţi oameni sinceri în aceste grupuri. Pe mine mă interesează mai mult legătura lor cu hipnoza.

Dr. Elmer Green, critic realist, care a dezbătut deja problema unuia dintre aceste grupuri la televiziune, accentuează asupra faptului că cele mai multe dintre aceste companii nu se folosesc de nimic altceva decât de diferite variante ale hipnotismului. „Ceea ce mă intrigă pe mine în această problemă, afirmă el, „este faptul că sunt mult mai mult de partea controlului voluntar decât a controlului hipnotic". Studenţii din aceste organizaţii urmează un curs intensiv de educaţie

hipnotică, ce durează patru zile, pentru a fi capabili să facă ceea ce ei demonstrează. Nu auziţi semnalul de alarmă? Un reporter de la TV a vorbit cu studenţii din aceste grupări şi a ajuns la concluzia că atâta. timp cât ei simt că sunt ajutaţi, nu poate fi nimic rău în acest lucru. Eu însumi îmi amintesc de poanta unei anecdote folosite recent pentru a face reclamă filmului „Azilul de nebuni”. Iată cum suna: „Vizionaţi filmul Azilul! Nu aveţi nimic de pierdut, decât mintea”. Aceeaşi reclamă poate fi aplicată şi acestor jocuri ale minţii, jocuri ce răsar întocmai ca ciupercile după ploaie. Şi se pare că într-adevăr nu aveţi nimic de pierdut decât mintea! Sunt oameni care se mândresc cu mintea lor ageră, gata să experimenteze orice, gata să încercei orice lucru nou. Dar o minte mereu îndreptată spre nou nu este totdeauna o virtute; sunt situaţii când asimilarea senzaţionalului, a noului poate însemna o temeritate nesăbuită. O minte fără oprelişti este o minte nepăzită. O minte fără paznic este susceptibilă pentru explorări incredibile.

Există anumite lucruri faţă de care mintea ar trebui irevocabil ferecată, există anumite jocuri prea periculoase pentru a fi practicate, w şi jocurile minţii, orice fel de jocuri ale minţii, orice joc care atinge mintea, sunt incluse în această listă.

Se spune că după Războiul civil, Generalul Roert. E Lee a fost vizitat de proprietarii firmei deocheate „Loteria Louisiana”. Roluri E. Lee stătea în vechiul său balansoar cu cârjele-i alături şi asculta la propunerile pe care aceştia i le făceau. Nu-şi putea crede urechi lor. Îi ruga să mai repete o dată. Aceştia îi spuneau că nu au nevoie de bani; tot ceea ce doreau era să le permită să folosească numejo lui celebru şi drept răsplată, ei îl vor face bogat. Robert E. Lee se în dreaptă de spate, îşi încheie tunica cenuşie de soldat şi tună la el „Domnilor, mi-am pierdut casa în război. Mi-am pierdut averea în război. Singurul lucru rămas intact este numele meu. Numele me n nu este de vânzare! Şi dacă nu o ştergeţi imediat de aici, o’s. i m^2 cârjele astea pe voi!”

Ce e numele unui om? Dar ce e mintea unui om! Nici numele, nici mintea nu ar trebui puse vreodată la negoţ. Această generaţie nu-şi găseşte odihnă. Este în continuă cercetare, în continuă căutare a unei noi liste interminabile de obiecte pe caa e nu le are. Din această cauză este o pradă uşoară pentru vânzătorii de pace pentru minţi.

Dar, pe când noi peregrinăm dintr-o parte înin-alta, zăpăciţi de bolboroseala vocilor, care vor cu toi dinadinsul să ne vândă produsele lor spiritiste, o altă voce ne cheamă. LSU, vocea Aceluia care a făcut

mintea şi a înzestrat-o cu putere de gândire. El ne spune cu voce duioasă: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi „şi. Eu vă i «da. jaiibnă”.

CAPITOLUL 19

INTOAKCEREA VRĂJITOARELOR

Evenimentul a înscris probabil în analele pirateriei aeriene una dintre cele mai celebre zile. Puţini au dat vreo atenţie deosebită micului grup format din bărbaţi, femei şi copii, toţi cu înfăţişări cât se poate de paşnice, care s-au îmbarcat pentru zborul – Delta 841. Şi mai puţini au fost aceia care şi-au dat seama că intimp ce zburau deasupra zonei Orlandb, Fkrida, doi dintre bărbaţi, înarmaţi, au intrat cu forţa în cabina pilotului. Numai atunci când avionul a aterizat la Miami au aflat pasagerii vestea. Cu pistolul la tâmplă, căpitanul a anunţat prin microfon: „Avem probleme. Suntem ostateci, în schimbul sumei de un milion de dolari”.

Acesta nu era un simplu joc, o ştrengărie negânortă. În partea de est a oraşului Detroit, exista un fel de comunitate a vrăjitoarelor, în cadrul căreia se ducea o viaţă puţin obişnuită: toţi trăiau împreună, consumau droguri, purtau nesfârşite discuţii despre posibilitatea de scăpare dintr-o societate asupritoare. Un perete era acoperit cu o reclamă mare pentru călătorii, pe care scria: „Călătoriţi cu avioanele de capacitate mare ale companiei Delta!” S-au gândit la Algeria; au aşteptat apoi ca stelele să ajungă în cea mai nimerită poziţie. i înainte de a se despărţi, au ţinut o complicată ceremonie, care a inclus junghierea unei păpuşi albe şi mici, cu un briceag, pe un altar murdar. În apropiere se găsea o Biblie, un platou cu mâncare, o hartă astrologică şi câteva monede de un penny, aşezate în două cercuri.

Până acum câţiva zeci de ani, mai ales în secolele trecute, vrăjitoarele erau excluse din orice societate. Mulţi oameni au gândit că numai superstiţia poate oferi o credibilitate oarecare vrăjitoriei. „Vânătoarea de vrăjitoare” a fost lăsată într-un colţ mai îndepărtai al minţii.

Astăzi, datorită interesului larg pentru ocultism lucrurile s-au schimbat radical. Zeci de mii de oameni de pe întregul cuprins. II Americii – mii dintre ei licenţiaţi ai diferitelor Universităţi îndeletnicesc cu forme ale magiei albe. său.: negre. Vrăjitoarele la televiziune. Se spune că fiecare liceu îşi are vrăjitoarea sa. În C! – land poţi tocmi o vrăjitoare care să-ţi creeze bună dispoziţie la o petrecere.

În Statele Unite peste optzeci de mii de persoane practică declarat magia albă, şase mii aflându-se numai în oraşul Chicago.

O parte din această magie este simplă escrocherie; din nefericire însă, mult, chiar foarte mult înseamnă altceva decât toane, ori capricii, ori escrocherie. Multe dintre crimele anchetate s-au dovedit a fi rezultatul alienării mintale şi, în multe cazuri – aşa după cum au recunoscut deschis făptaşii în faţa poliţiei sau a reporterilor fuseseră comise pentru a-l venera pe Satan. Din ce în ce mai des, poliţia descoperă" evâăente sălbatice, sinistre, de oameni şi animale aduse ca jertfă.

În liniştitul oraş New Jersey, Mike Newele, în vârstă de douăzeci de ani, ş-a dus împreună cu doi dintre cei mai buni prieteni ai săi până la un baraj. Acolo, după oficierea unui scurt serviciu în cinstea diavolului, la cererea lui Mike, cei doi prieteni l-au legat. Pentru câteva momente Mike a privit peste baraj, apei a spus: „Purtaţi-vă ca nişte adevăraţi prieteni!" Atunci l-au aruncat în bazin şi l-au privit cum se scufundă. Trupul său a fost găsit cu trei zile mai târziu. Mike credea că, dacă va muri în bazinul limpede, va deveni conducătorul a p. – inizeci de legiuni din cetatea lui Satana.

S-a evaluat că între cincizeci şi o sută de persoane, din acest orăşel cu o populaţie de 48.000 delocuitori, sunt membri ai sectei din care Mike făcea parte; şi cazul acestui orăşel nu este singular. Se pare că venerarea lui Satan se răspândeşte din ce în ce mai mult. Unii pretind chiar să-l fi văzut pe cel rău cu ochii lor, în timpul venirii lor.

Pe uşa de la sala de aşteptare a unei biserici, din San Francisco a fost lipită o chitanţă bancară emisă pentru „Biserica Generală a lui Satana", drept răsplată pentru „cincisprezece suflete".

Aceasta este desigur Prima Biserică a lui Satana, înfiinţată de Anton La Vey, în 1966, care s-a autonumit preotul ei „negru". Acest rol pare, de fapt, creat pentru el. La Vey a ajutat la regizarea filmului „Rosemary's Baby" în care el a jucat rolul diavolului.

La Vey pretinde că Biserica Creştină îi datorează mult lui Satana din moment ce Satana a contribuit timp de două mii de ani la înflorirea comerţului bisericesc, făcându-i pe oameni să păcătuiască. Din 1966, Biserica Naţională a diavolului, care are în prezent ramificaţii în aproape fiecare oraş american mai important, a câştigat cel puţin zece mii de adepţi – unii spun chiar douăzeci de mii. „Biblia satanică" al ui La Vey a avut un rol important în consolidarea şi mărirea cultului. Se

ţin şi cursuri prin corespondenţă, de satanism…

Biserica diavolului, afirmă La Vey, înalţă plăcerea în locul abstinenţei; ea îi îndeamnă pe membrii. ei să se lase în voia celor aşa-zise şapte păcate de moarte, din moment ce duc toate la satisfacerea fizică şi mintală”.

El pretinde a fi în legătură cu Lucifer, pe care îl reprezintă de fapt, şi afirmă că atunci când oamenii se alătură bisericii sale, ei devin şi mai răi. La Vey susţine chiar că-i poate porunci diavolului. „Încercăm şi demonstrăm” – spune el – „că Satana nu numai că nu este acel individ rău care provoacă dureri şi suferinţe, ci mai mult decât atât, *el este singura zeitate*, *singurul salvator care ne poartă de grijă*, *care este interesat de soarta noastră*!”

Legătura cu Satana însă nu trebuie numaidecât să fie făţişă pentru a se dovedi dăunătoare. S-a dovedit în repetate rânduri că acele „călătorii”, efectuate sub influenţa L.S.D.-ului, „călătorii conâempla-l ftve” ca şi dansul „rock and roll”, au deschis calea unei adevărate „posesiuni demonice. Incontestabil, vechea zicală creştină”, împotriveşte-te diavolului căci altfel te va stăpâni el”, conţine mult adevăr.

Ascultaţi ce afirmă Bob Larson, care, înainte de a se converti, a fost compozitor şi interpret de muzică rock: „Nu sunt şing UXUL – care îmi dau seama de influenţa şi prezenţa puterilor demonice în muzica xock. Un foarte bun prieten care lucrează printre hippi mi-a relatat o poveste ciudată. Lucra de câteva săptămâni cu un băiat de şaisprezece ani, care comunica cu spiritele întunericului. Într-o zi, băiatul îl rugă pe prieteneul meu să aprindă radioul şi să caute un post rock and roll. În timp ce ascultau, acest adolescent anticipa cu câteva secunde textele cântecelor transmise, bineînţeles fără să le fi ascultat vreodată mai înainte. Întrebat fiind cum de reuşeşte acest lucru, el răspunse că aceleaşi spirite demonice cu care se află el în legătură, inspira-If-eră şi cântecele respective: El mai adăugă că în timpul „călătoriilor acide” îi putea auzi pe demoni interpretând chiar cântecele pe care mai târziu le auzea interpretate de grupurile rock psihedelice”. Multe grupuri rock celebre îşi scriu cântecele. ia timp-ce se află sub influenţa drogurilor. Câteva dintre acestea admit chiar că o putere supranaturală, care pare să-i domine, le dictează cântecele în 1968, Ginger Baker, toboşarul grupului „The Cream”, a dat un interviu în legătură cu emoţiile pe care le încearcă în timpul unui spectacol. El a

afirmat: „Mi se întâmplă „şi… încă destul de des, să am impresia că nu eu sunt acela care cânta la instrument… cică aii cineva îl mânuieşte şi acelaşi lucru se întâmplă cu toţi cei trei sau patru instrumentişti ai grupului. Asta vreau să spun atunci cu ni afirm că totul este atât de înfricoşător. Şi acest lucru mi se tri ti. mplă foarte des”.

Regele Saul al poporului Israel s-a trezit implicat în jitorie – şi ce rezultate tragice a avut acest fapt!

n

Era noaptea dinaintea unei bătălii cu repercusiuni grave, iar regele simţea suflul sfârşitului ce se apropia. Avea nevoie să fie sfătuit, dar profetul Samuel murise şi, pentru că Saul persistase în neascultare, Dumnezeu nu mai voia să-i răspundă. Astfel, în disperare, se duse la vrăjitoarea ce trăia, în sihăstrie la En-Dor.

Deşi deghizat, barba şi statura sa regească treziră suspiciuni în mintea vrăjitoarei. Un om cu o astfel de înfăţişare nu putea fi un soldat obişnuit, iar darurile lui bogate îi confirmară bănuielile. De aceea, atunci când fu rugată să-şi pună în aplicare vrăjitoriile, ea se temu. Ştia cât de zelos dusese regele ia îndeplinire porunca: j. Pg-VLrăjito. are să nu o lase să trăiască” (Exod. 22, 18). Vrăjitoarea se temea să nu fie totul o „înscenare”; cLar Saul o asigură că nu i se va întâmpla niciun rău. El îi ceru să-l cheme pe Samuel.

Vrăjitoarea văzu o apariţie: un bătrân – spunea ea – ce purta o manta. Şi Saul crezu că (ste Samuel. Dar Samuel nu-l asigură că va fi victorios în lupta, ce-3 stătea în faţă, ci, din contră, spuse că regele va muri în bătălia de a doua zi.

Oare să-l fi văzut într-adevăr vrăjitoarea pe Samuel? Era posibil ca Samuel, profet al lui Dumnezeu, să fie prezent în acel loc bâhtuit de spilftel. de? Puţin probabil. Samuel dormea liniştit în „mormântu] sau şi nu ştia nimic despre întâmplarea în care numele său fusese Implicat. Dar spiritul care i se arătuse vrăjitoarei era în Stare să i personifice nu numai pe Samuel ci pe oricare altă fiinţă omenească.

Nu spune însă Scriptura că Samuel i-a vorbit lui Saul? Ba da, dar aceasta în sensul strict în care dumitale sau mie mi-ar vorbi un actor dintr-o piesă. Un actor îl interpretează pe Abraham Lincoln. Povestind piesa, spunem că Lincoln a făcut sau a spus cutare sau cutare lucru. Înseamnă aceasta că Abraham Lincoln însuşi a fost acolo?

Dar să ne apropiem de subiect: de repetate ori în aceste pagini am citat un fapt sau altul spunând: „Arthur Ford a afirmat” prin

intermediul secretarei lui, Ruth Montgomery. Dar dacă aţi cât¥ti cu atenţie, v-aţi dat seama până acum că eu nu cred că Ar-thur Ford să aibă vreo legătură cu aceste afaceri. Nu a fost decât un spirit ce-l întruchipa pe Arthur Ford. În ceea ca priveşte prezicerea morţii lui Saul – acesta a fost un lucru prea greu pentru Satana? Diavolul ştia foarte bine că, ducându-se la vrăjitoare, Saul călcase în mod flagrant porunca divină, rupând astfel ultima sa legătură cu Creatorul su. Dumnezeu spusese: „Să nu i-e la tine nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor lT5T: „iâele7 cie. vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, ni-jmintxareţirrtrebe pe cei ce cheamă duhurile „sâu-dau cu ghiocul.

— Nimeni care să întrebe de morţi. Căci oricine face aceste Imuni este o urâcţune înaintea Domnului". Deut, 18, 10 – 12.

În bătălia de a doua zi, Saul urma deci să fie lipsii da ajutorul lui Dumnezeu, Sfătuindu-se cu duhul întunericului, Saul contribuise la propria sa distrugere. Aflându-se în această stan de disperare şi vinovăţie, era puţin probabil ca împăratul să fie în stare să-şi încurajeze armata. Aceasta era deci o prezicere co urma să se împlinească în mod sigur, prezicere ce nuldovedeo vreo putere supranaturală de cunoaştere a viitorului, ci d: ar nu simplu raţionament; cauză-efect, care putea fi făcut de orice du, man al lui Dumnezeu. i;

Imaginaţi-vă acea scenă! împăratul, nemâncat şi. obosit după călătoria întreprinsă, aude înspăimântătoarea prezicere – se claiin. i şi cade la pământ ca mort. Vrăjitoarea intră în panică. Ar fi groaznic ca împăratul să fie găsit mort în locuinţa ei! îl imploră. să mănânce. Ce scenă jalnică! împăratul Israelului, odinioară plin de măreţie, acum lepădat de Dumnezeul său, stă şi mănâncă în bârlogul sălbatic al unei vrăjitoare.

Toate aceste fapte sunt tipice pentru strategia folosită de S/u-tana. Acesta este obiceiul său: să prezinte calea răzvrătirii cu fiind simplă şi atrăgătoare.

Este tactica lui să orbească mintea faţă de avertizările divine. Prin puterea sa de a fermeca, l-a făcut pe Saul să-şi liniştească conştiinţa pentru neascultarea de repetatele avertizări şi. sfaturi trimise prin profetul Samuel. Acum însă, când Saul se afla în strânsoare; acum, în ceasul disperării, Satana se întoarce împotriva lui, îi prezintă enormitatea păcatului său, îi demonstrează imposibilitatea

obţinerii iertării în urma celor săvârşite şi îl duce astfel pe drumul pleirii. Credeţi că-s-ar fi putut obţine acest rezultat adoptând o altă metodă mai eficientă? Se pare că nu.

În ziua următoare, pe câmpul ele luptă, Saul s-a aruncat în propria-i sabie, luându-şi singur viaţa. Scriptura spune: „Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege. Jală de-jDomnul, a „cărui „cuvânt nu l-a păzit şi pentru că a întrebat şi „a. cerut

„— sfatul. celor ce cheamă, morţii! <L Crom…1 Q, 13).

Cu o ocazie, Arthur Ford dorea să se mute şi nu ştia cum să procedeze, ce să facă cu unele din lucrurile sale, aşa că s-a gândit să îi ceară sfatul lui Fletcher – spiritul său colaborai. Pentru aceasta a vizitat-o pe doamna Montgomery la Washington Fletcher părea însă total dezinteresat în problemele lui Ard nu Ford; iar atunci când Ruth Montgomery l-a mai întreba! ducfl Ford n-ar fi bine să-şi facă un control medical pentru's i1 şubredă, spiritul a rostit scurt: „Ar fi mai bine să facă alţi

Dacă nu, eu n-am să mai pot lucra prin el”.

Meditaţi asupra acestui fapt! Arthur Ford şi-a supuşi de bunăvoie propria sa persoană lui „Fletcher”, timp de aproape o jumătate de veac. Lui Fletcher însă nu-i prea păsa nici de problemele şi nici de sănătatea sa. Din nefericire, lumea spiritismului e plină de Fletcher-i!

Vă mai amintiţi de afirmaţia demonizatului Anton La Vey? „Diavolul nu este acel individ râu, care provoacă dureri sau nenorociri, din contră… *el este singura zeitate*, singurul salvator care ne poartă de grijă, care este interesat de soarta noastră”.

Astfel se înfăţişează marea luptă, marea controversă între bine şi rău. Satana L-a înfăţişat pe Dumnezeu ca pe un tiran căruia nu-i pasă, care nu are niciun fel de dragoste sau compătimire pentru fiinţele pe care El le-a creat. Pe de altă parte, Lucifer s-a autonumit „apărătorul îngerilor persecutaţi”. El era cel interesat în binele şi fericirea fiinţelor create…!?

Astfel trebuia să se prezinte lucrurile în faţa întregului univers şi în special în faţa planetei noastre. Dar cine este Acela care ne poartă de grijă?

Şi Satana a pornit să-şi pledeze cazul. În Eden a adus crima şi revolta. Lumea din perioada potopului era – datorită influenţei sale – atât ele coruptă, încât singura cale de a pune capăt acestei stări era

calamitatea.

Sădind religii false, el a făcut ca cea mai mare parte din omenire să venereze nişte dumnezei creaţi, nişte zei care nu pot purta de grijă fiinţelor omeneşti.

În acelaşi timp, Dumnezeu şi-a pledat cauza Sa. El ştia că numai venind Fiul Său pe pământ şi îmbrăcând natura omenească, putea să le arate oamenilor cum este Dumnezeu. El ştia că numai renunţând la locul său de Prinţ al universului putea să le facă cunoscut caracterul şi iubirea Sa.

Şi pentru a le arăta oamenilor cum este Dumnezeu, Iisus a străbătut drumurile prăfuite ale Palestinei; pentru a le face cunoscut lor, locuitorilor planetei răzvrătite, dragostea Sa nemăsurată, i-a vindecat de suferinţele lor; pentru a le demonstra lor, fiinţelor răsculate împotriva Creatorului, grija Lui veşnică, a venit El să le împărtăşească durerile inimii şi să-i elibereze de povară.

Dar Satana le-a luat minţile şi i-a determinat să-L răstignească pe Mântuitorul. Îngrozit, universul a asistat la teribila scenă şi a văzut cum Satana îi instiga pe oameni să-l ia viaţa Aceluia care i-a creat.

Şi atunci tot universul a ştiut cine este cu adevărat acela căruia nu-i pasă de nimeni.

Nu este de mirare, ca Satana urăşte Crilcea… Acolo – într-un contrast izbitor, îl puteţi vedea pe Fiul lui Dumnezeu murind pqntru că îi păsa de fiinţele pe care El le-a creat şi care s-au răzvrătit împotrivă-l şi alături, pe Satana, demascat ca ucigaş al Dumnezeului său.

Nu este de mirare că el nu vrea ca lumea să privească la cruce. Nu este de mirare că o dă la o parte şi că îndreaptă privirea oamenilor spre fenomenele spiritiste, spunându-le că tămăduitorii spiritişti şi stafiile scoţiene sunt aceia care sunt interesaţi în problemele lor şi care le poartă de grijă.

Dar foarte curând, fiecare om va şti care este adevărul pentru că posibilitatea de mistificare nu va mai fi. În acea zi, alături de crucea de pe Calvar oamenii vor vedea o lume ruinată, o lume devastată, şi vor decide atunci cine este cel căruia nu-i pasă de locuitorii acestei planete!

r

CAPITOLUL 20

POARTĂ NUMELE DE „OCROTIRE

Să fie adevărat faptul că, dacă faci. rugăciuni, leii te-ar putea

proteja împotriva altor lei? Demonii împotriva altor demoni? Şi impostorii împotriva altor impostori?

Există persoane care par să privească umblarea pe un teren periculos, nu numai ca *un* fapt permis, ci şi ca o acţiune sigură – bineînţeles cu condiţia să înalţe rugăciuni.

Să fie oare Ruth Montgomery un exemplu în acest sens? Vă amintiţi, desigur, afirmaţia dânsei că scrierea automată poate fi periculoasă; şi vorbind apoi despre precauţiunile sigure ce trebuie luate, ea afirmă: „Să vă rugaţi totdeauna pentru protecţie înainte de a începe scrierea automată. Să nu o practicaţi mai mult de cincisprezece minute într-o zi şi că faceţi acest lucru cam la aceeaşi oră atunci când îndrumătorii dumneavoastră sunt disponibili. Dacă se interferează entităţile răului, dacă se foloseşte un limbaj obscur, renunţaţi imediat. Înseamnă că nu sunteţi pregătit pentru comunicarea spiritistă”.

„Roagă-te pentru ocrotire! „Dar cui să te rogi? Cine ar putea răspunde la o astfel de rugăciune? Dacă duhurile, care pretind să fie spiritele celor morţi, sunt numai forme lipsite de conţinut după cum am văzut, atunci e logic că ocrotirea nu poate fi aflată acolo. Şi ar asculta oare Dumnezeu o astfel de rugăciune? Nu este El Aceia care a interzis, în mod categoric, contactul cu lumea ocultă?” „Dacă un bărbat sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletnicește” cu ghicirea să fie pedepsit cu moartea” (Lev, 20, 27).

În ceea ce privește limbajul obscur, nu ar putea oare un impostor să vă înșele mult mai uşor folosind un limbaj elevat şi plăcut? Şi-ar irosi el şansele de izbândă, folosind un limbaj care să vă determine să-i întoarceţi spatele? Amintiţi-vă că avem de-a face cu entităţi a căror viclenie nu poate fi estimată. Aceste entităţi au inteligenţa îngerilor şi o experienţă de milenii în „arta înşelării”… Este oare înţelept să cereţi ca tocmai acele spirite, care vă înşală, să vă ocrotească?

Doamna Montgomery susţine că siguranţa oamenilor se află în numere. Oare aşa să fie? Acolo să se afle experienţa trecutului? Nu sunt „numerele” acei factori care facilitează pătrunderea pe un toron periculos şi interzis? Marea mulţime a vieţilor ruinate datori tfi influenţei „numerelor”, este imensă.

Membrii celui mai puternic grup spiritist din nordul Califium ei, de care am mai amintit, „Universal Receivers Prayer Group”: un Ţine în mod cert că nu „cgnttează. cui-te ffigi. Ei nu fac altceva da îl să se roage,

şi fie „Dumnezeu”, fie „Spiritului Universal” sau”!; tenta cea mai înaltă” îi va auzi şi le va asculta dorinţele.

Oare chiar nu contează dacă cei care vă ascultă rugăciunile eslo Dumnezeu sau impostorii din lumea spiritismului? Un grup ca *a* i I menţionat constituie un teren propice pentru înşelăciune. Lumea spiritismului este binevoitoare să răspundă la astfel de rugăciuni. Spiritele sunt gata să facă favoruri – clacă acestea ajută ia atingerea scopului urmărit de ele.

Şi activitatea „primilor universali” este în plină desfăşurare. Se pare că într-o zi, grupul, a fost vizitat de către un spirit care a spus că se numeşte „Matei”, că locuieşte pe un fărâm mai înalt şi că fusese desemnat ca protector al grupului. Membrii grupului urmau să fie ocrotiţi atât atunci când se aflau adunaţi cu toţii, cât „şi în viaţa lor particulară de zi cu zi.

Discutând cu conducătoarea grupului, un reporter a întrebat-o: „Nu este periculoasă această treabă? Puteţi chema atât un spirit „rău”, cât şi un spirit „bun”?

Răspunsul a fost următorul: „Dacă cineva este protejat aşa cum Matei ne protejează pe noi, nu există niciun pericol”. Dar ştiu ei oare cu adevărat cine este Matei sau ştiu numai ceea ce acesta le-a spus lor despre sine?

Gândiţi-vă la acest lucru! Te rogi, n-are importanţă cui, şi accepţi fără împotrivire protecţia dubioasă a unui spirit care spune că se numeşte „Matei”!?

Demonizatul Anton La Vey îi critică pe reprezentanţii magiei albe pentru un motiv foarte interesant. Ascultaţi-l: „În timpul ceremoniilor, practicanţii magiei albe se aşază în cadrul unei peni i grame pentru a se proteja împotriva forţelor „râului” pe care le invocă în ajutor”. Şi fiţi cu luare aminte: „Satanismul priveşte acest act ca având două feţe pentru că nu este cinstit să te protejezi împotriva forţelor al căror ajutor l-ai solicitat”.

Ar fi putut altcineva s-o spună mai bine? Aţi înţeles sen: A fost odată un om care se numea Daniel. El a fost închis ’nur groapă cu lei, dar el nu s-a rugat leilor să-l ocrotească, şi nici nu I aşteptat, ca vreunul dintre lei să-l protejeze împotriva celorlalţi

Şi încă ceva: Daniel nu s-a dus de bunăvoie în acea şi el a fost închis acolo!

s. 5 – T e7

CAPITOLUL.21

CE GĂSIŢI RÂU ÎN LUMEA SPIRITELOR?

j. Franck Knitlel, preşedintele unui colegiu conservator, simţea de câtva timp că, într-o bună zi, va fi confruntat cu fenomenele spiritului, a spiritismul într-o formă oarecare. El se întreba dacă aceasta seva realiza prin ei ocănituri, cu ajutorul unei mese care, ridicându-se instantaneu, ar luneca prin uşă; sau poate într-un mod măi înfricoşător printr-o mină invizibilă, rece şi umedă, care ar încerca să-l sugrume, aşa cum o spun multe povestiri. Nu ştiu cum va fi – dar ştia că, într-o bună zi, acest lucru se va întâmpla până la urmă. Până în prezent însă, nu i se ivise niciun prilej. Pentru el, masa Quija nu prezenta interes; apoi formula „cheia în Biblie” nu l-a tentat niciodată, iar ghicitorii îl dezgustau. I-a displăcut totdeauna să facă glume pe socoteala diavolului şi caricaturile care îl reprezentau îi produceau dispreţ. De fapt, niciodată nu s-a prea simţit înclinat spre spiritism.

Dar, într-o bună zi, trebuia să-i iasă cumva în cale; o ştia prea bine şi era pregătit să-l întâmpine; îl ştia… Şi atunci cum mai putea fi o surpriză apariţia lui?

Pe măsură ce timpul trecea, teroarea şi scârba pentru spiritism făcea loc unei stări de indiferenţă, până când în cele din urmă a aşezat întreaga problemă în cel mai îndepărtat colţ al minţii sale, pentru a o afla atunci când supranaturalul avea să i se descopere.

Şi iată. Surpriza sosi. Totul era atât de neaşteptat, atât de puţin dramatic, încât aproape că nici nu observă; şi în cele din urmă, când lovitura se produse cu întreaga ei forţă, se simţi aproape copleşit. Mintea îi refuză să mai judece. Iar atunci când începu să îşi dea seama de ce se petrece în jurul său, avu cea mai mare descoperire a vieţii sale.

Începutul s-a produs destul de calm; era o seară liniştită, petrecută acasă. Copiii dormeau, soţia cânta încetişor la orgă, iar el citea o carte favorită.

Trebuie să fi citit această carte mai de mult, pentru că anumite pasaje erau subliniate; dar atunci nu prinsese înţelesul lor deplin; acum însă, dintr-odată prinseseră viaţă. SPIRITISMUL!

Iată, ce spunea respectivă carte: „Spiritismul afirmă ca o… îi sunt semizei necăzuţi; că fiecare suflet este propriul său judxv Atlit, că tot ce există este drept; şi că Dumnezeu nu condamnă!”

Originea fiinţelor umane este susţinută ca fiind cerească şi < În mai presus de atât. Iată cum se adresează spiritismul oamenilor; „im

contează ceea ce faceţi; trăiţi aşa cum vă place; cerul este căminul vostru oricum”. Mulţimi de oameni sunt astfel conduşi să creadil i i dorinţa este cea mai înaltă lege, că desfrâul înseamnă libertate, i omul este dator să dea socoteală numai lui însuşi.

Deci acesta era spiritismul? Până atunci el se gândise mai mult la ce FACE spiritismul, încât nu prea a dat importanţă la ceea ce SPUNE el.

Abia acum îşi dădea seama că spiritismul implică mai mult decât ei ocănituri, bătăi şi şedinţe la întuneric. Înrâurirea acestei filosofii: „trăieşte-ţi propriul destin” a fost atât de profundă, încât, cu toată ora târzie a acelei seri liniştite, se sprijini pe spate şi asculta, aşa cum fac mii de oameni, glasul vocii sale interioare:

„Ei vino-ţi în fire! Ce? Vrei să spui că, dacă conştiinţa îi este trează, ai putea apuca pe o cale greşită?”

„Uită-te numai la această posibilitate! Ai putea să mergi acolo şi doar să priveşti, aşa… ca la un spectacol de teatru; şi dacă eşti sigur că nu te va atinge în niciun Tel, nu văd de ce nu te-ai duce!…

Şi clin nou îi reveni în minte acel pasaj: „Spiritismul afirmă că fiecare suflet este propriul său judecător; tot ce există este drept; şi Dumnezeu nu condamnă”.

Cu o putere caleidoscopică, totul începu să se contureze limpede ca şi cum fiecare element dintr-un tablou şi-ar fi găsit locul potrivit. Iată deci surpriza! Mintea i se zvârcolea, se frământa, căut. Înd, bâjbâind, cumpănind, reflectând. Aceasta era filosofia spiritismului – acea filosofie care declară că ne este permis să facem orice şi dacă nu vom leza pe nimeni prin acţiunile noastre, ele sunt bune!

Spiritismul afirmă că prin păcat se înţelege numai răpirea, se menilor noştri… Spiritismul susţine că trebuie să urmărim numai pl. i cerea şi satisfacţia noastră.

Cu adevărat, aceasta era o surpriză! Surpriză pentru că Frant Knittel, întocmai ca majoritatea oamenilor, fusese prins, bombardat şi afundat în această stare, fără să fi ştiut vreodată că ea înseamnă chiar „spiritism”. Crezuse că este doar ceva nou: „noua moralitate”.

Gândurile sale începeau să se limpezească. „Deci nu contra *a* i faci”… Spiritismul… „Toate păcatele comise sunt inocente, nevi novate!” Spiritismul… „Trăieşte cum îţi place, căci-Paradim1 oricum căminul tău”.

Spiritismul Îi impresiona aşa cum îşi închipuia totdeauna că

avea să i-o facă, producându-i o surpriză copleşitoare.

„Halo! Trezeşte-te! La ce te uiţi aşa de fix? Ai văzut vreo stafie?” Soţia sa încetase să mai cânte la orgă şi acum îi distrase atenţia.

„Ei da, într-un fel…” replică el distrat.

O expresie de uimire se aşternu pe faţa ei, expresie ce se adâhci şi mai mult atunci când. el continuă: „E ciudat că poţi pune astfel de întrebări!”

Aşa îşi relatează Frank Knittel întreaga sa experienţă. Nu-i aşa că e ciudat să investeşti atâta efort şi atâta timp pentru cercetarea fenomenelor spiritismului? Par a fi ele adevărate sau false? S-or întâmpla ele în realitate sau sunt simple născociri? Puţini sunt aceia care s-au gândit. să verifice filosofia de bază a spiritismului.

E ci udat. şi faptul că acea carte din care citea Frank Knittel a fost publicată în anul 1903; dar nici astăzi n-ai găsi un rezumat mai exact al spiritismului; nu a fost schimbat nici măcar un singur punct. Cele mai recente car îi care se află sub tipar, inclusiv cartea lui Ruth lvlonigomery, sunt numai ecoul aceloraşi cuvinte şi principii.

Răul e prezent într-o mulţime de lucruri din lumea spiritismului şi uşa a fost. Întotdeauna.

„Trăieşte cum îţi place!” „Paradisul este oricum căminul tău”. Nu vi se par aceste afirmaţii familiare? Se folosesc poate cuvinte ca „Paradis” şi „lume spirituală”, dar nu este ciudat că toţi, şi Karl Marx şi Mariiyn Monroe şi episcopul Pike şi Paul Tillich şi Jim Pike şi credincioşi şi necredincioşi, şi buni şi răi – s-o sfârşească în aceiaşi loc? Nu există nicio diferenţă?

Nu contează dacă crezi într-un Dumnezeu personal sau într-o forţă impersonală, sau dacă nu crezi în nimic. Nu contează cum ai trăit. Vei ajunge oricum acolo. Nu găsiţi nimic rău în asta?

Nu găsiţi nimic putred într-o lume a spiritismului, o lume în care se întâlnesc toate numele mari din viaţa politică şi din lumea comerţului, dar din care Dumnezeu, Iisus şi îngerii lipsesc? Biblia afirmă ca în viaţa viitoare copiii lui Dumnezeu., vor vedea faţa Lui”.

Nu găsiţi nimic rău într-o religie care nu recunoaşte nici păcatul, nici vina, o religie care-3. face pe om propriul său salvator „şi judecător?: …

Nu găsiţi oare nimic eronat într-o religie care înlătură Biblia pentru că nu o poate controla şi o înlocuieşte eu fenomene oarbe, doar. pentru că pe acelea le poate guverna?: …

se Da „luma; spiritismului, aşa eunr. este ea descrisă de psihologie, este o lume a putrezirii, o lume plină de greşeli, erori şi falsităţi.

Toate acestea însă pot fi rezumate astfel: „Lumea spirl… un o lume răsculată contra lui Dumnezeu”.

Ia aminte! Lumea noastră e pe punctul de a fi atinsă de i finală; criză ce se află chiar deasupra noastră. O poţi simţi plutind în aer şi orice om cu judecată o ştie.

Cum îi pregăteşte spiritismul pe oameni pentru acea >? Ce refugiu le va oferi atunci când „foc va cădea din cer”?

Scriptura descoperă la această întrebare un răspuns Zguduitor! „… Voi ziceţi: …N.oi am. Jlăciiljun „legământ cu moartea, ura făcut învoială cu locuinţa moliilor; când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc.de scăpare neadevărul şi ca – adă-asilnin-uaa. X”… (Isaia 28, 15).

Care sunt deci pregătirile pe care le face lumea. spiritismului în vederea crizei? Oferind un refugiu al minciunii, afirmând că nu există moarte, asigurându-i pe oameni că nu vor muri şi că vor fi ca Dumnezeu. Părintele minciunii a ajuns la o „înţelegere” cu moartea, iadul şi judecata de apoi, făgăduind existenţa lor. El vrea ca oamenii să-şi găsească refugiul în minciună, pentru ca acea zi să-i găsească nepregătiţi. Satana nu este un salvator interesat de binele oamenilor; el este înşelătorul, al cărui unic ţel îl constituie distrugerea omenirii.

Şi ce li se va întâmpla acelora care s-au încrezut în minciună? „Voi face din neprihănire o lege, şi din dreptate o cumpănă: şi grindina. va surpa locul de scăpare al neadevărului şi apele vor îneca adăpostul minciunii. Aşa că legământul vostru cu moartea va fi ni-nucit şi., înao Majmastră.cu, I.o. cuinta morţilor, nu.va dăinui… Când va da; iirgia ar-lox năvălitoare, veţi fi striviţi de ea”. (Isaia 28, 17 – 18).

Nicio pregătire în vederea, crizei. Nimic care i-ar putea ajuta pe oameni să înfrunte acea zi înfricoşată şi aceasta nu este numai situaţia lumii spiritismului, ci şi scopul tuturor activităţilor sale. Ţelul lui Satana este acela de a împiedica pe oameni să se pregătească pentru criza. finală, de a-i determina să fie nepăsători, ocupaţi cu propriile lor considerente psihice, până când se trezesc chiar în prăpastie fără nicio şansă de scăpare.

Iată înţelesul aşa-ziselor cuvinte „pline de înţelepciune” ale înşelă torului. Iată conţinutul tuturor minciunilor sale. Iată jocul pe

care îl practica atât de bine!

CAPITOLUL 22

AR PUTEA FI FIORUL PANTEIST AL UNEI NOPŢI ARCTICE!

5-a întâmplatv în 1946 la 21 mai. Un om de ştiinţă tânăr şi îndrăzneţ efectua o experienţă preliminară, necesară testului atomic care urma să aibă loc în apele de sud ale Pacificului, la Bikini.

De multe ori, mai înainte, efectuase cu succes acest experiment. Pentru a determina valoarea Uraniului 235, valoare necesară obţinerii unei reacţii în lanţ – numită de oamenii de ştiinţă „masă critică" tânărul cercetător trebuia să împingă două emisfere de uraniu una spre cealaltă; apoi chiar în momentul Cin. d masa devenea critică, trebuia să le despartă cu ajutorul unei şurubelniţe, Oprind astfel imediat reacţia în lanţ.

În ziua aceea însă, chiar în clipa când masa deveni critică, şurubelniţa îi scăpă din mină!

Cele două emisfere erau puse mult apropiate una de cealaltă… Dintr-odată încăperea se umplu de o ceaţă albăstruie care te orbea!

Tânărul Louis Slotin în loc să dea buzna afară şi astfel să se salveze, despărţi cele două emisfere cu propriile sale mâini goale, întrerupând reacţia în lanţ.

Astfel, printr-un gest de-o clipă, altruistul temerar salvă viaţa a şapte persoane care se aflau în încăpere. În momentul următor însă, înţelese că el însuşi era în pericol, datorită radiaţiei excesive. Dar îşi păstră calmul şi. strigă la colegii săi să stea exact acolo unde se aflau în momentul nenorocirii. Se duse apoi până la tablă şi făcu o schiţă foarte exactă a poziţiei, lor, aceasta pentru a-l ajuta pe doctor să determine gradul exact de radiaţie al fiecăruia.

Apoi, când aştepta pe marginea şoselei după maşina care urma să-i ducă la spital, împreună cu Al Graves – următorul savant ce fusese afectat mai serios de radiaţii, Louis Slotin îi spuse pe un ton liniştit: „Tu ai toate şansele să scapi, pentru mine însă nu-mi mai fămâne nici cea mai slabă speranţă". Şi aceasta era cu totul adevărat; cu nouă zile mai târziu, Louis Slotin muri într-o agonie teribilă.

Acum aproape două mii de ani, Fiul lui Dumnezeu a coborât în cea mai concentrată radiaţie a păcatului, S-a lăsat lovit de blestemul lui şi i-a permis să-l ia viaţa! Vina adunată de veacuri şi-a descărcat contaminarea mortală pe dealul din apropierea Ierusalimului. Şi El, care a creat atomul, S-a lăsat pironit pe cruce, suferind chinuri ele

nespus. Dar prin acel act, El a rupt reacţia în lanţ, nimicind puterea păcatului şi a morţii.

Oamenii spuneau: „Pe alţii i-a mânuit, dar pe Sine nu. Se p Poate… mântul!! (Matei.27).

Nu s-au rostit nicicând aceste cuvinte mai adevărate. Pentru a întrerupe reacţia în lanţ a păcatului, pentru a pune capăt urmărilor şi morţii, Fiul lui Dumnezeu a trebuit să-şi dea viaţa Sa! Nu se putea salva pe Sine şi în acelaşi timp să-i salveze şi pe alţii! îl auzim parcă şi acum adresându-Se fiecăruia dintre noi: „Tu ai toate şansele să scapi, pentru Mine însă, nu-Mi mai rămâne nici cea mai slabă speranţă”. Putea sau să-l salveze pe om, sau să se salveze pe Sine: putea să salveze fie pe unul, fie pe celălalt, dar nu-i putea salva pe: amândoi.

Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu ar fi putut alege să se salveze pe Sine în locul omului?

Ar fi putut-o face. El, Creatorul, a venit aici să moară pentru o lume pe care a întocmit-o, o lume faţă de care era direct interesat, o lume pe care nu o putea lăsa la voia întâmplării. Ar fi putut chema în ajutorul Său legiuni de îngeri, care ar fi fost gata să-L ridice la cer la primul cuvânt rostit. Ar fi putut-o lăsa să îşi urmeze calea pe care şi-o alesese. De ce oare nu a făcut-o?

Nu era obligat să îndure ocara şi batjocura oamenilor. Ar fi. putut coborî ele pe cruce într-o izbucnire de flăcări ce i-ar fi făcut scrum pe toţi. Ar fi putut face cea mai spectaculoasă demonstraţie a puterii divine pe care lumea a văzut-o vreodată. Nu era obligat să-l salveze pe om. Ar fi putut să-şi spele mâinile şi să-l lase pe om să piară. S-ar fi putut întoarce în ceruri „încredinţând” mica noastră planetă „distrugerii”, şi nu ar fi avut nicio vină. De ce totuşi nu a făcut-o?

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă ar fi procedat astfel? Ce ar fi însemnat atunci viaţa pe această planetă? Cum ar fi fost ea? Rect. Lipsită de lumină. Fără nicio umbră de speranţă. Forţa viciii s-ar fi irosit cu timpul până când, în cele din urmă ar fi pierit, Nu ar fi existat viitor, ci numai o prăvălire necugetată şi impru dentă în cea mai adâncă degradare – iar în final, moartea pe cnro omul o merită din plin. Nu ar fi existat nici iertare, nici amânufl, nici salvare!!!

Mă cutremur gândindu-mă la ceea ce ar fi fost, la ceea ce ui fi putut să fie; mă cutremur gândindu-mă la ceea ce s-ar CI pui ui întâmpla dacă Mântuitorul nu ar fi luat locul nostru.

Mintea mea este însă într-o încurcătură şi mai mare atunci când,

în contrast, mă străduiesc să înţeleg cum pot oare oamenii să aleagă calea spiritismului!?”

Şi totuşi, acesta este tabloul fidel al spiritismului, al unei lumi reci, fără bucurie şi speranţă, o lume din mijlocul căreia lipseşte Iisus.

Un spirit, care pretinde a fi Jim Oike, i-a spus tatălui acestuia că ei nu a auzit niciodată vorbindu-se despre Iisus şi că niciunul dintre tovarăşii săi par să nu fi auzit nimic despre El.

„L-ai văzut pe Iisus?” a fost întrebat alt spirit. „Nu, nu L-am văzut pe aloi şi nici n-am întâlnit pe cineva care să-L fi văzut”, 9 replicat el.

S-ar putea ca spiritismul să-L invoce pe Iisus. S-ar putea ca în timpul şedinţelor să se mtofâeze imnuri. S-ar putea să se vorbească despre Hristos ca despre un om de seamă, un mare învăţat, un exemplu demn de urmai Dar niciodată nu va fi rostit vreun cuvânt despre jertfa Sa, despre sângele Său ispăşitor.

Iar pentru o lume care nu recunoaşte jertfa lui Iisus, există numai o speranţă rece, o speranţă lipsită de conţinut. Sherwood Eddy, deja adânc impresionat de fenomenele psihice, afirmă: „În acest fel de învăţături simţi câteodată fiorul panteist ai unei nopţi arctice”.

Imaginaţi-vă: o lume fără Iisus – fără. cruce – fără iertare – şi… fără speranţă! Aceasta este ca şi cum Fiul lui Dumnezeu S-ar fi înapoiat în ceruriiâsându-ne la voia întâmplării, la bunul plac al sorţii, iar noi oamenii ne-am fi mulţumit cu un viitor ce nu ne poate oferi decât fiorii reci şi neprietenos! ai spaţiului ce ne înconjoară. Şi aceasta numai datorită propriei noastre-alegeri. Când totul.ar fi putut fi atât de cu totul diferit!!!

Ce tablou ameninţător! Ce viitor sumbru! Ce perspectivă înfricoşătoare.

CAPITOLUL 23

LUMINĂ PENTRU CEI ÎNSINGURAŢI

Ca fumul de tămâie se ridică strigătul milioanelor şi milioanelor de singuratici ai acestei lumi deznădăjduite… Şi milioanelor şi milioanelor de întrebări izvorâte din această stare de fapte, na le putem răspunde decât prin alte milioane de întrebări repetate ia infinit: De unde vine această stare de lucruri? De ce este ea îngăduită?… De ce?… De ce?…

Stăm neputincioşi lângă copilaşul inocent şi drăgălaş care moare de leucemie. Avionul în care se află cel pe care-l iubeam, se prăbuşeşte în flăcări. Submarinul se îndreaptă spre inima mării pentru

a nu mai reveni niciodată la suprafaţă. Iar noi acceptăm totul fără să facem nimic… De ce?…

Ce vede oare Dumnezeu atunci când priveşte asupra pământului? Ajunge vreuna din aceste nenorociri la inima Sa? Cum este ea oare?… O abundenţă de cântec şi culori? Nu! Cu. siguranţă că nu este aşa!… Inima Sa este o simfonie a lacrimilor!!

Veghează oare Dumnezeu asupra noastră sau suntem numai o masă de cenuşă de la marginea Universului, o lume care nu are într-adevăr nicio importanţă?

Goethe a afirmat: „Dacă aş fi în locul lui Dumnezeu, această lume plină de suferinţă şi păcat mi-ar sfâşia inima”.

Şi într-adevăr, aceasta este realitatea.

Un tată şi-a pierdut fiul într-o luptă şi când a mers la pastor, i-a spus plin de amărăciune: „Unde a fost Dumnezeu atunci când băiatul meu a fost ucis?” Pastorul a răspuns liniştit: „Era tot acolo unde se afla şi-atunci când Fiul Său a fost ucis!”

Înţelegi oare cu adevărat sensul acestor lucruri?

În timpul uneia din vizitele mele la vechea cetate a IerusaH medul, am vizitat şi locul unde se zice că Abraam a stat atunci pe vârful muntelui împreună cu fiul său Isaac. Am încercat să-mi ImM ginez acea scenă… Acolo stătea Abraham cu cuţitul ridicai, să renunţe la tot ce avea mai scump; şi aceasta numai pori 11 îi ceruse Dumnezeu; şi… apoi mn înger care-i apucă min.i

Cu unsprezece secole mai târziu, aproape în acelaşi loc; Dumne; eul Universului a asistat la moartea propriului Său Fiu; clar acolo nu a, fost niciun înger care să apuce mina morţii; acolo nu s-a găsit nicio voce care să strige: „Destul!”

S-a întâmplat la fel şi cu tine? Ai sperat până în ultima clipă că mâna morţii va fi oprită, pentru ca după aceea să fi dezamăgit?

O spun cu consideraţie şi respect şi ceea ce afirm este demn de crezare. Tu şi Dumnezeu aveţi acum ceva comun: crucea pe care ţi-a dăruit-o este chiar aceea pe care El însuşi a purtat-o. Nu vei mai putea niciodată privi la Golgota şi să spui că Lui nu-fpasă! Nu te vei mai putea niciodată uita spre Calvar şi să spui ca El nu înţelege!

Zilele trecute mi-a căzut în mână o carte care tratează despre comportarea acelora care jelesc pe cineva drag. Am fost întrucâtva surprins de conţinut. Ea îi „sfătuieşte” pe cei îndurerat când să-şi dea drumul lacrimilor şi când să şi le reţină ai „arătă” cum”. se gândească. îl

„învăţă” cui să vorbească „cum anume să o facă şi cât timp să dureze conversaţia. iar””.

Probabil că toate acestea sunt bune; dar Dumnezeu a.: făcuţ mult mai mult pentru tine decât atât. El are. să-ţi dea mai mult decât nişte simple formule psihologice şi explicaţii filosofice; El oferă mai mult unei inimi îndurerate decât analiza – emoţiilor şi modul de folosire al lacrimilor… „… „B… Vv

Iar eu, pe lângă toate acestea, îţi aduc speranţa, din – Scriptură „îţi aduc consolarea dintr-o carte veche şi atât de „des neglijată, Dar „îţi aduc şi mai mult decât atât… Îţi. aduc, o. PERSOANA!

Vezi? Ai pierdut pe cineva şi nimic altceva decât „o persoană, poate locul rămas gol…

Una este să ai un tovarăş cu care să împarţi povara şi e cu totul altceva să răzbeşti atunci când povara nu-ţi este uşurată de nimeni”.

David spunea: „Chiar de-ar fi să *irpe* prin valpa umbrei morţii: nu mă tem de nici – un rău, căci Tu estix LIJ – urne!”

Iar Dumnezeu îl asigură pe Isaia: ytDaxJLyl-tr, era pl’m. ape, Eu „voi, îl cu tine; şi râurile nu te vor îneca; dacă vei; merge prin foc nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde” (Îs… 43, 12).

Te poţi încrede şi tu în Dumnezeu în felul acesta?

Durerea, după cum o ştii prea bine, este uneori atât de violentă prin atacul ei, încât eşti tentat să întinzi mâna pentru a-L „ajuta” pe Dumnezeu. Dar să mi faci asta, prietene! Să nu faci!… Iată cum redă poetul această idee; – ”: –: – 93 t

NU SPRIJINI. MÂNA SA!

…

— Artistul pictează!

Ceea ce tu ai vrut să faci Ar întuneca doar tabloul Pe care-l lucrează.

Tu nu poţi vedea
Ceea ce El are de gând
Să facă
Sprijinul tău supărător ar putea lesne
Răsturna culorile cu tot şevaletul.
Nu atinge ceea ce face El.
Căci frica ta ar putea strica
Tot ce lucrează.
Aşteaptă doar! Nu sprijini mina Sa! Căci El este Dumnezeu… Şi

El este înţelepciune… Şi El este dragoste!…

Da, aşteaptă! Încrede-te în Dumnezeu şi fii sigur că El lucrează!

Va veni o zi cinci ne vom da Cearnă că tristeţea, necazul, este numai vălul prin care Dumnezeu îşi ascunde prezenţa atunci când se află chiar lângă noi. Acolo unde vedem acum numai nesiguranţă, pierderi, idealuri zdrobite, vom vedea o armonie perfectă şi minunată. Vom vedea foarte curând că Dumnezeu ştie cel mai bine cum să răspundă rugăciunilor noastre.

Mă întreb clacă cunoaşteţi parabola celor trei. copaci. John Eilis Large vorbeşte despre aceasta în cartea sa „Gândeşte la aceste lucruri”. Ascultaţi relatarea lui:

„Primul copac se rugă ca atunci cinci va fi tăiat, să devinfl o parte din lemnăria unui palat nobil – cea mai măreaţă clădim care a ieşit vreodată din mâinile oamenilor… Frumosul. sau h M41 însă fu întrebuinţat la ridicarea unui grajd sărăcăcios. Dar în nee I grajd. Se născu copilul Iisus!”

„Cel de-al doilea îi ceru lui Dumnezeu ca atunci când luH) l’Ul îl va fi pus! a rădăcină, scândurile sale să fie folosite pentru cum firea celui mai splendid vas care a navigat vreodată p «nu.

celor şapte mări. În loc. de aceasta însă, lemnul fu folosit pentru construirea unei umile bărci pescăreşti şi copacul resimţi întreaga insultă a acestui fapt. Dar din acea hârcă neînsemnată, a predicat Iisus divinele cuvinte pe malul Mării Galileea!”

„Cel de-al treilea copac îl imploră pe Dumnezeu să nu lase ’niciodată pe crudul topor să-l secere; ci odată cu trecerea anilor să-l ajute să-şi întindă falnic ramurile către cer… Dar, ziua întunecată sosi şi tăişul ascuţit ajunse la rădăcina sa; atunci, strigătul împotriva lui Dumnezeu se ridica din fiecare fibră a trunchiului său. Încercatul copac însă fu destinat să devină crucea pe care Iisus şi-a întins braţele… – mâi caţa. cruce: de pe Calvar; ei urma să-şi înalţe în veşnicie nobilele ramuri spre ceruri!”

Niciunul din aceşti copaci nu a trăit, să-şi vadă cele mai scumpe năzuinţe îndeplinindu-se; şi nici măcar unul nu a primit răspuns la cea mai arzătoare rugăciune. Îndeplinind însă propria Sa voinţă, Dumnezeu le-a asigurat o fericire mult mai înaltă decât ar fi putut ei vreodată spera.

Te poţi încrede şi tu în felul acesta în Dumnezeu? Studiind Cuvântul Său, vom descoperi multă căldură, multă iubire; vom

descoperi că Iisus nu a spus numai: „Ferice de rei re plâng!” pentru ca apoi să treacă de partea cealaltă părăsindu-i. Ci El a înfruntat moartea şi a făcut totul pentru a o învinge!

Să-L urmărim pe Iisus acum o mie nouă sute de ani, m. ergând de-a lungul unei cărări. pietruite, la marginea unui mic sat din Palestina. Şi vom vedea cum, apropiindu-Se, străbătând încet stră – zile cetăţii, şi. ieşind apoi. pe twrţi, El întâlneşte o procesiune funebră. O mamă merge alături, de trupul nemişcat al fiului care fusese mândria şi sprijinul ei.:

Iisus şi mama îndurerată sunt pe punctul de a se întâlni! Se va opri El să-i ofere, mângâierea?… 13 a… Se opreşte… Şi face chiar mai mult decât atât: îl cheamă pe fiu la viaţă! îl redă mamei lui!

Acesta a fost Iisus. Dragostea Sa a fost mai puternică decât moartea. În prezenţa Sa nimeni nu a murit şi nici nu’ se putea aşa ceva.

Lazăr nu ar fi murit niciodată dacă Iisus ar fi. fost lângă, el. Surorile sale ştiau prea bine acest lucru, de aceea căutau să spună: „Dacă Tu ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit”.

Acum însă patru zile după ce moartea îşi aşezase vălul, Iisus venea să aducă bucurie familiei îndoliate.

Prin ce mijloc putea El oare realiza aceasta? Cum putea negocia cu moartea? Ce ar fi putut. spune pentru a aduce alinare într-o clipă ca aceasta?.: v, zaieliuă J cuvinte

I

au fost de ajuns pentru, ca Marta sa înţeleagă la ce se referori Iisus. Ei vorbiseră; de multe ori mai înainte despre aceste lucruri; de aceea, ea răspunse: „Ştiu ră va învia în ziua de apoi”.

Învierea în ziua de apoi – aceasta este speranţa pe care o prezintă Scriptura. În întreaga Carte nu se află cuvinte mai frumoase ca acestea: „Fratele tău va învia”.

Dar Iisus nu putea aştepta. El a vrut să demonstreze atunci, acolo, ce înseamnă învierea. De aceea a strigat cu glas tare: – i. În zăre, vino afară!” Şi el a ieşit afară.

— Cineva a remarcat că este bine că Iisus, dând această poruncă, a nominalizat’s frigându-l pe nume pe Lazăr; pentru că altrn intere a,-toate mormintele de pe pământ s-ar fi deschis.

Da, Iisus continuă şi astăzi să-i îndemne pe urmaşii Săi să privească dincolo de această viaţă, dincolo de mormânt şi moarte.

Şi apoi, într-una dintre cele mai profunde şi mai miraculoase

demonstraţii din toate timpurile, EI Şi-a dat propria Sa viaţă

Iar după trei zile a înviat din morţi!, începând cu acel moment, legăturile morţii au fost sfărâmate şi pentru prima dată în istoria omenirii, cea mai scumpă speranţă a. omului devenise o realitate. Morţii noştri vor putea fi din nou întâlniţi şi iubiţi! Cu multe secole în urmă profetul Isaia prezisese acest lucru;...Să învie; dar morţii Tăi! Să se scoale trupurile Mele moarte! Treziţi-vă şi săriţi de bucurie, cei ce locuiţi în ţă-rână! Căci rouă ta este o rouă dătătoare de viaţă şi pământul va scoate. uraşi alarjL.pe cei morţi. 1" (lifiiâjyy).

Morţii tăi vor învia! Nu înseamnă oare aceasta că ei vor trăi? Ce veste minunată!

Isaia a vorbit despre acest fapt.ca despre o posibilitate; Iisus însă I-a demonstrat, ca fiind real.

„Dă-mi voie să te întreb: crezi că Iisus a înviat din morţi? Dacă crezi „aminteşte-ţi că învierea aceluia pe care-l iubeşti este la Tel de sigură ca şi învierea lui Hristos. Cineva ar putea spune: „Totul este atât de fr. umos, dar nu e valabil pentru mine. Pentru că, vezi dumneata'... fiul meu, fiica mea... ei nu cred în Iisus".te întreb însă: de unde ştii asta? Mă gândesc la o mamă care fă cuse totul pentru a-şi educa fiul după principiile1 dreptăţii, cară însă în final se dovedi a fi o lepră a societăţii şi fu executat pentru crimă, Crucea-sa era una dintre cele trei de pe dealul lerti salimului. Acum, mama sa stătea alături plângând; suspinele el îl pierdeau în zgomotul mulţimii... Probabil nici nu auzea euvintolf fiului său care, în acele clipe de agonie, se întorsese spre Cel ce* >

găsea. lângă, ei şi-l spunea: „Doăln Mt cluzjmiME – de mine, rând – Ve. L. veni în Împăraţiş, p!" ga nu a ştiut probabil niciodată nimic din toate acestea.

...Nu fi deci atât de sigur că *nu* mai există nicio speranţă pentru, acela care-ţi este atât de drag. Lasă-l mai bine în grija lui Dumnezeu. Îndreaptă-ţi chiar tu privirea spre Scriptură şi împâr-tăşeşte-te din speranţa şi mângâierea pe care ţi-o oferă ea.

„Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei... vii, care vom fi rămas, să

Întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi astfel vom fi totdeauna cu „Domnul. Mângâiaţi-vă dar ¥H fie alţii cu, ipeste cwinte* j\ T, 4, 16 – 18).

Ar putea exista „oare o veste mai minunată, o mângâiere mai sublimă?

Să încercăm să ni-L imaginăm pe Fii.il lui Dumnezeu străbătând bolta cerului, coborând pe curcubeul stelar, înconjurat de miliarde şi miliarele ele îngeri, strigând cu voce ca de tunet: „Seu-laţi-vă, voi, care dormiţi în ţarina pământului sculaţi pentru viaţa veşnică!”… Şi *morţii – noştri vor auzi chemarea*!… Acea voce care îi cheamă la viaţă pe acei iubiţi ai noştri va fi auzită pe întregul, pământ. Familiile vor fi atwnci reunite. Copiii smulşi de moarte vor fi conduşi în braţele iubitoare ale mamelor. Ce întâlnire minunată!

Ce semnificaţie are acest fapt pentru tine?

Dar pentru mine, carejjgjjf importanţa lui?… Dincolo de această zi, există ceva mai bun, ceva mai drept, ceva. – … minunat care merită să fie cunoscut şi trăit, lată semnificaţia, iată importanţa!

Dar ce va însemna acea zi pentru ciungi, pentru şchiopi, pentru orbi, pentru acei ce sunt slăbiţi de boli, pentru cei ale căror minţi sunt bântuite de teamă? Răspunsul îl găsim în cartea profetului Isaia: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vorm d. că chide urechile surzilor atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va. cântă de bucurie „(îs. 35, & J§).

Dar să vedem acum ce va însemna acea zi pentru cei sănătoşi şi puternici, pentru acei care iubesc viaţa şi doresc s-o trăiască! Moartea poate să pară chiar bine-venită pentru un trup răvă-vit de boală şi durere, dar pentru cel tânăr şi plin de viaţă, moartea poate însemna speranţe neîmplinite, deziluzii şi ambiţii sfărâmate.

…

— Răspunsul însă la biruinţa asupra morţii nu se află nici în descoperirile ştiinţei, nici în explorările spaţiale, nici în vreun lucru. – pe care omul l-ar putea face; ci în prertlistiilici în îi fil i li i-ft/l de Acela care i-a demonstrat El însuşi rea Htnitu ImIII lin (fi află speranţa şi nădejdea noastră!

O paralelă asemănătoare o constituie relutnrwi nucii illnli p cele mai. – celebre bătălii din, istoria lumii a<… imii) un» li

Wellington şi Napoleon Bonaparte… Bătrânul pnruoll HOI Itl lli dralei Winchester nu obosea să povestească istoria neHH Iii citul vestea a ajuns în Anglia; pătrunzând prin coasta de Blid Io bordul unui vas, răspândindu-se apoi în toată ţara prin lumina iun im transmisă la Catedrala Winchester şi de acolo mai departe IA l Ondl

Populaţia aştepta nerăbdătoare în momentul când cuvinlul», „W-E-D-L-I-N-G-T-O-N I-N-V-I-N-S” au fost semnalizai.

Chiar în acel moment o ceaţă densă s-a lăsat asupra portului şi acest mesaj incomplet a ajuns la Londra. Vălul întunecai al disperării a cuprins întreaga ţară. Străzile au fost baricadate, F> meile şi bătrânii s-au pregătit să-şi apere la nevoie ţara. Dar al imn când ceaţa s-a ridicat şi semnalele semaforului au putut fi din nou zărite, ochii tuturor puteau citi: „W-E-L-L-I-N-G-T-O-N 1 N V-I-N-S-E D-U-Ş-M-A-N-U-L”.

Vă puteţi închipui delirul bucuriei ce se răspândi ca focul în preerie şi care-i îndemna pe oameni să facă zeci de mii de nebunii la gândul că îngrozitoarele veşti aflate mai înainte nu erau adevărate?

Mai este nevoie să refac paralela? Nu ilustrează oare destul de clar această relatare însemnătatea pe care urmaşii lui Hristos o găsesc în jertfa Sa?

Soarele nu şi-a mai dat lumina lui şi Un întuneric des a acoperit pământul. Bubuitul repetatelor tunete a redus slaba credinţă a ucenicilor numai la aceste cuvinte: „1-S-U-S I-N-V-I-N-S”.

Iar atunci când au aşezat trupul său ţeapăn în mormântul împrumutat, durerea lor s-a adâncit şi mai mult. Iată cum gândeau: un „i credeam că El este Acela care-l va elibera pe Israel”! în acele momente, ei erau convinşi că se înşelaseră asupra Mântui torului, că după cele petrecute, El nu era Salvatorul Cel mult aşteptat.

Dar întocmai ca lumina care se revarsă în dimineaţa învierii, mesajul ce trebuie să fie înţeles de cei mai apropiaţi urmaşi al să-i începea să se clarifice şi lumea putea citi cel mai glorios mesaj transmis vreodată oamenilor – Mesajul dătător de viaţă: „1-S-U S I-N-V-I-N-S-E M-O-A-R-T-E-A”.

Vă întreb dar, poate exista o veste mai bună? Limba nu poate rosti, condeiul nu poate exprima ce înseamnă pentru sufit tul omenesc speranţa adusă de acest mesaj. Ai curaj deci, prie

111 S

tene, pentfn că dincolo de aceasta zi exista o speranţă. Despărţirile nu sunt definitive, aşa cum probabil ai crezut până acum; pentru că în dimineaţa învierii, morţii noştri vor învia şi ei vor trăi!

Iată lumina pentru cei însinguraţi, lumina care nu va pieri niciodată. Aveţi de aşteptat numai puţină vreme, căci acel timp nu este departe. Şi puteţi fi siguri că această speranţă este adevărată, această

speranţă se va realiza curând, pentru că ea nu este o speranţă amăgitoare din „odăiţe ascunse” (Mat. 24, 26)! În ea nu există nicio umbră, ci numai lumină, multă lumină.

Mai mult decât atât, există un pământ unde noapte nu va mai fi; există o ţară luminată de tronul lui Dumnezeu, unde toţi se iubesc, o ţară unde nu există despărţire, unde nu există oameni trişti şi singuratici; şi. aceasta pentru că Dumnezeu va şterge orice lacrimă; şi atunci când Dumnezeu şterge lacrimile ar mai puie a simţi cineva nevoia – să plângă?

CAPITOLUL 24

IMAGINILE DIN GLOBUL DE CRISTAL

În anul 1965, în Brazilia, Aladino Felix, autonurnit „Profetul”, a început să încă anumite profeţii stranii. El a prezis că în curând, la Rio de Janeiro, va avea loc un dezastru; şi într-adevăr o lună mai târziu, valuri şi alunecări de teren au lovit oraşul provocând moartea a şase sute ele locuitori.

Apoi, în 1966 a spus că un cosmonaut sovietic va muri în curând şi aşa s-a şi întâmplat. La începutul lui 1967, el a vorbit la televiziunea braziliană, ţinând un discurs despre viitoarele asasinate ce vor avea loc în Statele Unite. El a afirmat că victimele vor fi Martin Luther King şi Senatorul Robert Kennedy.

Era deci natural ca oamenii să fie impresionaţi de exactitatea previziunilor sale, şi nu este de mirare că atunci când în 1968 a prezis izbucnirea unui val de violenţă în Brazilia, jnaninifestări teroriste au început să-şi facă apariţia. A început o adevărată erupţie a jafurilor bancare. Un tren blindat ce transporta salarii a fost jefuit. Bazele poliţiei şi clădirile publice din São Paulo au fost dinamitate. Poliţia braziliană a lucrat din greu, reuşind să prindă 18 membri ai bandei care hotărâseră să-i asasineze pe conducătorii oficiali şi să preia puterea întregului guvern brazilian. Conducătorul s-a dovedit a fi… *Aladino Felix!*

În 1967, în Statele Unite, un anume Fred Evans s-a autonurnit profet şi prezicea izbucnirea unor mari răzvrătiri ale populaţiei de culoare. În primăvara lui 1968 s-a îndreptat spre Cleveland Ohio, pentru ca în noaptea de 23 iulie 1968, tulburări să izbucnească în Cleveland. Până în momentul când poliţia a reuşit să stăpânească situaţia, răzvrătiţii îmbrăcaţi în costume africane omorâseră zece persoane şi răniseră alte nouăsprezece. Conducătorul acestor fanatici

bine echipaţi şi bine organizaţi s-a dovedit a li – *Fred Ahmed Evans*!

Vreau oare să sugerez că aceşti oameni au lansat profeţi! pentru ca apoi să le aducă ei înşişi la îndeplinire? Fac eu oan referire la un tipar – şi anume că aceia care adesea, sau în uneori, născocesc profeţii – îşi programează singuri deznodăiâiântul acestora pentru a le face credibile?

g. 5 – 8

S-ar putea să fie aşa sau să nu fie. În orice caz, nu intenţionez să sugerez că atunci când Jeane Dixon prezice un asasinat sau un accident de avion are anumite mijloace secrete prin care le poate aduce la îndeplinire. Şi chiar în cazul lui Aladino Felix şi Fred Evans, este puţin probabil că atunci când aceste preziceri au: fost făcute, ei se gândeau să participe în vreun fel la îndeplinirea lor. Dimpotrivă, este mult mai probabil că s-au simţit atât de angrenaţi în profeţie încât au fost târâţi în realizarea ei ca într-un vârtej.

Eu nu cred că Aladino Felix sau Fred Evans sau Jeane Dixon sau oricare alt medium să fie făuritorii propriilor lor profeţii. Este evident că aceste previziuni vin de undeva din afara lor, de undeva din lumea nevăzută şi că toate sunt reglate de aceeaşi „mână”.

Jeane Dixon, spre exemplu, a afirmat că vibraţiile familiei Kennedy sunt foarte puternice şi ea nu a fost singura care a prezis asasinarea fraţilor Kennedy – se pare că acest eveniment putea fi simţit chiar în aer. Asasinarea lui John Kennedy a fost, de asemenea, prezisă de Ernosto lvâoiilg\. mery: Afin Gehman a prezis ambele tragedii şi, cum am menţionat deja, asasinarea lui Robert Kennedy şi a lui Martin Luther King, fuseseră prezise la televiziunea braziliană. R. D Samibridge lucra ca şofer pe un camion; întâmplări ciudate şi inexplicabile l-au determinat însă să renunţe la slujba de şofer şi să se facă preot. În decembrie 1967 se găsea în California. Târziu, într-o noapte, lăsă deoparte cartea pe care o citea şi se îndreptă sure raftul căminului pentru a se uita la ceas. Era exact 12: 05!

Dintr-odată, povesteşte el, o lumină albăstruie strălucitoare, de o formă concretă, se îndreptă spre el; de îndată ce-l atinse, camera dispăru, iar el se trezi într-o altă încăpere, înconjurat de un grup de fiinţe ciudate care semănau întrucâtva cu oamenii şi care vorbeau o limbă necunoscută, dar care putea fi înţeleasă. Aceşti „oameni” îi comunicară că Robert Kennedy şi Martin Luther King vor fi asasinaţi iar pe la începutul lui 1965 vor avea loc tulburări şi mişcări civile pe o

scară largă.

Domnul Samibridge susţine că după două ore a fost „adus” înapoiân sufrageria sa, iar ceasul indica… tot 12: 05.

În vara lui 1963 actorul Reci Skelton se plimba pe o plajă din California; apoi, după cum povesteşte el, timp de o oră a căzut într-o semitransă. Când şi-a revenit pe deplin, a descoperit chiar în mâna sa, notat în carneţelul pe care-l purta permanent cu sine, un mesaj înspăimântător. Nu-şi amintea să-l fi scris sau să se fi gândit la aşa’ ceva. Dar mesajul era acolo: „Preşedintele Kennedy va fi ucis în noiembrie”.

Mai există probabil şi alţii care au prezis aceste tragedii; dar d vedem acum care este concluzia firească ce se poate trage?

Toate datele converg spre acelaşi rezultat şi anume că toţi aceşti oameni au un singur loc de unde îşi adună informaţiile, că toţi aceşti profeţi sunt conduşi de aceeaşi mână. Aceste preziceri nu sunt concepute de oameni, originea lor trebuie căutată în entităţile din lumea nevăzută. În capitolul prezent, nu am făcut altceva decât să relatez dovezile acestor tragedii; când însă aceste evidenţe adunate de pretutindeni sunt asamblate, rezultatul este absolut copleşitor.

Şi întreb din nou: este posibil ca iniţiatorii spiritual ai acestor profeţii să fi influenţat şi îndeplinirea lor? Au fost oare minţile asasinilor încurajate şi influenţate în vreun fel anume? Au propagat oare spiritele acestor profeţii prin canale oculte pentru că erau relativ convinse că le vor putea aduce la îndeplinire şi astfel vor consolida încrederea oamenilor în prognozele evenimentelor ce aveau să vină? Cil alt» cavitate: afini oare imaginile din”. globul de cristal” şi tQ.aţe celelalte preziceri, licăriri reale ale viitorului? Sau dimpotrivă Slult jsimple. planiji. cări, pe care spiritele din lumea nevăzută îşi propun şi uneori reuşesc să ierealizezepent.ru a-şi stabili credibilitatea?

Ce se află în spatele acestor lucruri? Din nou şi din nou, aceeaşi inteligenţă spiritistă se propagă spre mediumi, spre spiritişti, spre cei ce au „vedenii”, spre cititorii „globului de cristal”, spre adepţii „farfuriilor zburătoare”, spre… şi spre… şi spre…

De multe ori, prezicerile sunt greşite, dar câteodată sunt neobişnuit de adevărate şi aceasta se întâmpla destul de des, pentru ca o mulţime de oameni să înceapă să-şi pună semne de întrebare.

Iată ce afirma un adept al spiritismului: „Dacă un medium poate să spicuiască din evenimentele trecutului şi prezentului meu,

spunându-mi lucruri pe care numai eu le cunosc, atunci este probabil destul de bine informat pentru a-mi prezice şi viitorul”.

Un scriitor care aduna material pentru scrierea unei cărţi, a făcut o vizită lui Rita Brown, medium specializat în numerologie. Ea i-a cerut numele, data naşterii şi pseudonimul pe care-l adoptase ca scriitor. A aranjat apoi câteva numere pe un tabel şi a început să citească:

„La şaptesprezece ani aţi părăsit casa părintească!” – Eru adevărat!

„Apoi între 1950 şi 1955 aţi trăit într-un mare oraş unde aţi încercat tot felul de lucruri, nerealizând practic nimic”. Înghiţiţi în sec. Din nou era adevărat!

„Aţi continuat să călătoriţi până în 1959, când v-aţi hotăril –., i vă stabiliţi undeva”. Absolut adevărat!

„Aţi rămas acolo; până în 1970 când. v-aţi început din nou peregrinările, în 1962 aţi fost bolnav iar în 1965 aţi luat e decizie importantă.

Era cu totul înmărmurit, zăpăcit, uluit…

„Dar de unde ştiţi toate acestea?” exclamă el. „Tot ce aţi spus este absolut adevărat. Chiar aşa s-au petrecut lucrurile!”

„Bineînţeles că este adevărat tot ce am spus. Numerele nu mint. Totdeauna doi şi cu doi fac patru”.

„Păi dacă aţi ştiut totul despre trecutul meu fără să mă fi văzut vreodată în viaţă, atunci cu siguranţă îmi veţi putea spune şi ce mă aşteaptă în viitor”.

„Aha!” zâmbi ea, „acesta este şi motivul pentru care v-am „ghicit” trecutul. Acum veţi fi convins că ceea ce am să vă spun despre anii care vin este absolut adevărat”.

…Şi parcă; *im*, de dincolo, din lumea nevăzută a spiritelor, vocile cerului reluind aceeaşi melodie: „Aha! Acesta este şi motivul pentru care v-am ghicit trecutul. Acum, veţi fi convins că ceea ce am să vă spun despre anii care vin este absolut adevărat”.

Acesta este exact jocul practicat de lumea spiritismului, aceasta este exact strategia pe care ea o foloseşte: „să spui adevărul de câte ori este necesar pentru a fi crezut”, apoi însă, în final, urmează decepţia.

Iată care este socoteala prezicătorilor spiritişti: „Dacă procentajul probabilităţii este ridicat, oamenii îi acordă atenţie; căci oamenii gândesc cam aşa dacă prezicerea unei sinucideri sau a unui

accident de avion, se împlineşte, înseamnă că şi alunecarea statului California în ocean ar putea avea loc”.

t”… Cred că vă amintiţi de cutremurul ce a avut loc în California în 1969. „Comunitatea naţională a clarvăzătorilor” prezisese că prin luna aprilie o mare parte din California va aluneca în Oceanul Pacific ca rezultat al unui cutremur. Această precizare a băgat groaza în milioane de oameni. Sute au părăsit statul. Unii au recurs la avioane de mică capacitate şi au zburat departe de locul ameninţat. S-au făcut multe presupuneri asupra motivelor care l-au determinat pe guvernatorul de atunci, Reagan să părăsească statul chiar în acele zile.

Dar California a rămas tot acolo unde era. Catastrofa s-a redus la pierderea unei fâşii înguste de teren.

Ernesto Montgomery din Los Angeles, care prezisese şi crimele li II Sharon Tate, a lansat zvonul că în 22 aprilie 1972, California va fi trusă prin cutremur şi foc. Dar şi aceasta a fost o alarmă falsă.

Este interesant că în Scripturi, Dumnezeu accentuează asupra puterii Sale de a prezice viitorul; aceasta fiind chiar dovada dumnezeirii Sale; s; Ba. jsânt. Dumnezeu, şi nu cate niciiinul ca Mm. – Eu am Yt. de la. -început ce are şase. Întâmple şi cu mul 1 înainte nu este încă împlinit” (îs. 46, 9.10).

În aceeaşi carte a profetului Isaia găsim „provocarea” pe care Dumnezeu o face falşilor dumnezei: „. Spuneţi ne ce se va întâmpla în & *Lltr* & *m*. *m*. să ştim dacă sunteţi. dumnezei” (Isaia 4.1, 22).

Dumnezeul cerurilor nu lasă niciun loc de îndoială. Atunci când încredinţează o profeţie servilor Săi, aceasta se va împlini cu siguranţă (Ier. 28, 8… – 11).

Un adevărat profet al lui Dumnezeu nu lucrează niciodată pe baza aproximaţiilor; el trebuie să aibă totdeauna certitudinea adevărului. Există totuşi o excepţie: atunci când profeţia dată este condiţionată. Un exemplu de acest fel îl constituie profeţia încredinţată lui Iona, profeţie ce prevestea distrugerea cetăţii Ninive în decurs de patruzeci de zile. Dar oamenii cetăţii s-au căit de păcatele lor, s-au pocăit şi s-au întors la Dumnezeu şi atunci pedeapsa nu a mai fost adusă la îndeplinire.

Avem deci, în faţa noastră, două cazuri: cazul adevăratului profet, ale cărui preziceri stat veridice, ele îndeplinindu-se cu exactitate; şi cazul falsului profet care face şi el anumite preziceri ce ar putea prinde viaţă, fără ca ele să fie totuşi de inspiraţie divină. Iată cum

este prezentată această situaţie în Deuteronom capitolul 13, primele 3 versete:

„Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc… sau… visător de visare care-ţi va vesti un semn o minune şi. sejy almpitai, Siemim. l sau minunea aceea de care ţi-a vorbit el, zicând: Haideiruiiupă-altirinninezei-dumnezei pe care tu nu-i cunoşti, şi să le slujim i săn-ascul-taţ Tcuvintele acelui proroc saii-v" isător de vise, căci Domnul Puni anezeul Vostru vă pune la încercare casă ştie dacă iubiţi pe Dnmnjil Dumnezeul vostru clin toată inima voastră şi din tot sufletul vostru".

Deci, chiar dacă o prezicere se dovedeşte a fi neobişnuit de precisă, ea nu poate consacra pe cineva ca fiind profet adevărat. Un profet nu trebuie recunoscut şi evaluat după aproximaţia adevărurilor prezise, ci după conţinutul învăţăturilor sale. Dacă în învăţăturile şi în prezicerile sale el implică şi alţi dumnezei, dacă nu este în arme ale cu voia lui Dumnezeu şi cu Legea Sa, descoperite în Scriptură, dacă afirmaţiile sale sunt în contradicţie cu vreo parte din CuvântUJ scris al lui Dumnezeu, atunci el nu este un profet adevărat, pentru că un, profet adevărat nu va fi niciodată în contradicţie cu un alt. profet… adevărat.

Este evident că Dumnezeu le permite „profeţilor" spiritl II, prezicători ce nu au niciun fel de legătură cu Sine, să-şi practli i curile lor profetice" până la un anumit punct. Este clar că Dumm permite îndepărtarea prezicerilor un anumit timp, lăsându-i să fabrice lucrurile relativ minore. Dar lumea spiritismului nu are nicio putere să prezică criza cea mare din istoria lumii sau mersul naţiunilor sau convergenţa profeţiilor biblice în ultimele ore ale istoriei pământului, sau revenirea Domnului nostru Iisus Hristos. Toate aceste lucruri sunt ale lui Dumnezeu şi nici măcar un singur profet al Lui nu va prezice data sfârşitului pentru că Iisus însuşi a spus: „Despre ziua a. ceeil. şi jdeşj3.re. ceasul acela nu, ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Mat. 24.36).

Iată cum şablonul, atât de evident în lumea spiritismului, începe să capete semnificaţie. Profeţii spiritişti greşesc, e adevărat. De multe ori chiar, ei prezic lucruri ce nu se adeveresc; dar apoi sunt de o exactitate uimitoare în prezicerile lor; şi aceasta se întâmplă nu o dată, nu de două ori… de zece ori, de o sută de ori, de multe şi multe ori. Dar să vedem acum care sunt evenimentele prezise de spirite cu atâta

acurateţe: Prăbuşiri de avioane, sinucideri, asasinate, jafuri, de regulă evenimente nefaste – după cum le este şi caracterul (!) ori lucruri de mică importanţă pe care „entităţile” spiritismului încearcă, şi uneori reuşesc să le controleze în vreun fel oarecare; şi cu ajutorul cărora ei speră să influenţeze minţile oamenilor. Dar este evident că aceste preziceri nu sunt în niciun caz licăriri ale viitorului, ci mai degrabă proiectele unui plan pe care spiritele şi uneltele lor omeneşti încearcă să-l urmeze pe cât posibil.

Semnele distinctive ale profeţiei divine nu se află în niciuna din aceste profeţii. Căsătorii bizare, sinucideri, prăbuşiri de avioane, asasinate, sunt oare aceste mesajele lui Dumnezeu pentru oameni? A devenit oare Dumnezeu o agenţie de programare a catastrofelor? Unde sunt oare liniile clare ale profeţiei?

Prezicerile nenorocite se îndeplinesc, este adevărat. Dar înseamnă oare aceasta că vom depinde de „globul de cristal” într-o oră atât de serioasă cum este aceasta pe care o trăim noi? Sunt oare prezicerile spiritiste speranţa omenirii? Siguranţa oferită de Scriptură a fost oare înlocuită cu efectul dramatic obţinut prin preziceri spiritiste? A înlocuit oare spiritismul înaintarea maiesloasă a prezicerii divine?

Aceasta este deci calea aleasă de spiritism pentru a-şi practica jocul: se fac numeroase preziceri, de mică importanţă, ce e drept dar care se îndeplinesc cu o exactitate uimitoare; iar atunci când lumea e convinsă că acela care se află în spatele tuturor acestor previziuni cunoaşte viitorul, lucrurile iau o întorsătură neaşteptată – se face o profeţie importantă, dar îndeplinirea ei… nu are loc.

CAPITOLUL 25

CUM SĂ IDENTIFICAM MINCIUNA?

La 19 decembrie 1887, ziarul „San Francisco Daily Examiner 1 a relatat o povestire puţin obişnuită: „Piei de focă în ceruri. Spirite feminine cu gust pentru raglane şi diamante. Haine pentru stele. Un costum trimis pe Saturn este văzut pe strada Kearney. Un extraordinar domn bătrân”.

Se pare că o anumită doamnă Patterăon ţinea în mod curent şedinţe la pensiunea sa din strada Treizeci. Respectiva doamnă avea doi chiriaşi: domnul Clifford şi domnul Wild, care o ajutau să obţină legătura cu spiritele ce se presupunea că trăiesc pe planeta Sciturn. Un client obişnuit al casei era căruţaşul McTavish pe care spiritele îi

înzestraseră cu simţul comerţului şi care urma să fie luat pe planeta Salurn atunci când „razele celeste vor fi destul de solide pentru a-l transporta”. Bătrânul era foarte darnic cu banii săi deoarece mediumul îi comunicase că toate cadourile pe care le făcea erau trimise pe Saturn.

Şi iată faimoasa zi! Domnul McTavish se plimba pe strada Kearney, când deodată observă chiar în faţa sa costisitorul costum făcut pe comandă pe care spiritele i-l ceruseră cu câtva timp mai înainte; îşi aminti că specificaseră chiar mărimea şi culoarea pe care o doreau… şi toate corespundeau întocmai. Nu mai încăpea nicio îndoială: acesta era costumul!

11 bătu uşor pe umăr pe purt-ăorul costumului şi descoperi, spre marea sa surpriza, că acesta nu era altul decât… domnul Wild. Ziarul „Examiner” redă cuvânt cu cuvânt conversaţia ce avu loc: „Ce vrea să însemne asta, domnule? Acestea sunt chiar haine pe care le-am cumpărat pentru a fi trimise pe Saturn „Păi au fost trimise!” „Trimise?… Pe Saturn?!”

„Da domnule, au fost mai bine de o săptămână acolo!” „Atunci, cum se face că eşti îmbrăcat cu ele?” „Domnule McTavish – zise Wild pe un ton înţelegător uluieşti pur şi simplu. Cum se poate ca un om care ptosedă „Uimiţi „dumitale să vorbească în felul acesta? Trebuie să ştii ci costum îi aparţine planetei Saturn în aceeaşi măsură în care trupu! duniitale îţi va aparţine atunci când vei fi mort. Mai e oare nevoie să-i spun unui om cu lumina dumitale că spiritele nu duc în lumea lor lucrurile vremelnice pe care oamenii le dăruiesc, ci numai aparenţa lor esenţială? Cum crezi că s-ar putea transporta un costum real, aşa cum este acesta, pe o distanţă spaţială de 18.000 de milioane de mile? Cum crezi că s-ar putea realiza aşa ceva?”

„Cred… cred că încep să price].)” spuse McTavish.

„Ştiam eu că până la urmă vei înţelege… Eram chiar în camera noastră şi am văzut cu ochii, mei cum spiritele au dematerializat aceste haine, luându-le sufletul şi lăsând numai forma, numai trupul mort lipsit de orice viaţă… Atunci le-am luat eu. Spune: am făcut rău oare? Nu-i aşa că dumneata n-ai vrut să le arunc după ce spiritele le „sfinţiseră” prin atingerea lor?”

„Nu, nu, desigur că nu – murmură McTavish – înţeleg totul acum”.

Îi strânse apoi bucuros mina domnului Wilrl, ca şi turn ar fi

dorit să-i mulţumească pentru noua lumină pe care i-o dăduse şi îşi continuă drumul.

Zâmbim şi ne felicităm gândindu-ne că pe noi nu ne poate nimeni duce astfel de nas. Noi suntem mai rafinaţi, mai clarvăzători. Ce-aţi zice însă dacă aţi afla că şiretlicurile, păcălelile, înşelătoriile din zilele noastre nu sunt tot atât de lipsite ele rafinament, nu sunt tot atât de uşor de recunoscut? Ce aţi spune atunci?

Întocmai ca majoritatea oamenilor, aţi văzut şi dumneavoastră probabil destul de multe şarlatanii în lumea fenomenelor spiritiste, pentru a ajunge la concluzia că totul nu este decât farsă, înşelătorie; şi probabil că nici nu i-aţi dat prea multă atenţie, gândindu-vă că este o simplă păcăleală. Da, un compartiment al ocultismului s-ar putea să fie truc – chiar aderenţii spiritismului admit că în practicile lor există multă, chiar foarte multă înşelătorie – dar acela care nu vecie în spiritism decât şarlatanie şi păcăleală a înţeles foarte puţin; acela a pătruns într-o foarte mică măsură tainele puterii reale pe care o are această mişcare care-şi trage originea din vremurile străvechi şi care de-a lungul secolelor şi-a lăsat urme de neşters, astfel că astăzi nimeni nu mai poate ignora influenţele ei.

Şi dacă te afli cumva printre aceia care cred că toate fenomenele ocultiste nu sunt altceva decât simple păcăleli atunci eşti un material perfect pentru a fi folosit de lumea spiritelor.

Şi aceasta pentru că atunci când aceste lucruri îi se vor întâmpla chiar ţie – lucruri de care erai convins că nu există şi că nu se

120

pot întâmpla nimănui – vei fi pur şi simplu copleşit, Pnini *vh T*\ îi fost pregătit, te-ai simţit prea sigur în convingerea în *cu* RÂnt în că sunt simple imaginaţii ale minţii bolnave… şi în ziuu newa vei găsi fără niciun mijloc de scăpare.

Pe de altă parte, acela care şi-a format ideea greşită că lui c'i este supranatural vine de la Dumnezeu; că dacă se întâmpifl Ci ce nu poate fi explicat atunci cu siguranţă Dumnezeu este în!; tuitorul – este, de asemenea, o ţintă uşor de cucerit.

Ambele categorii sunt expuse la fel de mult pericolului; l ce spun că totul e minciună, ca şi cei ce cred că toate Intenţitll supraomeneşti vin de ia Dumnezeu.

Într-o zi ca aceasta există numai două căi: vegherea sau pilirea. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să fii în stare să identifici în

şelătoria şi aceasta cât mai repede. Se ridică însă întrebarea firească: Ce urmează apoi? Ce trebuie să faci? Unde să-ţi cauţi ocrotiri I

Să luăm din nou în discuţie problema prezicerilor spiritiste, Mulţi spiritista, îşi câştigă simpatizanţii cu ajutorul unor liste împi 8 sionante ce cuprind împlinirea prezicerilor făcute.

Fac apoi şi alte preziceri, distanţate în timp, atât cât este necejni pentru a fi siguri că faima lor nu va avea nimic de suferit. Afumi când timpul pentru împlinirea lor va fi sosit, cu siguranţă ei nu vor mai a\rea niciun rol pe scena lumii, iar dumneata şi cu mine vom fi demult trecuţi la odihnă; şi cine ar mai putea stabili dacă au avut sau nu dreptate? Se pare deci că aşteptarea este singura cale de verificare a unei profeţii.

Şi totuşi mai există o cale! Trebuie să existe! Căci timp da aşteptare nu avem. Trebuie să fim în stare să verificăm autentici ta tea acestor „profeţii" şi a acestor „profeţi" chiar azi. Acum este mei meniul când oamenii trebuie să se hotărască dacă să se încreadă sau nu în aceşti auto-intitulaţi „profeţi ai viitorului". Este mult mai bine să aşteptăm timpul prestabilit de ei.

Şi o modalitate există; există o cale de verificare şi aceasta este foarte simplă: identificarea şi autenticitatea profetului pot ţi „ci ţâţe" din chiar mesajul său. S-ar putea ca la prima vedere acel caracter să nu fie prea evident; dar mai curând sau mai târziu, semnal» minciunii – dacă este o minciună – se vor da pe faţă.

Să vedem deci, care este caracterul acestor profeţii. Cele mai multe dintre mesajele care ne parvin din lumea cealaltă sunt strubal Utu de aceeaşi idee – morţii nu sunt morţi cu adevărat; şi trăiesc undei departe, de uncie transmit mesaje. Acesta este chiar ecoul ei. oşi d neconfundat al cuvintelor rostite de şarpe în Eden: „*lloienv că OU*

— *Ue & mvri*!". *LGşn*. 3, 4). Este oare atunci atât.de greu să ne dăm seama că un astfel de mesaj, nu poate veni.de la Dumnezeu ci de la „şarpe?"

Cercetând acest soi. de profeţie, vom recunoaşte o altă idee a amăgitorului din Eden, o altă minciună a şarpelui: „Veţi fi ca Dumne

2 ELrli ((le n...35). S-ar putea ca la început să nu ne dăm seama de unde vine această şoaptă, dar dacă urmărim totul cu atenţie, vom vedea că ea este în absolută concordanţă cu lumea spiritismului.

Iată ce afirmă un învăţător religios din Calcutta: „Învăţătura de bază din Veda susţine că adevărata natură a omului este divină şi că

scopul fiecărui individ de pe pământ este să încerce să menţină divinitatea pe care a moştenit-o şi care se află chiar în „cui. Învăţătorul continuă: „Amintiţi-vă că Dumnezeu este în voi… că El se află pretutindeni şi că a-L reprezenta pe El ca „divinitate personală (asemeni Dumnezeului creştin) este doar rezultatul necunoaşterii propriei noastre naturi, care este de origine divină!”

Iată ce afirmă şi Beatift George Harrison: „Lucrul fundamental este să-ţi dovedeşti divinitatea şi să devii una cu Creatorul”.

Iată acum satanica afirmaţie a lui Anton La Vey: „Spune-ţi în inima la: „Eu sunt propriul meu răscumpărător”.

Şi acum refrenul unui cântec scandat, de tinerii hippy aflaţi sub influenţa dragului L.S.D.: „Să fim cu toţii nişte Iisuşi înainte de a începe suferinţele!”

Iată un fragment din relatarea lui Arthur Ford cu privire la desfăşurarea evenimentelor în lumea spiritelor:

I „Făcându-i o reverenţă ea îi ceru să o conducă exact la Dumnezeu. Bărbatul replică: dar doamnă, noi toţi suntem dumnezei!

„Ei bravo! Dar totdeauna am fost şi vom fi, chiar dacă ne aflăm într-o permanentă schimbare; căci pe cât de adevărat este că Dumnezeu este o parte din noi, pe atât este de adevărat că noi suntem Dumnezeu”.

„Tocmai de aceea aş dori să vă ajut să vă închipuiţi pe fiecare dintre noi ca pe un dumnezeu precum ca şi pe o parte din Dumnezeu pentru că noi toţi suntem dumnezei care decidem în dreptul nostru fie să creştem fie să rămânem în stare embrionară”.

„Astfel noi suntem o parte din El. precum şi El este o parte din noi, şi… trebuie să rezistăm în luptă, trecând prin multele cicluri pământene, până vom acumula destulă perfecţiune pentru a ne alătura lui Dumnezeu ca co-creatori. Există o lege conform căreia niciun lucru imperfect nu poate deveni o parte a Dumnezeirii de frunte… Şi de aici eforturile noastre neîncetate de a ne reîntoarce la starea fizică pentru a ne şlefui părţile colţuroase şi a ne putea astfel integra în Dumnezeirea de frunte…”

Iată şi afirmaţia unui profesor de vrăjitorie: „Atunci când se realizează comuniunea cu universul, devii una cu Dumnezeu Aceasta înseamnă că devii tot atât de puternic ca Dumnezeu şi că ai aceeaşi forţă de creaţie pe care o are şi El”…

Auziţi acum ecoul vocii şarpelui? Poate fi ceva mai limpede ca

aceste afirmaţii? Nu e greu să ne amintim că era dorinţa şi hotărârea lui Lucifer de a fi ca Dumnezeu, de a avea locul lui Dumnezeu, motiv pentru care a şi fost izgonit din cer.

Dacă mediumii, „cititorii în globul de cristal – şi toţi cei care au de-a face cu lumea nevăzută ar putea compara numai mesajele pe care le primesc de „dincolo” – cu Cuvântul clar şi neschimbător al unei Cărţi vechi, atunci şi-ar da seama de unde provin mesajele lor; şi dacă nu sunt prea tare ancoraţi în înşelăciunile tatălui minciunii, vor fi adânc mişcaţi, puternic şocaţi de această descoperire.

Dacă. pentru a verifica validitatea sau nevaliditatea acestor mesaje, vom folosi un document ce nu dă greş niciodată, un text demn de încredere şi neschimbător, atunci nu avem de ce ne teme când aceste lucruri se vor înfăţişa înaintea noastră; căci iată ce afirmă profetul Isaia: „La lege şi la mărturie: căci dacă nu vor vorbi aşa. nu vor mai răsări zorile peste poporul acesta (Isaia 8, 20). Şi iată acelaşi text parafrazat de „Living Bible”: „Dacă prq-orociile lor sunt diferite de ale Mele, aceasta este pentru că nu Eu i-am trimis f căci în ei nu este nici lumină, nici adevăr”.

Cu toate acestea destul de puţini spiritişti se gândesc să se verifice cu Biblia.

Într-unul clin interviurile pe care le-a acordat publicului – interviu ce a fost televizat – Jeane Dixon a fost întrebată dacă profeţiile sale sunt în concordanţă cu Biblia. Complet surprinsă de întrebare, ea a răspuns cu sinceritate: „Nu ştiu. Până acum nu m-a întrebat nimeni aşa ceva!

Când şi-a publicat însă cea de-a doua carte, este evident că domnişoara Dixon nu mai era o necunoscătoare a Scripturii.

Trebuie să ştim că afirmaţiile unui profet al lui Hristos voi fi într-o concurenţă deplină – nu parţială – cu descoperirile scrişi date de Dumnezeu. Nu e de ajuns să cunoască Scriptura, să citi l pe dinafară pasaje din ea f căci în Noul Testament stă scris că în pustia din apropierea Iordanului, Satana L-a ispitit pe Domnul [sus citindu-l chiardin Sfintele Scripturi.

Problema aceasta este: cu cât minciuna este amestecată cu U mai mare parte din adevăr, cu atât mai mult devine ea înşelfiionn

Acoperirea minciunii cu o pojghiţă de adevăr este unu] dl…

curile favorite ale lui Satana. Şi… ne apropiem vertiginoi di zi când adevărul şi minciuna vor semăna atât de mult, când imitaţia va fi

atât de aproape de origina! când întunericul se va asemăna atât de mult cu lumina, încât va fi imposibil să te menţii pe calea cea dreaptă fără o cunoaştere temeinică a descoperirii scrise… JL „iuL-Dumiiezeu; iar lupta noastră nu trebuie să constea în studierea falsului, a imitaţiei, ci într-o legătură neîntreruptă cu adevărul, într-o menţinere neabătută de partea sa.

René Noorbergen, un celebru autor în domeniul spiritismului, face câteva comentarii pustiitoare. Vorbind despre mediumi, el afirmă: „Cu toate acestea, toţi fără excepţie îşi vor deschide Bibliile pentru a demonstra cât este de apropiat harul lor extra-senzorial de harul profeţiilor biblice. Prin referirea la această Carte, ei sunt mândri că îşi pot demonstra abilitatea lor prin ea; dar acesta este cei mai defavorabil lucru pe care-l poate face un spiritist pentru sine! căci această „verificare" deschide calea de a folosi Biblia pentru testarea acestora; iar dacă Biblia este considerată ca având o autoritate deplină pentru a fi folosită ca „măsură" absolută, atunci ea va avea dreptul să-i judece şi, dacă este cazul, să-i condamne".

„Tocmai acesta este exact punctul în care adevăraţii profeţi pot fi deosebiţi de mediumii spiritişti", El continuă: „Comparându-i pe toţi aceia care pretind că posedă simţ spiritist extrasenzorial (ca astrologi, mediumi, clarvăzători, clar-auditori, ghicitori în palmă, ghicitori în „globul de cristal", telepaticieni etc.) şi supunând abilităţile lor aceloraşi principii de bază ale Bibliei, vom ajunge la cutremurătoarea concluzie că toţi mediumii spiritişti – chiar şi cei renumiţi cum ar fi Edgar Cayce, Jeane Dixon, Daniel Logan, Gerard Croiset, Pater Hurkos, Arthur Ford etc… – toţi, fără nicio excepţie, nu numai că violează, prin învăţăturile şi prezicerile lor, cele mai multe dintre principiile de bază ale Bibliei, ci ei sunt de foarte multe ori într-o izbitoare contradicţie cu normele Scripturii pe care se bazează un adevărat profet.

Nu e deci de mirare că apostolul Ioan a dat acest avertisment: „Să cercetaţi duhurile *clacă* sunt de la Dnmnpzpu" (1 Toan 4 j. li. Şi tot ei a sugerat şi metoda* prin care adevărul poate fi separat de minciună: „Orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup. este de la Dumnezeu. Şi orice duh care nu. mărturiseşte pe Iisus, nu este de la Dumnezeu".

În ce relaţie se află lumea spiritistă cu Iisus Hristos? Cum îl tratează ea pe Acela care a spus că este Fiul lui Dumnezeu? Este important şi revelator să privim asupra acestui aspect.

Sir Arthur Conan Doyle a răspuns la aceste întrebări cât se poate de răspicat, de simplu, de direct: „Spiritismul va desfiinţa, va şterge această lume, iar în locul ei va construi o alta, mal bună; şi atunci când va guverna întreaga lume, va mătura prin puterea sa sângele lui Hristos.

Lumea spiritismului este gata să vorbească despre Hristoi ca despre un medium renumit, un medium celebru. Este evident că aceasta nu corespunde adevărului. Iisus nu a intrat în contact cu lumea spiritistă ciecât pentru a-i elibera pe unii din captivii el

Lumea spiritismului este doritoare să vorbească despre un Iisus Hristos, despre viaţa căruia se pot afirma multe lucruri demni de laudă, despre un Iisus căruia să i se înalţe rugăciuni întocmai cum i s-ar înălţa unui om; căci El trebuie să fie privit ca un om care se află acolo în ceruri. Căci… cercetând urmele unui Iisus istoric, şi-a pierdut episcopul Pike viaţa în deşertul Iordanului 1

Dar să vorbeşti despre Iisus divin, ca despre Fiul lui Dumnezeu, să vorbeşti despre El ca despre Salvatorul lumii?! Asta este cu totul altceva. Edgar Cayce pretindea chiar că Iisus a păcătuit şi, desigur, dacă a comis păcat nu mai poate fi Salvatorul omului.

Lumea spiritismului nu are loc pentru Salvator. În ea nu este ioc pentru păcat. Poţi citi multă literatură spiritistă fără să dai peste cuvântul „păcat”. Îmi amintesc chiar că am citit o «arte ce cuprinde principiile de bază ale spiritismului, dar în cele peste trei sute de pagini nu am întâlnit nici măcar o singură dată acest cuvânt; şi acesta este un caz tipic pentru literatura ocultă.

Să recunoşti păcatul înseamnă să recunoşti nevoia de Salvator şi acesta este un Iucm” cu-car¥” Să Tăha nu este de acord. Căci ce nevoie are omul de Salvator? Oricum nu va muri!… Aceasta este raţiunea ce-şi are originea chiar în grădina Edenului. Căci cedarea omului în faţa logicii pervertite a şarpelui, con – form părerii spiritiste, a însemnat o „cădere în sus”; şi dacă omul nu poate muri ci numai „progresa ascendent” în mod constant, ce nevoie mai are de Mântuitor? Satana preferă o Evanghelie în care omul să se salveze pe sine; şi având în vedere ura sa pentru cruce, faptul acesta nu este deloc surprinzător.

Câteodată, minciuna şi adevărul sunt aşa de apropiate încât este foarte greu să le deosebeşti. Mai devreme sau mai târziu i minciuna îşi va dovedi semnele distinctive ale originii sale. Când un „profet” vorbeşte despre un copil care s-a născut în Oricui în 19 (32 ca despre

Salvatorul omenirii, trebuie să se tragă clopO tul de alarmă; dar atunci când acelaşi profet îşi schimbă pfire «rea spunând. că de fapt copilul nu va fi Salvatorul ci Anticlintul clopotul trebuie să sune cu şi mai multă putere, căci O" răzgândeşte vreodată un adevărat profet al lui Dumnezeu?

Un Scriitor a editat o carte în care s-a ocupat de sfera deosebit de variată şi întinsă a activităţii spiritiste. El a inclus în cartea respectivă şi pe drogaţi, alături de Iisus, şi aceasta probabil din cauza simţământului său că anumite elemente secundare ale lucrării lui Iisus sunt expresia aceloraşi nemulţumiri cu propria Sa stare, a aceloraşi căutări după extazul spiritului, care-i duce pe unii tineri către droguri, iar pe alţii către Orient.

Se pare că această generaţie e în stare să urce orice treaptă, să plătească orice preţ pentru a-şi procura starea emoţională de care i-a lipsit lumea rece şi intelectualistă în care trăiesc.

Această căutare a unei ancore emoţionale poate implica de fapt mult mai mult decât ne dăm noi seama. Această căutare implică nu numai îndreptarea către droguri, misticism, „sunete îndepărtate", ci şi spiritul protestului de pe străzi şi tendinţa pentru

O credinţă lipsită de ceremonie, tendinţă ce-şi află probabil rădăcinile în contextul de mare popularitate a vorbirii în limbi – „glosolalia", cum mai este numită.

Eslo evident că mulţimi de oameni nu au putut găsi, în religia tradiţională, răspunsul la întrebările ce-i frământau şi astfel

1 e111; îţi de revendicările, de pretenţiile barismatice, au fost târâţi aproape fără voia lor de promisiunea extazului pe care nu-l cunoscuseră niciodată.

În toate aceste fapte se mai adaugă şi dorul după ceva nou, ceva necunoscut; se mai adaugă nevoia omului de a umple viciul din el fie cu briza proaspătă a unei noi credinţe în Hristos, fie, din contră cu vânturile altor dumnezei, altor salvatori.

Şi pare normal ca acei ce pretind că fac parte din poporul lui Dumnezeu să fie supuşi aceloraşi teste la care sunt supuşi şi spiritiştii; Cum apreciază ei valoarea descoperirii scrise a lui Iisus Hristos? Ei fac parte din poporul lui Hristos, atâta timp cât îl urmează pe El; dar a vorbi doar despre Hristos, nu e destul; să vorbeşti numai despre crucea Sa, nu e de ajuns.

Unii dintre urmaşii lui Hristos poartă semnele distinctive ce

amintesc de experienţa lor de la cruce; alţii însă nu posedă aşa ceva. Un grup atât de flexibil atât de vag organizat cum este „mişcarea pentru Iisus” nu poate fi evaluat cu exactitate privindu-l în ansamblu. Pentru a ne face o părere cât mai justă, trebuie să privim asupra fiecărui individ, să-l luăm în parte, să întrebăm pe fiecare component dacă L-a întâlnit oare pe Iisus? L-a cunoscut cu adevărat? Sau îl ştie numai din auzite?

Există o cale sigură de a afla. Persoana cară s-a dus la cruce şi care a înţeles ceva din tot ceea ce a avut loc acolo, care a înţeles ele ce s-a întâmplat toate aceste lucruri se va întoarce cu un respect mai adânc, mai profund, cu un respect nou pentru Legea lui Dumnezeu. Dar clacă în slujirea sa, oricât de afectivă şi convimitoare ar fi ea, el diminuează cererile veşnice ale lui Dumnezeu sau le minimalizează importanţa, atunci ne putem întreba pe în hm dreptate dacă vreodată a trecut pe la cruce.

Când a fost pe pământ, Iisus avea o mulţime de „ucenici”. Era recunoscut şi iubit atunci când a hrănit mulţimile prin minunea în mulţirii pâinilor. Era urmat de mulţimi şi aclamat în ziua când şi a făcut intrarea în Ierusalim.

Dar chiar unii dintre aceia care I S-au alăturat la paradă, ui soţindu-L în ritmul fanfarei, s-au făcut nevăzuţi dinaintea singur rataţii crucii. Şi acei care I-au cântat plini de bucurie Osanale şi Preamărire, doar cu câteva zile mai târziu strigau cu ură „şi salba ticie: „Răstigneşie-L! Răstigneşte-L!

La fel se întâmpla şi aţtăzi. Este simplu să-L urmaţi acum Este uşor să te agăţi de carul de triumf al popularităţii Sale.

— Nu eşti prigonit, nu eşti ostracizat, nu eşti ars pe rug!

Dar nu se poate să nu te întrebi: ce se va întâmpla atunci când muzica va înceta, când fanfara va dispărea?

Iar baloanele ce – transportă entuziaşti ai astrologiei, drogaţi cu Iisus, sau simpli escroci ai – spiritismului, nu sunt prea sigure, căci nu’ se ştie niciodată când se vor prăbuşi. Şi atunci, descoperit din două părţi, fără temelie în credinţa lui Christos şi smuls din „siguranţa – spiritismului, singur în cădere – ce vei face atunci7

CAPITOLUL 26

ÎŢI ESTE INDIFERENT CINE TE VINDECĂ?

Într-o ai, la uşa unei vestite tămăduitoare, a bătut o femeie bolnavă de leucemie. Pacienta i-a expus cazul său spunându-i că

înainte de a veni la ea, consultase o sumedenie de medici; dar, evident fără niciun rezultat. Tămăduitoarea i-a răspuns astfei: „Nu sunt medic; eu tratez cu mintea şi folosesc hipnoze. Ştiinţa medicală nu poate vindeca leucemia; noi însă da; am vindecat şi cancer chiar în ultima fază”! A expus apoi procedeul pe care-l va folosi:

„Împrumutaţi-mi mintea dumneavoastră, a spus ea, să elimin reziduurile şi ea va funcţiona normal”. A mai adăugat că mintea trebuie adusă într-o slarv pasivă prin hipnoză pentru a putea îndepărta tot „gunoiul” negativ şi a injecta gânduri pozitive; astfel mintea va purifica sângele, iar corpul va funcţiona normai.

Pacienta, după cum s-a dovedit mai târziu, era o poliţistă care a înregistrat pe ascuns conversaţia. Tămăduitoarea a fost arestată.

Reţineţi însă: „Împrumutaţi-mi mintea”. Mintea trebuie mai întâi predată ca o parte a preţului tămăduirii.

Maria Moreno, „miracolul mexican”, diferă de majoritatea tămăduitorilor spiritişti prin faptul că prescrie deseori cure prin mijlocirea spiritistă a „îndrumătorilor medicali”.

O tânără, numită Judy, a vizitat-o într-o bună zi. Doctoral Dermas, unul dintre „îndrumătorii spiritişti” ai Mariei, a diagnosticat glanda tiroidă a lui Judy ca fiind bolnavă. Aceasta a dat din cap în semn de aprobare, neştiind dacă e cazul să fie impresionată sau amuzată.

„Doriţi ca Dr. Dermas să vă vină în ajutor”? a întrebat-o Maria.

Judy a răspuns politicos: „Dacă vrea…”

Pentru câteva minute, Maria a părut să aibă o discuţie particulară cu Dr. Dermas, apoi a spus: „Bine, Dr. Dermas vă va face o transfuzie. Nu vă faceţi griji, nu doare”.

Răspunsul a surprins-o pe Judy dar nu s-a putut abţine să nud dea; „Bine, faceţi-mi transfuzia” – a replicat ea.

Maria a luat-o de braţ şi a ţinut-o ca şi când s-ar fi pregătit pentru o transfuzie; apoi a făcut o grimasă în timp ce acul imaginar îi străpungea pielea.

S28

Judy a vrut să afle de unde provine sângele şi Maria i-a răspuns: „Dr. Dermas spune că sângele provine de la soţul dumneavoastră”. Judy abia s-a putut stăpâni să nu zâmbească în timp ce îi mulţumea doctorului Dermas, prin intermediul Mariei.

Straniu însă că soţul ei, care nu ştia nimic de transfuzie, a venit acasă prezentând toate simptomele unui om care a pierdut prea mult

sânge. Frigul îi pătrunsese până la oase şi era atât de slăbit şi nu se simţea bine. Au urmat apoi alte câteva „transfuzii”.

O poveste de necrezut, nu-i aşa?

La Londra un caz de ulcer duodenal a fost operat de o fiinţă din lumea spiritelor care s-a dat drept spiritul unui oarecare dr. Reynolds care murise cu un secol în urmă. Acesta este un caz când spiritul „materializat” a operat realmente la masa de operaţie. Povestind întâmplarea, EUaine Elmore a declarat: „Mâinile spiritului păreau să dispară înăuntrul pacientului. În timpul operaţiei, spiritul materializat a declarat că va scoate ulcerul din stomac, printr-un orificiu provizoriu. După efectuarea operaţiei, ulcerul a fost trimis!; i im laborator din Manchester, identificat ca fiind un „ulcer duodenal acut”. Medicul care a efectuat analiza a adeverit că este Vorba tic un ulcer acut şi a comentat asupra „frăgezimii ţesutului” precum şi asupra faptului că „nu existau urme de folosire a vreunei metode chirurgicale moderne”.

Cât de departe vor merge oare toate aceste lucruri? La ora actuală există deja în diferite părţi ale lumii spitale spiritiste echipate cu „medici-stafii” şi „surori” spiritiste. Există din ce în ce mai multe echipe formate din soţ-soţie; soţul fiind medicul, iar soţia – mediumul.

Chiar şi un băieţel de doisprezece ani, după absolvirea unui curs de „Dinamică mintală”, a fost în stare să pună diagnosticul corect unui cancer la os, la un bătrân de 80 de ani care se găsea la o distanţă de 1.000 de mile departe de copilul-medium.

Spiritistul David Bubar profetizează că, spre şi arşitul anilor, 1970, mulţi medici se vor alătura la grupul „tămăduitorilor prin spirit”. Gândiţi-vă numai la semnificaţia acestui fapt – medici deveniţi tămăduitori prin spirit!

E oare cu putinţă ca oamenii de azi să fie atât de însetaţi de vindecare şi atât de indiferenţi cu privire la cine îi vindecă, încât să fie, în stare să-şi predea benevol minţile în mâinile hipnotizatorilor sau să se încredinţeze tratamentului făcut de medici spiritişti şi operaţiilor efectuate de stafiile unor foşti chirurgi?

Evident, multora nu le pasă. În orice caz, Ruth Montgomery declară că a primit 10.000 de solicitări pentru serviciile unui tămăduitor despre care dânsa scrisese într-una din cărţile sale.

e 5 – 9

Dar Dumnezeu, El, oare. nu tămăduieşte şi azi? Să nu existe oare

nicio vindecare veritabilă, nicio vindecare adevărată? Ba da, cu siguranţă există. El, Dumnezeu este Acela care vindecă, dar… El nu face din minunile Sale subiect de publicitate şi nici nu vindecă pe oricine. În vindecarea divină este implicată şi recunoaşterea faptului că oamenii deseori provoacă propriile lor boli, prin nerespectarea legilor sănătăţii. Adevărata vindecare implică şi reeducarea semenilor noştri asupra modului lor de viaţă pentru ca boala să nu mai revină. Adevărata vindecare ţine cont de voinţa lui Dumnezeu – vindecarea poate să fie sau poate să nu fie în planul Său.

Dar astăzi, majoritatea tămăduitorilor nu numai că garantează necondiţionat vindecarea oricui, ci *ordonă* chiar lui Dumnezeu să vindece, făcând astfel din Dumnezeu un agent de „publicitate" şi un instrument la bunul lor plac. „Rugăciunea" multor vindecători din zilele noastre reflectă mai mult aroganţa magicianului decât supunerea unui copil al lui Dumnezeu; iar faptul că strădaniile lor sunt încumânate" ele sucecs nu este nicidecum dovada originii divine a vindecării.

Atunci, cine este cel care vindecă? Multora li se pare greu de crezut că Satana poate realmente vindeca. Aduceţi-vă însă aminte ele experienţa din vechime a lui Iov. Cine a provocat boala lui? Satana. Atunci, nu poate el oare să-şi retragă plăgile pe care le-a provocat?

Evident, Satana şi asistenţii lui pot cauza boli şi tot aşa de bine pot să le şi „vindece" creând astfel impresia unei vindecări. Şi, dacă demonii pot cauza şi vindeca boli, nu trebuie să ne surprindă faptul că, cu inteligenţa unor îngerii decăzuţi, ei pot să pună şi diagnosticul corect, ceea ce poate dovedi puterea lor *supraliaturctig*, dar nu şi divină.

Este evident că în zilele din urmă minunile, inclusiv vindecările, vor abunda. Ascultaţi cuvintele lui Iisus, descriind ziua revenirii Sale, ziua apropiată a dării de seamă:

Nu orişicine îmi zice Doamne. Doamne, va intra în împă Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne. Doamne! N-am prorocit… n. Q.i… în… – N.urme-Ilul-N-are, se Qs noi draci în Numele Tău?… Şi

Ji = aiilia – ajlui – PLL – multe minuni „m… Numele" Tău? Atunci, le" „voi" şbune. cutat: …Niciodată „v-am nmnsnit, depărtaţi-vă de la Mine, voi tnţi rarp înrraţi fără Af> Wp" (Mat 7. giffi

Gândiţi-vă la scena judecării, meditaţi la acea zi în care oamenii vor încerca să-i aducă aminte lui Dumnezeu de tot ceea ce au făcut;

lucruri nemaipomemite, fără îndoială… vindecări, minuni. Dar Hristos, în al cărui Nume s-au făcut toate acestea, mi i va recunoaşte; ei vor fi alungaţi, respinşi, în ciuda tuturor im nunilor săvârşite; şi aceasta, pentru că au nesocotit voinţa lui Dumnezeu, pentru că au crezut că ascultarea nu contează.

Demonii pot şi ei vindeca, tămădui; nu există niciun dubiu asupra acestui fapt, dar există un standard de răsplătire şi acest standard e înalt… el începe cu predarea minţii. Adesea boala se transformă din boală fizică în boală mintală sau psihică, fiind transferată deci la minte sau suflet. Acest fapt are drept consecinţă dereglări psihice sau înrobirea forţelor oculte şi cel vindecat devine deseori prada doctrinelor şi practicilor demonilor. Merită? Merită să înlocuieşti boala fizică cu robia psihică, să plăteşti vindecarea fizică cu preţul înrobirii conştiinţei? Merită să plăteşti o vindecare temporară cu colaborarea permanentă cu demonii? întreb din nou, merită să rişti astfel?

Dumnezeu vindecă gratis: Satana însă cere totdeauna un preţ în schimb. Şi acesta este un schimb riscant, pentru că implică dependenţa psihică a individului, ducând adesea nu numai la dezechilibrare mintală, ci şi la prăbuşirea spirituală, morală. Duşmanul oferă vindecare, o vindecare spectaculoasă, ce-i drept, dar cere în schimb să crezi în minciunile lui şi să-l urmezi în prăbuşirea lui.

Se apropie ziua când orice om va trebui să decidă în ce măsură vrea să fie vindecat şi cât este dispus să plătească. Vindecarea spiritistă este la îndemână, la un anumit preţ. Se ridică însă întrebarea: cât de mult vrea omul să pună pe tejghea?

Orice om va trebui mai întâi să decidă ce e mai importantă: vindecarea provizorie, indiferent de vindecător, chiar dacă acesta îl va face sclavul lui pentru totdeauna, sau aşezarea nevoilor noastre fizice în mâinile unui Dumnezeu înţelept şi iubitor, care poate şi ne va vindeca dacă crede El de cuviinţă. Vom opta oare să rămânem mai degrabă invalizi, să trăim ca nişte epave, cu dureri continue, decât să acceptăm vindecarea duşmanului lui Dumnezeu? Sau suntem oare gata să murim mai degrabă decât să fi trădăm pe Dumnezeul nostru, acceptând daruri dintr-o asemenea sursă?

Preţul vindecării spiritiste stă scris, dar cu el se identifica duşmanul lui Dumnezeu. Vindecare – doar dacă accepţi să înalţi steagul său; vindecare – dacă te închini înaintea lui; vindecai. – dacă-i

slujeşti numai puţin.

Şarpele, în chipul unui înger de lumină a venit la Iisus în pustia Iordanului. L-a dus pe un murite înalt, I-a arătat ţoale im părăţiile lumii şi a ÎNcercat să se tocmească: „Toate ace, în Iu

— Ginri îi le voi da Ţie dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie". „Pleacă Satăno" i-a răspuns Iisus, Căci este scris „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-l slujeşti" (Matei 4, 9 – 101.

Înţelept este cel ce ştie să repete aceste cuvinte de categorică respingere!

CAPITOLUL 27

CAPITOLUL „FARFURIILE ZBURĂTOARE" NU ESTE ÎNCHEIAT

John Keel era un sceptic învederat când, în 19G6, a hotărât să se lanseze într-o serioasă cercetare a OZN-urilor. Zâmbea ironic când venea vorba de ocultism şi îşi bătea joc de cei ce spuneau că au văzut „farfurii zburătoare". S-a hotărât să reducă tot „ozenismul" la un mod de abordare strict ştiinţific.

Nu după mult timp însă, fenomene ciudate au început să se manifeste în viaţa lui, tot aşa cum începuseră să se manifeste şi în viaţa altora. Mai întâi, au fost nişte telefoane pe care le primea, zi şi noapte, de la nişte necunoscuţi ciudaţi care îi transmiteau mesaje bizare din partea civilizaţiilor spaţiale, chipurile. Au urmat apoi întâlnirile cu Cadillac-urile negre ce dispăreau pe drumuri ce duc către moarte… A fest chemat de mai multe ori, în plină noapte, să meargă la ciudate vânători de gâşte sălbatice, pentru a salva de fapt anumite persoane aşa-numite „elemente de legătură" ale entităţilor necunoscute ce se aflau în pericol!

Obiecte luminoase ce pluteau în văzduh îl urmăreau întocmai ca nişte umbre. Păreau să ştie de unde vine şi încotro se duce. Dacă în călătoria sa se ducea să caute o cameră la hotel, el o găsea deja rezervată, iar înăuntru, găsea tot felul de mesaje lipsite de sens. Chiar şi prietenii săi începură să aibă experienţe ciudate. I se întâmpla de mai multe ori să se trezească noaptea şi să paralizeze de frică, zărind o arătare întunecată uriaşă, stând chiar lângă el.

La început crezu că sănătatea îi era zdruncinată şi se duse la medic. Mai apoi însă, în timpul călătoriilor sale de verificare a rapoartelor despre OZN, pe care le întreprinse în cirea douăzeci de state americane, totul începea să se lămurească în mintea lui; începu să

zărească un tipar după care se desfăşurau toate aceste lucruri. Ajunse să vorbească cu câteva „elemente de legătură” oameni a căror poveste nu fusese nicicând publicată. Şi chiar dai & experienţele lor erau diferite, în schimb toţi aceştia sufereau de aceleaşi simpirome psihice şi psihopate. Prin dânşii, intră el în coht*< I cu „entităţile” (fiinţele) care se aflau în dosul acestui fenoinin cu ei vorbea el ore în şir la telefon?!

Iv4

Luni de zile a irosit jucându-se cu aceste „entităţi”, căutânri bazele OZN-ismului, care de ilapt nu existau, şi străduindu-se apoi să găsească mijloace de protecţie pentru cei ce erau terorizaţi de „oameni în negru” care-i urmăreau.

Pas cu pas John Keel fu condus de la scepticism la credinţă, şi apoi, în mod surprinzător, de la credinţă înapoi la necredinţă. John Keel şi-a urmărit cercetările zi cu zi, fără nicio întrerupere, timp de patru ani şi a descoperit lucruri pe care trebuie să le cunoaştem, lucruri de care depinde de fapt propriul nostru destin.

Primul lucru de care a luat cunoştinţă a Cost larga răspândire a acestui fenomen, răspândire ce depăşea aşteptările sale şi, probabil, a. le oricărui om care ia notă despre acest fapt. În martie 196G, când a început investigaţiile, s-a abonat la „Serviciul de decupare a articolelor” de la numeroase ziare. Curând a început să primească cam 150 de asil ei de articole decupate numai într-o singură zi; şi curând şi-a dat seama că unele din aşa-zisele „farfurii zburătoare” erau zărite de cetăţeni obişnuiţi care nu dădeau niciodată publicităţii aceste fapte. În Jj886, ci primise deja peste 10.000 de astfel de articole şi declaraţii, cu toate că Air Force susţinea să nu fi primit în aceeaşi perioadă mai mult de l BOU de declaraţii. În martie-aprilie 1907, apariţiile OZN date publicităţii au depăşit pe cele din anii precedenţi, astfel că, numai în luna martie, John Keel a primit peste 2000 de articole din ziare şi declaraţii, multe din ele cercetându-le el însuşi.

E uşor să spui că aceste apariţii se datoresc stelelor, meteoriţilor sau gazelor emanate de mlaştini. Aceste explicaţii ar mulţumi pe foarte mulţi, cu excepţia celor cinci milioane de americani din „cazul Gailup” care, în 1966, au fost nevoiţi să admită că aceste apariţii sunt fapte foarte reale! Şi, dacă vreţi să vă convingeţi personal de autenticitatea acestor afirmaţii, puteţi să abordaţi pe martorii acelei zile memorabile. Şi apoi, ce se poate spune despre toţi acei piloţi, ofiţeri de poliţie şi alte

asemenea persoane respectabile?

În noaptea de 2 – 3 august 1965, spre exemplu, cam un sfert de milion de oameni din Marile Câmpii au urmărit formaţiuni ale unor lumini neobişnuite, ce se mişcau deasupra capetelor lor.

Aceste lumini au fost văzute cu ochiul liber; au fost observate cu instrumente speciale; au fost urmărite cu aparatul radar; au fost fotografiate de amatori şi de profesionişti; aceste lumini au fost văzute urmărind avioane!

În dimineaţa următoare însă, s-a explicat oficial că nu tusei oră altceva decât… patru stele din constelaţia Orion. La care iată co menâariul unui pilot: „Pentru prima dată în viaţa mea am zburat deasupra regiunii Nebraska cu… trei stele sub aripa dreaptă”.

Cu altă împrejurare, o maşină a poliţiei a urmărit un OZN de la Atwaier – Ohio până la T” reedom – Pennsyivania, pe o distanţă de 85 de mile. Goana a antrenat personalul a 7 departamente de poliţie şi a durat cincizeci şi cinci de minute pentru ca, în cele din urmă, „farfuria” să dispară în ceaţă. OZN-ul era cam de mărimea unui avion, iar luminile sale întoarse către privitori deveneau orbitoare. Zbura la o altitudine de aproximativ 330 metri, schimbându-şi din când în când cursul, iar atunci când maşinile poliţiei rămâneau prea mult în urmă, părea că le aşteaptă.

Piloţii de rezervă din Youngstown – Ohio au încercat să nmărească obiectivul, dar nu au putut, pentru că mergea cu o viteză mai mică în comparaţie cu avionul cu reacţie pe care-l pilotau.

Explicaţia? Air Force afirmă că poliţia urmărise un satelit; iar atunci când acesta coborî spre orizon*, piloţii ar fi luat în obiectiv planeta Venus… Explicaţia aceasta l-a determinat pe Frank Edwards să afirme: „Aceasta era probabil prima dată când s-a putut ţine sub observaţie, timp de 55 de minute, un satelit făcut de om; şi, de asemenea, prima dată când avioanele cu reacţie din Youngstown au avut ocazia să zboare deasupra planetei Venus…!”

Câtva timp după aceea, în urma apariţiei unor obiecte asemănătoare, Frank Edwards a mai afirmat: „Câteva dintre aceste apariţii, care au ştimit un interes aşa de mare şi care au atras atenţia generală în ianuarie 1965, poate că puteau fi explicate ca fiind planeta Venus. Dar au fost multe apariţii în acea perioadă şi mai târziu care, datorită timpului, mişcărilor bruşte şi direcţiilor în care au fost văzute,

nu îngăduie explicaţia c-ar fi fost planeta Venus. E adevărat că Venus este o planetă foarte luminoasă, dar e şi foarte constantă, stabilă, solidă. Poziţia ei este bine determinată şi este cu neputinţă să hoinărească dintr-un loc într-altul, schimbându-şi cu atâta repeziciune cursul şi… urmărind automobile”.

Mint oare toţi aceşti oameni? Puţin probabil!

Să ne oprim însă acum asupra cât-rva „tipare”, asupra dtoi enigme, asupra câtorva uimitoare concluzii; însă daţi-mi voie, mu întâi, să-i mulţumesc pe această cale lui John Keel, pe *cercei* irlll căruia m-am bazat cu precădere în acest capitol.

Să luăm în discuţie în primul rând problema „tiparului” – de cinci OZN-urile urmează tipare inteligente, ele pot fi controlate. Sunt observate cu precădere în nopţile de miercuri şi de sâmbătă. Par să prefere zonele mai puţin populate, dealurile rurale şi ţinuturile îndepărtate. Unele studii întreprinse au demonstrat că cele mai multe apariţii au loc între orele 19, 30 şi 21, 30 – timp în care ţăranii americani sunt risipiţi pe la casele lor şi privesc programul la televizor.

Alte studii însă au arătat că majoritatea apariţiilor au loc noaptea târziu. Se ştie că fermierii se scoală dimineaţa devreme, pentru care se şi culcă seara înainte de ora 22; ori tocmai după această oră farfuriile zburătoare sunt mai numeroase. În ocaziile când sunt observate pe pământ, „aterizarea” lor se datorează fie unui „accident”, fie unui alt scop bine determinat. Este evident că ţelul lor nu este aceia de a fi capturate, cu câteva excepţii, bineînţeles…

Teoria cea mai răspândită a fost aceea că OZN-urile au ca pasageri vizitatori extratereştri, locuitori ai altor planete. Această idee a făcut o puternică impresie asupra diferitelor grupări oculte şi secte; guvernul însă a respins această teorie. Se părea că cerul este inundat de obiecte» zburătoare; şi se părea că lumea este epuizată, pe de o parte de încercarea disperată a grupărilor oculte de a le atrage spre paimiit, iar pe de altă parte, de încercarea susţinută a bisericilor creştine, şi a gttvernu Tui ele a le îndepărta de pământ.

Din nefericire, teoria „extratereştrilor – oricât de încântătoare ar fi – este negată în prezent de mulţimea datelor demne de încredere. Acest fapt nu a slăbit însă influenţa ei asupra grupărilor oculte şi sectelor.

Adevărul este că această generaţie, ce posedă orientare spaţială emancipată şi o tehnologie relativ avansată, constituie un teren fertil

pentru sădirea în conştiinţă a acestei idei; şi chiar unele fapte reale par să confirme această teorie. Spre exemplu, aceste fiinţe ştiu totul despre noi, chiar şi secretele cu caracter intim ale trecutului nostru. Pasagerii OZN-urilor au susţinut în nenumărate rânduri provenienţa lor extraterestră, indicând în şedinţele spiritiste către cunoştinţele supranaturale ale „elementelor de legătură”, ca fiind o dovadă a acestei provenienţe. Ei cunosc, de asemenea, geografia graniţelor statelor noastre; ei vorbesc limba noastră. Totuşi, în anumite cazuri, vorbesc o limbă ciudată, pe care „elementele de legătură” nu au mai auzit-o niciodată, dar pe care au înţeles-o imediat.

Această limbă ciudată se repetă de mai multe ori şi pare să-l’le direct legată de fenomenul „religie” al vorbirii în limbi (glossolalia). La începutul investigaţiilor sale, John Keel spera că datele ştiinţifice ar putea susţine teoria despre „extratereştri”. Totuşi, pe la începutul anului 1967, el începu să se gândească la ceva mult mai complex, care ar fi putut constitui răspunsul. Respingând ipoteza „extratereştrilor”, John Keel deveni ţinta suspiciunii şi a urii grupărilor oculte şi a sectelor. S-au făcut tot felul de presupuneri, au circulat tot felul de zvonuri asupra persoanei sale. Unii presupuneau că ar fi agent ele contrainformaţii americane, alţii susţineau că adevăratul John Keel fusese decapitat de un „extraterestru”, iar câţiva din corespondenţii săi i-au verificat chiar semnătura curentă spre. se convinge că nu e falsă.

Dar să ne întoarcem la „tipare”. Apariţiile neidentificate pot fi împărţite în două categorii: OZN-uri „grele” şi OZN-uri „uşoare”. Obiectele „grele” – având o înfăţişare solidă, metalică – au fost întotdeauna destul de puţine la număr; majoritatea apariţiilor de-a lungul istoriei fac parte din categoria obiectelor „uşoare”. Acestea sunt luminoase, transparente şi translucide, îşi schimbă mărimea şi forma, iar atunci când sunt privite, apar şi dispar pe moment. Obiectele „uşoare” sunt mult mai numeroase; par să fie un fenomen real şi nu numai că-şi schimbă mărimea şi forma, dar câteodată par a se divide în obiecte mai mici, care pornesc fiecare într-o altă direcţie. În repetate rânduri, privitori ai acestor apariţii au mărturisit: „Nu cred deloc că ceea ce am văzut a fost un obiect mecanic. Am avut sentimentul precis că era un obiect viu!” Aceste obiecte uşoare par să posede calitatea de a-şi alege orice formă doresc ele, începând cu uriaşele nave spaţiale şi sfârşind cu omuleţii verzi!

Pe de altă parte, există dovezi suficiente şi în privinţa existenţei

obiectelor „grele”, S-a tras de mai multe ori în aceste obiecte, dar gloanţele ricoşau, lăsând urme adânci pe pământ. Obiectele „grele” au un obicei straniu de a „pierde” bucăţi de metal. Par să fie prost construite, fapt care de cele mai multe ori permite dezagregarea lor parţială. Sute de oameni afirmă că au dat peste asemenea obiecte „grele”, căzute la pământ, pe care piloţii încercau să le repare. Unii se întreabă chiar dacă nu cumva aceste aci dente sunt intenţionate, având drept scop întărirea credinţei în OZN-uri, ca fiind reale şi mecanice. Se ridică încă o problem, i în acest punct: în timp ce multe descrieri ale obiectelor flexibilr, luminoase, „uşoare”, coincid întocmai, este un lucru rar să şeşti două descrieri ale obiectelor metalice grele care să sepotrl vească; iar varietatea tipurilor şi descrierilor acestor obiecte „grele” este impresionant de mare. Mint oare toţi aceşti oameni? Sau poate trebuie să credem că „locuitorii altor planete” – „confecţionează”, luat termenul literal – sute de tipuri diferite de nave spaţiale pentru a le trimite pe pământ? Puţin credibil!

Şi, dacă mai punem la socoteală şi apariţiile obiectelor luminoase, care sunt într-un număr incalculabil mai mare, proporţia acestui fenomen devine atât de copleşitoare, cantitatea apariţiilor atât de imensă, încât este categoric înlăturată orice posibilitate a provenienţei lor fizice reale.

Cum poate fi atunci cercetat ceva ce nu există? Iată şi răspunsul: se studiază în primul rând persoanele „elemente de legătură”, se interoghează persoanele care au asistat la fenomenul respectiv. Dar aceste persoane, prin testarea veridicităţii spuselor lor, testare ce s-a efectuat ani de zile, s-au dovedit să fi… un drum închis. În cele mai multe cazuri, adevărul spuselor lor nu poate fi contestat. Aceşti oameni cred cu adevărat că au văzut nave spaţiale şi au vorbit cu „extratereştri”.

Când însă nu se mai ţine seama de aceste apariţii care oricum, luate în parte, nu au o importanţă prea maore şi când martorii lor sunt aşezaţi la microscop, misterul începe să se dezlege… Când se încetează cercetările asupra veridicităţii afirmaţiilor lor şi se trece la studierea psihologică şi psihiatrică a experienţelor lor, adevărul începe să iasă la iveală; şi aceasta, pentru că evidenţa lucrurilor ciudate ce se întâmplă acestor „elemente de legătură” este clară.

„Elementele de legătură1 primesc fără întrerupere mesaje, iar acest izvor nesecat, care provine de la „extratereştri”, ar putea umple o

întreagă bibliotecă; şi în timp ce expeditorii acestor mesaje pretind a fi locuitorii altor lumi, conţinutul „scrisorilor” este identic cu cele primite totdeauna de mediumii spiritişti şi de magicieni!

Se petrec lucruri ciudate. Vieţile persoanelor „elemente de legătură” sunt bântuite de coşmaruri şi halucinaţii. Telefoanele şi televizoarele lor îşi ies din făgaşul obişnuit. Stafii invizibile şi gălăgioase le înspăimântă sufletele. Obiecte aparţinând lor dispar „şi sunt găsite în locuri ciudate. Pietre cad din plafon. Sistemul nervos al unor persoane „elemente de legătură” a început chiar să cedeze curând. după primele lor contacte.

Un fapt iese cu precădere în evidenţă şi anume: OZN-urile par să fie observate numai în anumite ocazii şi în special de anumiţi oameni – oameni ce par mai sensibili la acest fenomen, oameni ce par să fie „prinşi” şi „minaţi” de el.

Nu este de mirare că cercetările privind veWdicitaleb celor afirmate de martori nu au dus la niciun rezultat şi aceasta pentru că nu „elementele de legătură” sunt cele care susţin neadeva” ruri dovedite ca atare, ci presupuşii… „extratereştri”.

Indiciile se înmulţesc, iar concluzia că între activitatea OZN-urilor şi cea ocultă există o legătură ajunge inevitabilă. Mesajele sunt aceleaşi; literatura este *aceeaşi*; la fel de naive sunt şi descrierile vieţii de pe alte planete. Entităţile din OZN-uri sunt *surprinzător de asemănătoare* cu cele care pot fi întâlnite în şedinţele spiritiste. Se pare că *aceleaşi* forţe, folosind *aceleaşi* tipare, *aceleaşi* mistificări, având *aceleaşi* scopuri, sunt la lucru. „Elementele de legătură” suferă *aceleaşi* simptome emoţionale şi medicale ca şi victimele posedate de demoni. Dracii şi demonii de ieri apar azi ca „locuitori cu plete” ai planetei Venus. „Entitatea” ce apare într-o şedinţă spiritistă este luată drept „spiritul unui mort”; dar dacă acelaşi spirit iese dintr-un tufiş, echipat cu o calotă metalică, atunci este considerat a fi un „extraterestru”.

Şi atunci, oare fenomenul „OZN” nu este în fond o simplă manifestare a ocultismului? Chiar aşa stan lucrurile.

Cum altfel s-ar putea explica faptul că diagramele acti – vilăţii OZN şi cele ale manifestării spiritului rău din secolul XIX sunt ciudat de asemănătoare, în unele cazuri activitatea celor două domenii fiind chiar simultană, iar în altele, spiritele rele prece-dând cu câteva luni OZN-urile?

De ce oare una dintre concentraţiile cele mai mari de OZN-uri

înregistrate vreodată s-a produs deasupra locuinţei unui „vindecător” spiritist din America de Sud?

De ce oare mediumii spiritişti primesc aceleaşi mesaje şi fac aceleaşi preziceri ca şi „elementele de legătură? OZN?! Să fie la mijloc o uluitoare coincidenţă sau explicaţia pentru atâtea nenumărate cazuri să fie alta: că ambele au aceeaşi origine?!

Evident, adevărata poveste a OZN-ului este o poveste a sta fiilor şi a flantomelor, a irealului care pare să bântuie realul; o poveste a forţelor stranii, capabile să manevreze minţile „elementelor de legătură”. Aceşti oameni „elemente de legătură” nu sunt ni ti mincinoşi, ci numai nişte victime care cred în afirmaţiile entităţilor necunoscute; falşul însă constă în informaţiile pe care ei le posed De ce această stare de lucruri? Probabil pentru a crea confuzie printre oameni, pentru a întipări credinţa „extratereştrilor” mai aduu în mintea „elementelor de legătură”, insuflând în acelaşi timp lui ce nrlalţi sceptici convingerea că totul nu este altceva decât O I

Aceste puteri nevăzute sunt capabile întrucâtva să în 1111” l mintea „elementelor de legătură”, astfel încât oamenii,.1 „< 11IA

ceea ce „entităţile” doresc să vadă şi să-şi „amintească” ceea ce ele doresc să-şi amintească. Aceşti oameni „elemente de legătură” nu sunt alienaţi mintal; nu, în niciun caz nu putem afirma acest lucru. Unii dintre ei însă sunt înnebuniţi de puterile barbare şi înfricoşătoare care le-au luat în stăpânire vieţile. Ei sunt victimele a tot felul de experienţe stranii şi pot suferi eventual chiar şi o anulare completă a personalităţilor lor.

Această manevrare, această posesiune, acest control hipnotic rezultă din câteva povestiri stranii – relatări aproape incredibile despre călătorii în nave spaţiale, vizite pe alte planete, experienţe ce par să dureze ore, dar care pe cadranul ceasului nu marchează nicio secundă. Aceste noi evenimente nu prezintă nicio importanţă. Este posibil ca, în timpul transei, un privitor din afară să-l observe pe „elementul de legătură” stând într-o poziţie rigidă, clar acest fapt nu are o importanţă deosebită.

Putem ajunge la o singură concluzie: OZN-urile nu sunt maşini construite, durabile, solide, tangibile. Ele nu sunt reale în sensul în care această carte este reală. Ele nu necesită îngrijire sau combustibil. Chiar cei ce au văzut aceste obiecte, i-au descris pe „extratereştri” ca ieşind afară prin pereţii navelor lor, întocmai ca nişte stafii; *cuci* e igrit că nu

sunt altceva decât nişte stafii, nişte apariţii, elen ilg imensului cosmos, elemente create de veacuri, având o Ixaieclorie mult nuii-sinistră, şi 1 m.; scop… mult mai înfricoşător decât au gândit vreun? la oamenii.

Dar ce se poate spune despre obiectele „grele”, obiectele metalice care sunt evident reale? Ele 8 Înt materializate ocazional, întocmai ca şi în cazul fenomenelor fizice – obiecte aparent solide sunt materializate şi dematerializate.

Este evident că avem de-a face cu o ameţâtaare glumă cosmică, o glumă care nu este de fapt deloc glumă, ci o parte a unui complot sinistru incredibil.

ŞI OZN-urile pot fi periculoase. Chiar şi cercetarea lor poate fi periculoasă. Unii cercetători s-au ales cu arsuri, alţii s-au îmbolnăvit, există chiar şi cazuri, când persoane au fost ucise de farfuriile zburătoare! îndeletnicirea cu farfuriile zburătoare poate deveni o treabă periculoasă; o curiozitate nevinovată se poate transforma într-o obsesie. Dintr-o astfel de îndeletnicire au rezultat sinucideri într-un număr considerabil de cazuri.

Ar fi oare posibil ca guvernul american să fie chiar atât de dezinteresat în problema OZN-urilor cum s-ar părea şi chiar atât de naiv cum ar arăta explicaţiile sale? Să fie adevărat faptul că agenţiile guvernamentale ar fi prins vreo urmă asupra naturii. te-a acestui fenomen, dar că ar fi ales să păstreze o înţeleaptă tăctre

Farfuriile zburătoare nu constituie un fenomen nou. Ele SÂn1 o versiune modernizată a unui fenomen care a existat întotdeauna, Zepeline au plutit pe cer, planoare au fost zărite în văzduh prin 1898 – înainte ca omul să le fi construit; cerul a fost împânzil. de „ţigări” uriaşe, de elicoptere, de avioane convenţionale ce aduceau furtuni, de avioane cu reacţie, iar acum, de nave spaţiale. Remar jfcap că fenomenul a fost croit şi ajustat tehnologiei şi creţiibilităţii fiecărei epoci. Şi, în timp ce fenomenul se întărea din ce [n ce mai adânc în mintea reprezentanţilor grupărilor oculte şi ale sectelor, câştigând din ce în ce mai mult teren, acelaşi fenomen ajuta, prin manifestările lui, la discreditarea propriei sale existente în mintea scepticilor! Mesaje şi ancore, cartofi pe jumătate tăiaţi şi tot felul de gunoaie au fost aruncate din acele „aeroplane.

În 1967, un fermier a primit chiar patru clătite…

Credincioşii entuziasmaţi au aplicat chiar jocul artefact; dar aceste evidenţe presupuse nu au făcut altceva decât să mărească şi mai

mult numărul scepticilor – şi acesta pare să fie chiar scopul „extratereştrilor”… Ei înşişi par să fi fost inventatorii celei mol mari părţi din ridicolul propriei lor activităţi; se pare că este în avantajul lor ca intelectualitatea să le desconsidere existenţa.

Jocul de-a „reparatul” a fost întâlnit, şi încă destul de des, atât la „extratereştri –, cât şi la „elementele de legătură”. Începâihi cu 1897, rapoarte de o uimitoare exactitate au curs într-un flux continuu. OZN-uri care au aterizat pe pământ, pasageri care în cereau să facă diferite reparaţii; „extratereştri” care, ieşind din navă, au încercat să exploreze zona în care se aflau… Detaliile acestor povestiri se aseamănă atât de mult, încât par să fie un di seu care se repetă mereu.

De ce oare? Totdeauna… prăbuşindu-se? Bucăţi care i totdeauna acolo unde pot fi strânse şi investigate cu atenţie de cercetătorii curioşi! Dacă OZN-urile sunt reale, de ce nu ar căuta un loc izolat, vârful unui deal spre exemplu, pentru a efectua.ro paraţiile necesare? Dar ele vor fi descoperite de ochi de om şi aceasta pentru că au probabil o anumită intenţie. Intenţionează oftrfl să întărească credinţa credincioşilor şi să intensifice scepticismul scepticilor?

Anumite relatări vorbesc despre oameni minusculi centiti abia câţiva centimetri în înălţime şi care sunt îmbrăcaţi în 8 Chl pamente cosmice, cu coifuri transparente. Mulţi afirmă că şi nu va ui pe aceşti omuleţi dansând pe mobilele lor.

Mai e şi problema unor ciudaţi „ofiţeri de aviaţie ml HI i

Multe persoane „elemente de legătură” susţin că ofiţeri ai aviaţiei militare le-au vizitat casele. Unul dintre ei nu ştia cum să mă-nince piftia – a încercat s-o bea… Este destul de ciudat că toţi aceşti ” oferi” semănau leit unul cu altul şi că aviaţia militară nu ştie nimic despre ei.

Aceasta este o problemă complexă. Dar să ne întoarcem la John Keel. Pe la începutul cercetărilor sale, Keel a fost prins şi el în această cursă, dar a aflat curând cât de complex”, citi de captivant, cât de teribil, de înşelător poate fi acest joc”; din fericire însă, a recunoscut la timp pericolul.

În mai 19 (37, li s-a comunicat „elementelor de legătură” căderea unei mari puteri – eveniment ce urma să aibă loc într-un viitor foarte apropiat. Şi, la cinci iunie, o companie renumită clin nord-estul S.U.A. a dat faliment. În decursul lunii, au mai fost avertizaţi de falimentul unei puteri şi mai mari care-şi întindea influenţa şi sfera de

activitate pe plan național. Apoi, mai era prezis că orașul New York urma să se scufunde în ocean pe data de 2 iulie.

De asemenea, pe la sfârșitul lunii mai, s-a făcut prezicerea că Papa Paul VI va vizita Turcia și va fi asasinat. Iată de ce atunci caid Vaticanul a anulat știrea că Papa va vizita Turcia în luna iulie „elementele de Legături" au intrat în panică.

John Keel a aflat cu uimire că aceeași rumoare domnea în sânul grupurilor hippy din New Yorl… Cu toate acestea, Keel a refuzat să părăsească New York-ul și… cartierul Manhattan a rămas la locui său.

Și totuși, au fost preziceri care s-au împlinit întocmai. Uimitor însă este faptul că mediumii spiritiști și scriitorii automați (prin transă) transmiteau aceleași mesaje, câteodată chiar cu fraze identice!

Keel începea să-și iasă din fire. În cele din urmă, și-a pregătit echipamentul potrivit, a închiriat o mașină și s-a îndreptat către regiunea unde se prezisese că urma să fie un dezastru la Long Island, pentru a aștepta asasinarea Papei anunțată pentru aceeași zi și apoi catastrofa. Și-a luat trei sferturi de bidon de apă distilată, gândindu-se că va avea nevoie de ea în timpul celor trei zile cât va dura dezastrul.

Pe drum spre Lond Island, s-a oprit să viziteze pe unul dintre „elementele de legătură". La locuința acestuia, a găsit un mesaj de la o „entitate OZN" cu următorul conținut: „Spune-i lui John că îl vom întâlni și-l vom ajuta să își bea toată apa". Apa se găsea în portbagajul mașinii și „elementul de legătură" respectiv nu știa nimic despre ea.

Dar… Papa n-a fost asasinat și John Keel nu a fost indo pat cu apă.

În toamnă, prezicerile au continuat, multe dintre ele adeve rându-se întocmai! În octombrie, Keel a fost informat de la o mari distanță – probabil de către o „entitate OZN" – despre un *de* zastru în care mulți își vor pierde viața, un dezastru ce urma să aibă loc în regiunea râului Ohio. S-a mai spus, de asemenea, ca un eveniment puțin obișnuit va avea loc când președintele Lyndon Johnson va ține discursul de Crăciun. Se prevedea și o defecțiuni tehnică.

Cu ocazia sărbătoririi Darului de mulțumire, Keel a petrecut câteva zile în West Virginia, timp în care a aflat cu uimire și nelinește că persoane care nu știau nimic despre prezicerea catastrofei de pe râul Ohio aveau coșmaruri și halucinații cu oameni înecați, cu dezastre produse în râu. Unul dintre prietenii săi visași-minunate dauri de Crăciun, care pluteau pe apele tulburi ale râului Ohio.

Keel simţea plutind în aer un eveniment deosebit. A văzut mai multe lumini feerice plutind pe cer şi a auzit mai multe povestiri despre monştri şi stafii. Locuia într-un hotel pe majul râului Ohio şi se plimba în fiecare zi pe podul de 215 m, care lega cele două state.

În decembrie, Keel a avut de verificat mai multe preziceri, în dimineaţa zilei de 11 decembrie, a fost trezit de un curier misterios care I-a anunţat că un dezastru aerian va avea loc în Tuxon – Arizoaia. Şi exact aşa s-a întâmplat: în dimineaţa următoare, un avion cu reacţie s-a prăbuşit în centru oraşului Tuxon.

La 15 decembrie, preşedintele Johnson celebra obişnuita ceremonie de Crăciun. împreună cu prietenii săi, Keel urmărea emisiunea la televizor… Luminile au fost aprinse, beculeţele pomii lui au început să ardă. Nu a avut loc nicio pană de curent. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Dar exact cu treizeci de secunde mai târziu, un fascicol de lumină pe ecranul televizorului aduse vestea: „Podul de peste râul Ohio, dintre Gallipolis şi West Virginia s-a prăbuşit din cauza traficului prea intens. Lipsesc alte detalii M

Evenimentul avusese loc!! Exista un singur pod în acofl regiune. Efectiv, cadouri de Crăciun pluteau pe apele tulburi ltU «râului Ohio…

Câteva ore mai târziu, primul ministru al Austriei a dispărut de pe plajă. Aşa fusese prezis! La sfârşitul acelei săptămâni, O serie de explozii au izbucnit la Moscova. Şi acest fapt fusese pn I

Iată ce afirmă John Keel: „Acesta este tigrul din spui îi uşii prezicerilor. Unele „profeţii” sunt de o uimitoare preci; îi rateţea lor este în afara oricărei coincidenţe sau a oricărei potriviri norocoase. „Extratereştrii” sau „elementele lor de legătură” sunt capabili să-şi convingă prietenii care, adeseori, ajung chiar victime – că ei posedă o preştiinţă completă asupra tuturor evenimentelor. Iar atunci când aceşti oameni sunt total încredinţaţi, „extratereştrii” le joacă o festă. „Ei m-au determinat şi pe mine să cumpăr apă distilată şi să mă îndrept spre Long Island, în vara anului 1967, pe deplin convins că Papa Paul VI avea să fie asasinat şi că o pană de curent avea să pedepsească lumea timp de trei zile teribile. Am fost norocos – spune Keel – că nu m-am apucat să bat toba şi nu am alergat le vreo grupare ocultă oarecare, impresionat de acurateţea prezicerilor precedente. Alţii însă n-au fost aşa norocoşi 1.

Ce semnificaţie să aibă acest joc al farfuriilor zburătoare, acest joc al prezicerilor şi al stafiilor? Biblia ne avertizează că spre

încheierea timpului, această planetă va fi năpădită de profeţi mincinoşi, de vrăjitori, de arătări ciudate rae cerul de deasupra capetelor noastre. Aceasta să fie oare semnificaţia textului din Luca 21, 11: „vor i-i arătări înspăimântătoare şi semne mari în cer”?

Şi oare, care efetfi planul iniţiatorului acestuij Oc TCE piesă finală ar putea necesita o construcţie de secole atât de complexă? Ce uriaşă farsă trebur să urmez» după o asemenea înrâurire, după o asemenea modelare a minţii, după o asemenea slăbire a puterii de rezistenţă?

Şi apoi, de ce iniţiatorii acestui joc răspândesc, în mod voit, confuzie şi absurdităţi de felul celor amintite? încearcă ei oare să ne amuze prin prezentarea anumitor părţi din marea piesă?

Această strategie bântuită de shil îi această strategie ciudată, ce durează de secole, să fie oare vorbe-n vânt, doar preziceri de dragul prezicerilor, doar fapte de dragul faptelor?

Puţin probabil!

CAPITOLUli 28

ULTIMA ÎNSCENASE

S-a întâmplat în Washington, în Seattle.

Într-o dimineaţă, pe la sfârşitul lui august, în anul 1965, o tânără femeie se trezi, în jurul orei două, descoperind îngrozită că nu putea face nicio mişcare şi nici să articuleze vreun sunet. Fereastra era deschisă. Deodată zări un obiect cenuşiu de mărimea unei mingi de fotbal, care plana deasupra covorului, chiar lângă patul ei, aterizând şi stabilindu-se pe un suport trepied. Apoi, fie că credeţi sau nu, o scară minusculă se detaşă şi cinci sau şase omuleţi de tablă coborâră, începând să repare „farfuria”. Purtau nişte haine foarte strânse pe corp. Când şi-au terminat treaba, au urcat scara intrând în navă, iar obiectul a decolat zburând pe fereastră, în clipa imediat următoare, tânăra femeie putu să se mişte şi să vorbească ca înainte.

Ea afirma că acesta este un fapt real, care s-a întâmplat cu adevărat, şi este convinsă că a fost pe deplin conştientă – de altfel cazul a şi fost cercetat.

Dumneavoastră nu credeţi că toate acestea s-au întâmplat în realitate, nu-i aşa? Nu-i nimic; aceasta îmi dă posibilitatea să-mi expun punctul de vedere… Şi aş vrea să vă întreb: ce-aţi zice clacă o asemenea întâmplare ar avea loc chiar în viaţa dumneavoastră?

Nu aş vrea să credeţi că eu garantez ori că vreau să întăresc

exactitatea acestei întâmplări stranii sau a oricărei alteia. Nu aş vrea să credeţi că intenţionez să sugerez că cutare sau cutare experienţă va fi a dumneavoastră într-o zi. Ceea ce vreau însă să spun este, că poate într-o zi, vi se va întâmpla ceva ce dumneavoastră aţi crezut că nu vi se va întâmpla, un eveniment de care aţi râs. i pe care l-aţi ironizat. Veţi avea poate o experienţă psihică despre realitatea căreia v-aţi îndoit întotdeauna şi nu v-aţi gândit niciodată că s-ar putea întâmpla cu adevărat şi mai ales dumneavoai trăi Vă veţi afla atunci dezarmat, luat prin surprindere de naturi ridicolă a unor povestiri auzite şi iată-vă astfel „prins".

Mai devreme sau mai târziu, fiecare om va întâlni Cocvt CP înseamnă pentru el personal ultima înscenare, ultima mu – mi e. 5 – 10

care. Înainte de experimentarea acestei înscenări, el va fi confruntat cu o amăgire care a fost croită exact după tiparul slăbiciunilor şi sensibilităţilor sale. Această mistificare va ţine cont de formaţia sa şi de temperamentul său, de părerile sale preconcepute. Va fi ceea ce este cel mai potrivit pentru a duce la „prinderea" lui în cursă; va fi ceea ce asupra credinţei altei persoane nu ar avea niciun efect, dar acesta va fi evenimentul, singurul eveniment pe care duşmanul inteligent îl ştie că fiind cel mai potrivit pentru zdruncinarea lui.

Nu am nicio idee de felul cum s-ar putea manifesta această ultimă înscenare din viaţa fiecărui individ. Dar duşmanul – «cu experienţa sa milenară, cu inteligenţa şa uriaşă, cu puterea sa de pătrundere impresionantă – ştie punctul vulnerabil ai „fiecărui om şi dintr-o singură lovitură, loveşte exact acolo, ca să zdruncine credinţa omului în Dumnezeu şi în Scriptură, dacă este cu putinţă; iar atunci când credinţa omului în Dumnezeu şi în Scriptura a dispărut, el (omul) se găseşte fără niciun. fel de scăpare. \…

Nu ştiu care va i-i această ultimă înseenapg luată în parte pentru fiecare individ. Pentru unii ar putea I'i o (apariţie în noapte „pentru alţii un mesaj convingător din lumea nevăzută, sau nişte apariţii, pe cor, Bău un telefon de la o persoană iubită care a murit, sau o anumila doscoperiro ştiinţifică, care aparent neagă toi ceea ce ei r/. use până în acel moment, sau nişte table de piatră găsite în Perú sau în altă parte a lumii, sau un vizitator de pe Planeta Venus, sau, aşa cum va fi pentru mulţi, un Hristos fals. În septembrie 1971, un grup de gânditori de frunte ai acestei planete „laureaţi ai premiului Nobol, s-au întâlnit pe vârful unui. munte izolat din Armenia – Uniunea Sovietică, cu scopul de

a cerceta posibilitatea de comunicare cu alte lumi locuite şi de a explora tehnica necesară unei asemenea întreprinderi.

Membrii acestei echipe tiveau un post ele observaţie pe: vârful înzăpezit al Muntelui Ararat şi ţineau lucrările în imediata apropiere a acestui punct.

tată ce afirmă un corespondent al cotidianului „New York Times”: „Aşa cum a observat un astronaut sovietic, experţii care stau aici, în jurul mesei în formă de U, încearcă un joc cu o echipă formată din fiinţe inteligente, aparţinând. unei lumi îndepărtate. Cred că este singurul caz, când scopul nu este ca echipa adversă să fie învinsă, ci, din contră, ca prezumtiva echipă cosmică” să fie. ajutată să câştige. Ţelul este deci” găsireacelor mai economice şi logice mijloace de atenţionare şi. comunicare, pentru a spera apoi ca şi cealaltă posibilă echipă să procedeze la fel. Din acest punct de Vedere, jocul este abia la început şi asupra acestui mod de abordare sunt multe păreri contradictorii”.

Încercarea de a capta mesaje ce provin din alte lumi nu este nouă. S-au făcut patru încercări serioase de a intercepta semnale radio, clar, datorită frecvenţei reduse a ritmului sau a altor proprietăţi de acest gen, semnalele obţinute ar putea fi luate drept artificiale. Prima înscenare a constituit-o proiectul Ozma din West Virginia, în anul 1960. Două stele apropiate au fost supuse la ceea ce părea frecvenţa logică de stabilire a contactelor, dar nu a fost înregistrat niciun semnal. Dr. Frank Drake de la Universitatea Cornell, conducătorul Proiectului Ozma, a spus că, în câţiva ani, construcţia uriaşei antene sub formă de cupă din Puerto Rico va fi terminată şi atunci comunicarea cu un instrument similar de pe orice planetă din Calea Lactee va fi posibilă.

Anumite procedee de posibilă comunicare cu alte lumi au fost puse în discuţie la Conferinţa din Uniunea Sovietică. Propunerea de a arde bomba cu Hidrogen într-un câmp magnetic terestru a fost respinsă. O altă propunere a fost folosirea mesagerilor automaţi, ce ar putea purta semnale luminoase pentru a atrage atenţia eventualilor locuitori ai spaţiului, ca şi fotografii care ar putea vorbi despre lumea noastră unor eventuale fiinţe inteligente.

Dr. Marvin Miński de la Institutul de Tehnologie din Mas-sachusetts, o somitate în domeniul inteligenţei artificiale, a afirmat: „Numai o specie mai avansată ar putea să ne îndemne prima dată cum să construim un computer şi cum să-l programăm;

vorbindu-ne prin computer – a continuat el să spună – acea specie avansată ne-ar putea spune cum anume ar putea fi realizate asemenea aparate, lucru care nu poate fi produs prin simpla emitere de semnale”.

Iată concluzia articolului lui Walter Sullivan, apărut în ziarul „Times”, „Teoria computerului” elaborată de Dr. Miński i-a amintit unui participant la Conferinţă de romanul lui Fred Hoyle, „A fost Andromeda”, în care proiectele cu privire la constituirea unui complex biologic ajung să fie realizate; urmările însă sunt dezastruoase: noul produs se înmulţeşte şi ajunge să împânzească întreaga lume. S-a sugerat deci că ar fi mai înţelept ca savanţii să se gândească de două ori înainte de a pune în aplicaţie proiei tele de comunicare cu creaturi despre care nu ştiu nimic”.

Da, este un sfat cu adevărat bun, valabil pentru noi toţi I Oamenii sunt deci preocupaţi cu interceptarea de semnale în tel! gente clin imensul spaţiu ce ne înconjoară. Ar putea oare impos torâi spiritişti să intre pe frecvenţa lor şi să le transmită me» «„Şi oare duşmanul disperat şi viclean ar putea să scape (-1 o nitfel de ocazie şi să nu profite de curiozitatea oamenilor de ştiinţă pentru a o transforma în ceea ce pentru milioane de oameni va constitui „ultima mistificare”?

Aceasta nu va fi spiritism. Aceasta va fi „ştiinţă” şi oamenii nu o vor putea controla.

Unii s-ar putea întreba dacă ciocăniturile de pe pereţii gheretei de lemn din Hydesville nu s-ar putea repeta la o scară cosmică; iar dacă ciocăniturile dintr-o colibă izolată au dus la un flux psihic atât de răspândit astăzi, ce poartă numele de spiritism, care va fi atunci rezultatul ciocăniturilor din atmosfera planetei noastre?

Jocul pare să fie antrenat spre un punct culminant. Este evident că vom ajunge în curând o vreme, dacă n-am şi ajuns-o deja, când nu ne vom putea încrede în simţurile noastre, un timp în care nu ne vom putea încrede în ceea ce văd ochii noştri sau în ceea ce aud urechile noastre, un timp în care vom avea nevoie de criterii mai sigure docil, pxppria noastră judecată, un timp în care minciuna va i-i atât de aproape de adevăr, încât numai cu ajutorul descoperirii divine pot. îi identificate şi deosebite una de alta, un timp în care dti—.în mul nostru al tuturor va lucra „cu tot felul de minciuni, de semne. şi puteri mincinoase” (2 Ţes. 2, 9). Poate că am şi ajuns col timp!

Vom fi martori în o înşelătorie monstruoasă care va cuprinde întreaga lume. Această subtila dar puternică slăbire a minţii oamenilor are un scop bine determinat, un scop precis stabilit; să vedem însă unde ţinteşte el!

În mai 1967, un bărbat pe nume Knud Weiking din Danemarca a început să primească scurte ştiri telegrafice, ştiri ce includeau preziceri ce s-au dovedit a fi adevărate. A fost, de asemenea, sfătuit să construiască un adăpost anti-aerian pentru holocaustul din 24 decembrie 1967… Şi… fie că credeţi sau nu, adăpostul a fost construit într-un interval de trei săptămâni şi a costat 30.000 de dolari – bani proveniţi din donaţii destinate acestui scop.

Între timp, mediumi spiritişti şi „elemente de legătură OZN" din întreaga lume primeau mesaje identice, mesaje ce erau scrise în aceiaşi termeni, indiferent de limba de exprimare, şi care avertizau în acelaşi fel: „un eveniment fără precedent va avea loc la 24 decembrie". Mii, milioane de oameni fuseseră preveniţi. Un cercetător american a primit un telefon ciudat, care-l anunţa că i, a miezul nopţii din 24 decembrie, o lumină mare va apărea pe cer şi atunci…

Acelaşi mesaj circula, în întreaga ţară. Era ajunul Ci kluii dar ce Crăcian putea fi acesta?!

Membrii grupului ocult danez s-au închis în adăpostul con… i şi aşteptau sfârşitul lumii. Nu s-a întâmplat însă nimic.

Următoarea zi, presa americană a ironizat frica dl… Riloi totuşi se pare că Domnul Weiking primise un mesaj ce explli neîmplinirea acestei, precizări. Iată ce conţinea respectivul mo Mj „V-am spus acum două mii de ani că se va mai scurge mult timp până voi reveni. Dacă ai fi citit cu atenţie Biblia (?) ţi-ai fi amin tit imediat de mirele care întârzie. Dar voi să fiţi aşteptai îmi te «JI ca să nu fiţi găsiţi fără ulei în candelele voastre. V-am spus *ei* voi verii atunci când nimeni nu se aşteaptă şi aceasta se \.< în tâmpla curând!

Un simplu „zbor de antrenament". O simplă repetiţie care participă întreaga suflare!

Iată care este scopul, iată uncie se duc toate aceste evenimente. Şi de ce nu ar fi posibil? Dacă duşmanul lui Dumnezeu a putut lua înfăţişarea unor personalităţi mai puţin importante – oameni morţi, astronauţi, ofiţeri ai aviaţiei militare şi toţi ceilalţi, de 01 nu ar apărea şi sub înfăţişarea contrafăcută a lui Hristos? Lumii este în aşteptarea celei de-a doua veniri a lui Iisus Hristos pe pământ. De ce n-ar născoci,

el cea de-a doua venire? De ce să nu o pregătească el prin toate aceste capcane cereşti? De ce nu ar tran I forma el întreaga sa operă într-o înfăţişare a celei de-a doua veniri – şi să aibă astfel întreaga lume la picioarele sale? De co nu şi-ar realiza el astfel visul său milenar?

Aleen Noonan din California nu se consideră a fi o dublura. Şi totuşi este. El afirmă că imediat după terminarea celui de-n! doilea război mondial s-a angajat la o companie de panouri. După spusele lui, într-o zi, pe când lucra la un panou, a fost transportai cu un obiect, astral de o formă ciudată, într-un loc straniu-o casă albă unde se găsea un tron înconjurat de un grup de bătrâni. O voce puternică care ieşea clin tron l-a întrebat: „vrei să fii salvatorul lumii?" Allen a acceptat, bineînţeles. Şi vor măi fi şi alţii care vor accepta. Dar ei's în numai impostori modeşti. Satana este acela care va juca rolul principal. Aceste repetiţii ne dau numai o slabă idee asupra spectacolului care va urma.

Unul dintre conducătorii spiritişti din Anglia a înregistrat o voce care s-a „dovedit" a proveni dintr-o navă spaţială ce plan deasupra pământului… Această voce te unge realmente la inimă este vocea cea mai dulce auzită vreodată de omul secolului XX; „Dragii mei copii, spunea ea – sunt pe punctul de a reveni pe pl mint aşa cum am promis!"

Îţi dai seama de ceea ce se întâmpla în jurul tău?

Iisus ne-a avertizat în mod clar cu privire la încarnările Persoanei Sale în zilele sfârşitului; – „Atunci dacă vă va spune cineva: iată-L, Hriştpş este aici sau acolo, să nu-l credeţi. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari. şi minuni până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă chiar şi-pe cer aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: „Ia-tă-L în pustie", să nu vă duceţi acolo! „Iată-L în odăiţe ascunse", să nu reHeţâ7" Căci cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului" (Matei 24, 23 – 27).

Evident, această înşelătorie nu este lipsită de tact şi nici uşor de detectat; această înşelătorie nu este un truc, ci mult mai mult decât atât: ceva măreţ şi bine ticluit, capabil să înşele aproape pe fiecare om care nu este stăpân pe cunoştinţele sale din Scripturi, pe orice om care nu cunoaşte îndeajuns de temeinic Modul de revenire a adevăratului Hristos. Venirea pe norul alb al lui Hristos va fi întocmai ca străfulgerarea luminii ce se vecie de la răsărit până la apus. Orice ochi

II va vedea apropiindu-Se de pământ, chemând morţii la viaţă, adunându-şi poporul la El în văzduh. Acesta nu va fi un eveniment izolat, Dumnezeu îi va permite câtva timp Satanei să-şi practice trucurile şi jocurile sale, clar nu-i va permite niciodată să dubleze *modul* de revenire a Fiului Său.

Nu posed niciun fel de informaţie asupra trucului pe care-l va folosi duşmanul pentru a duplica cea de a doua venire. Nu ştiu dacă va apărea aşa, într-o şedinţă de spiritism, sau dacă va închiria o sală şi va convoca un miting; câţi l-ar urma oare atunci? Cei mai mulţi dintre 'noi zâmbesc şi nu dau niciun fel de atenţie unui astfel de eveniment.

Nu deţin nicio dovadă despre vreo navă cosmică care să fie implicată într-o asemenea acţiune. Vă pun însă o singură întrebare. Ar putea oare rata o asemenea ocazie un duşman atât de inteligent, atât de viclean, atât de plin de ură, atât de disperat? Ar lăsa ci oare nefolosite nişte minţi atât de îndelung şi minuţios antrenate? Ar putea trece pe lângă o pregătire atât de temeinică, fără să profite de ea? Ar încerca el oare să păcălească o generaţie ca a noastră atât de familiarizată cu călătoriile spaţiale, atât de plictisită să tot vorbească de farfurii zburătoare, fără să nu pună în legătură cu aceste lucruri care preocupă atât de multe minţi? Puţin probabil!

Pentru ce toată această publicitate? Pentru ce această întreagă orientare spre navele provenite din spaţiu, orientare ce durează de decenii şi chiar de secole? Pentru ce toată această reţea de mediumi şi „elemente de legătură" ale căror roluri se repetă neîncetat? Mi se pare incredibil ca toate acestea, atât de promiţătoare în faza de pregătire, să fie abandonate tocmai în final, când spectacolul va începe abia cu adevărat.

Lumea de azi e o pradă uşoară pentru o înşelăciune spaţială, Ocultismul – gata să creadă orice ar avea gust de supranatural – constituie terenul prielnic pentru o astfel de înşelăciune, iar cei care şi-au bătut joc de farfuriile zburătoare, de profeţi, de stafii, sunt ca şi prinşi în capcană, pentru că, ironizând aceste fenomene, an rămas nepregătiţi, aflând prea târziu că diavolul poate înfăptui cu adevărat minuni.

Cine este pierdut? Şi cine este salvat? Salvat este numai acela care a citit Cartea Sfântă şi s-a încrezut mai mult în ea decât în propriii săi ochi şi în propriile sale urechi, chiar şi atunci când furtuna părea că mătură totul în juru-i.

Iată cum este descrisă acea zi înfricoşată: de un renumit scriitor: „drept încununare pentru marea dramă a înşelăciunii. Satana va lua chipul lui Christos… Marele înşelător va imita cea de-a doua venire a Mântuitorului. În diferite zone ale pământului, Satana va apărea ca o fiinţă măreaţă strălucind de lumină, semănând perfect cu descrierea Fiului lui Dumnezeu făcută de Ioan în cartea Apocalipsei. O asemenea mărire minunată nu a mai fost văzută de ochiul omenesc. Aclamaţii triumfale vor izbucni atunci. „Hristos a venit! Hristos a venit!" Oamenii se vor prosterna în faţa sa, iar el îi va binecuvânta întocmai cum binecuvânta Iisus pe ucenicii. Să-i atunci cinci era pe pământ. V'occă-i blinda şi melodioasă, o voce ce subjugă cu totul, va rosti pe un ton plin de compasiune câteva din înţeleptele adevăruri cereşti pe care Iisus obişnuia să le rostească. Şi îi va vindeca pe oameni, pentru că apoi să pretindă schimbarea Legii lui Dumnezeu… Aceasta este cea mai mare amăgire, cea mai copleşitoare înşelăciune".

Iată ce reprezintă, iată ce este această fiinţă măreaţă, strălucind de glorie şi lumină. Dacă oamenii îşi vor întreba ochii: „Cine este?" Răspunsul va veni în mod natural: IISUS! Dacă oamenii îşi vor întreba inima, răspunsul va fi din nou: IISUS"!

Şi astfel, oamenii se vor închina înaintea unui mântuitor fals;

şi-astfel oamenii vor deveni victime ale ultimei înscenări pregătite, de secole, de toate aceste „jocuri cosmice"!

CAPITOLUL 29

CE SE VA ÎNTÂMPLA ÎN ANUL 1999?

Evident, nu sunt mulţi aceia – în special printre intelectuali – care să dea atenţie aşa-zisului sfârşit al lumii, care ar avea loc în jurul anului 2000. Dr. Charles A. Laughead, lector la Universitatea din Lansing – statul Michigan – a început din anul 1954 să comunice cu câteva presupuse „entităţi spaţiale". În categoria acestora a fost inclus şi faimosul Ashtar, cel care nu de mult a murit şi care a avut de spus un cuvânt greu în lumea ocultismului.

Dr. Laughead a realizat cea mai mare parte din comunicările sale prin intermediul mediumurilor spiritişti. El a făcut la început un număr relativ mic de preziceri – toate cam după acelaşi tipar – care s-au împlinit întocmai. Mai apoi însă, Ashtar s-a găsit amestecat într-o previziune de largi dimensiuni – la 21 decembrie 1954 avea să fie sfârşitul lumii, eveniment ce a fost minuţios descris de către autorul lui. Conform acestei preziceri, America de Nord avea să se dividă în

două părţi, Coasta Atlanticului avea să alunece în ocean iar Anglia, Franţa şi Uniunea Sovietică erau destinate să aibă cam aceeaşi soartă.

Situaţia nu era totuşi chiar atât de întunecată, atâta timp cât existau câţiva privilegiaţi care urmau să fie salvaţi prin intermediul unei nave cosmice; printre aceştia se afla desigur şi Dr. Laughead împreună cu prietenii săi.

Impresionat el însuşi de precizia cu care s-au împlinit primele sale preziceri, Dr. Laughead nu s-a îndoit nicio clipă că şi aceasta se va împlini întocmai; declaraţiile sale cu privire la apropiatul sfârşit au fost date publicităţii. Pe data de 21 decembrie, dr. Laughead şi prietenii săi s-au adunat într-o grădină şi aşteptau să fie salvaţi.

Au aşteptat! Şi au aşteptat! Şi au aşteptat!... Salvarea însă nu a mai venit şi nici sfârşitul lumii nu a avut loc atunci.

Încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată a fost stabilită data sfârşitului lumii, dar de fiecare dată deziluzia şi ruşinea i-a copleşit pe cei care au făcut această precizare.

Multe însă din prezicerile cu privire la sfârşitul lumii nu se referă ia un timp actual, la un timp contemporan, ci ia un moment mai îi 52

Îndepărtat din viitor, atât de îndepărtat cât este necesar pentru a face, dacă nu imposibilă, cel puţin dificilă verificarea lor. Un astfel de moment pare să fie anul 1999.

Care este deci vraja stranie exercitată de anul 1999? Greu de răspuns. Un fapt este sigur şi anume că acest an pare să-i atragă întocmai ca un magnet pe spiritişti.

Astrologul francez Nostradamus s-a referit la anul 1999, ca fiind punctul terminus al conflictului dintre bine şi rău. Cele mai multe dintre prezicerile sale se referă la sute de ani în viitor. Mulţi au socotit chiar previziunile sale ca fiind adevărate descoperiri de provenienţă divină – astfel se explică fairaa imensă pe care şi-a câştigat-o într-un timp relativ scurt. René Noorbergen afirmă că „chiar şi astăzi, marea majoritate a celor mai celebri spiritişti din lume şi-au constituit reputaţia doar pe forme noi ale aceloraşi vechi preziceri”.

În prima sa carte, Jeane Dixen a spus despre un copil născut la rugăciunile înălţate de o lume neliniştită; marea putere a acestui om va începe să se manifeste prin anul 1980 şi va creşte din ce în ce mai mult până în anul 1999, an în care pacea va începe să domnească pe pământ.

În cea de-a doua carte însă, Jeane Dixon şi-a schimbat părerea: acest copil nu era salvatorul lumii, ci Antihristul prezis în Scriptură. *Iar* în cea de-a treia carte, dânsa prezice un holocaust nuclear, ce va avea loc în anul 1999, şi plasează ceea ce numeşte ea „cea de-a doua venire a lui Hristos" cu aproximaţie între anii '2020 – 2037, după care pacea şi fericirea vor domni peste omenire.

Mai mulţi mediumi şi câţiva astrologi susţin că un nou Mesia s-a născut în momentul alinierii planetelor clin 1962. Carroal Righter – probabil cel mai cunoscut astrolog – afirmă că nu există nicio îndoială că acel copil trăieşte şi că se află probabil în Perú. Se pare că spiritiştii, fără nicio excepţie, aşteaptă cu temeri anul 1999. Toţi sunt de acord asupra importanţei acestei date. Va fi oare atunci sfârşitul lumii?

O cercetare mai atentă a afirmaţiilor spiritiste nu mai lasă nicio umbră de îndoială asupra faptului că prezicerile cu privire la anul 1999 au aceeaşi origine; că toate sunt racordate la aceeaşi sursă – care nu este în niciun caz Dumnezeu, aceasta pentru că Iisus a spus:

„Despre ziua aceea şi despre ceasul acela nu ştie… nimeni – nici IngegtH Tatăl" (Matei „2.4, 36).

Este posibil oare ca mediumii spiritişti, astrologii să fie informaţi despre ziua sfrşitului lumii, când înşişi îngerii din ceruri nu o cunosc? Meditaţi asupra acestui fapt i

La ce bun să cunoască oamenii data revenirii: lui Hristos? La ce. le-ar folosi această informaţie? Ce folos ar putea trage clin ea? Absolut". – nici unul; decât poate acela că atunci cinci. acea zi se va apropia, vor încerca să se pregătească în ultima clipă, fiecare în felul lui: …

Ce semnificaţie ar putea avea o dată ca 1999 pentru un om, decât să-i comunice că nu trebuie să-şi facă griji, că are destul, timp înaintea sa, că poate dormi liniştit…

Iisus priveşte ca un fapt necesar să-i avertizeze pe oameni: „Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi. ya veni Domnul vostru… J_3Zaceea şi voi fiţi gata: căci, Fiul omului va veni în ceasul, în care nici nu vă gândiţi" (Mat. 24, 42 – 44).

Nu vi se pare că aceasta este o filosofie puţin diferită?

Ce urmăreşte oare marele răzvrătit cu acest joc al sfârşitului lumii? Se aşteaptă ei oare să-i determine pe oameni să nu mai creadă în cea de-a doua venire a lui Hristos? Doreşte el să-i facă pe oameni să creadă că – dacă acest eveniment prezis de atâtea ori, nu-s a împlinit.la

niciuna din dalele stabilite – nu va mai avea loc niciodată? încearcă el ca astfel să-i Imunizeze pe oameni împotriva, oricărei referiri la cea de-a doua venire a Fiului lui Dumnezeu? Său. vrea să-i determine pe oameni să spună: „Nu va veni până în anul 1999… Mai am destul timp!”

Dar oricare ar Ei scopul pe care Satana îi are în vedere, acesta nu contează cu adevărat, deoarece Orice astfel de reacţie din partea oamenilor va servi telului suii.

Un scriitor a sugerat posibilitatea ea, prin toată această atenţie îndreptată asupra anului.1999, Sal ana să-şi aibă în vedere propria-i intrare triumfală în lume. S-ar putea ea nu acesta să-i fie ţelul, dar oricare ar fi el, toată această publicitate constituie un truc înţelept, pentru că, îndreptinc! privirea oamenilor către momentul critic, îi determină să nesncoteească faptul că ne aflăm chiar în timpul acelui moment critic.

Duşmanul este interesat nu în strategia pe care o foloseşte, ci în atitudinea oamenilor. Ţelul lui este de a-i determina să nu se pregătească în vederea crizei finale. Încetul cu încetul, pas cu pas, el încearcă să-i prindă pe oameni în plasele lor multicolore.

Sigur este faptul că duşmanul lucrează pe nesimţite la pregătirea minţilor oamenilor în vederea apariţiei unui mare conducător spiritual – un, nou Mesia. Data celebrării apariţiei lui nu are importanţă, poate fi schimbată după bunul său plac. Ceea ce doreşte el este siguranţa că atunci când va păşi pe scenă pentru a juca rolul Fiului lui Dumnezeu din ultima înscenare – care cu siguranţă va fi un mare succes – să aibă cel mai numeros auditoriu care s-a văzut vreodată.

Destul de recent, un episod ciudat a avut loc într-o mehi soare mexicană.

Un elicopter a aterizat în curtea închisorii. Garda crezând că sunt nişte autorităţi nu a făcut altceva decât să salute. În mo meritul următor însă, sub ochii înmărmuriţi ar santinelelor, au ridicat mai mulţi prizonieri – într-o curajoasă acţiune de evadare – şi imediat după aceea au decolat.

Vom proceda şi noi la fel? Vom saluta şi noi pe cine nu trebuie?

CAPITOLUL 30

SALVAREA VENITĂ DIN ORTON

23 Septembrie 1022. Fosta navă americană „Mississippi”, aflată la data aceea sub pavilion grecesc şi purtând numele nou de „Khlkis”,

se găsea ancorată în portul Mitilene – insulă din Marea Egee. Dis-de-dimineaţă, un tânăr jurist american, nou prin părţile acelea, ceru să-i vorbească căpitanului navei. Câteva ore mai târziu, el dădu guvernului grecesc ultimatumul!

Această întâmplare îşi are începutul într-un eveniment ce avusese loc cu câteva săptămâni înainte, atunci când Aşa Jennings fusese trimis împreună cu soţia şi familia sa în cetatea turceasca, Smirna. Menirea sa era aceea de a studia ce trebuie să se facă pentru îmbunătăţirea relaţiilor dintre turci, armeni, greci şi evreii ce locuiau în locul acela, în acel oraş supus agitaţiilor şi conflictelor.

Evenimentele s-au precipitat repede: aliaţii au cedat Smirna grecilor drept răsplată pentru participarea la război; trupele greceşti s-au deplasat prin Smirna, ajungând până la Ankara, dar Aiaturk a adunat poporul turc în jurul său şi a pornit o curajoasă luptă de eliberare. Trupele greceşti, sigura ele victorie, au forţat înaintarea până în inima Anatoliei, pentru ca deodată să se retragă din faţa lui Atatürk, pustiind şi pârjolind totul în calea lor spre Smirna.

Trupele greceşti au obligat atât pe patrioţii lor, cât şi populaţia ele origine armeană să-şi părăsească căminurile şi să se retragă spre coastă, pentru ca imediat ciupă aceea să-i abandoneze.

Şi, ea din senin, fără ca cineva să poată explica, Smirna fu cuprinsă Ale flăcări! Marea mulţime a refugiaţilor erau astfel împinşi spre mare de focul dinapoia lor.

În timp ce oraşul ardea, Aşa Jennings şi-a urcat familia pe un distrugător de război american pentru a fi dusă într-un loc sigur, iar el a rămas să facă tot ce se putea face pentru a-i salva pe refugiaţi.

Nu se ştie cum Jennings a reuşit să procure acea cantitate uriaşă de hrană. Dar hrana nu era singura necesitate stringentă: „pentru a fi salvată acea mulţime suferindă, era nevoie de bărci”.

Reuşi să convingă o navă italiană ca să transporte până la Mî tilene 2000 de refugiaţi care, plini de i-ecunoştinţă s-au prosternat la picioarele sale. Dar astantt era de ajuns. Multe alte mii se aflau încă pe chei, fără putinţă de scăpare.

Se părea totuşi că există o posibilitate. În portul Mitilene se aflau cele 20 de vase ce transportaseră de curând trupele greceşti, şi cu siguranţă ele ar fi fost gata să-i salveze pe refugiaţi. Dar generalul Frankos era în derută. Ştia bine că 20 ele vase ar II fost o pradă bună pentru turci, care duceau lipsă de nave. Nu se putea hotărî să le trimită.

În ceaţa dimineţii, Aşa Jennings zări un vas ce-i părea familiar; părea să fie un vas de război american… şi totuşi, vasele de război americane nu aveau ce căuta acolo! Da… Era o veche navă americană „Mississippi”, vânduta grecilor şi pur dncl acum noul nume „Kilkis”.

Avea simţămmiu! ciudat că pe acea navă va găsi ajutor. Se hotărî deci să treacă peste generalul Frankos şi să obţină legătura directă cu guvernul din Atena.

Pe scurt, relată căpitanului situaţia şi-l rugă să transmită un mesaj la Atena pentru a cere ca toate vasele ce se aflau în apele din jurul Smirnei să-i fie puse la dispoziţie.

Era ora 4 dimineaţa – Ca răspuns, îi sosi: „Cine sunteţi dumneavoastră?” O întrebare naturală; se găsea în locurile acelea numai de o lună şi nimeni n-auzise despre el… Mă aflu în serviciul ambasadei americane din Mitilene”. Nu le mad explică că se află în serviciu, clin simplu motiv că era singurul american de acolo.

Un nou mesaj îl încunoştinţă că ar fi posibil ca membrii cabinetului guvernamental, care urmau să decidă asupra acestei situaţii, să se întâlnească chiar în acea dimineaţă. Se ridica însă problema: cine ar fi putut asigura protecţia acestor vase? Erau gata distrugă –toarele americane să-i însoţească? Şi ar fi putut distrugătoarele să le protejeze în cazul unui atac din partea turcilor? Iar numărul problemelor se putea înmulţi…

Pe la ora 4 după amiaza, răbdarea lui Aşa Jennings ajun limită. Comunică Atenei că, dacă până la ora 6 nu avea să primea: „i un răspuns favorabil, va aduce la cunoştinţă opiniei internaţionali că guvernul grec refuză să-şi salveze poporul de la moarte.

Ameninţarea avu efect. Cu puţin înainte de ora 6, primi urm l torni mesaj: … TOATE VASELE DIN MAREA EGEE. STAU LA DIN POZIŢIE PENTRU/SALVAREA REFUGIAŢILOR DIN SMI1 Aceste 13 cuvinte au însemnate viaţă pentru mii de oameni.

mai însemnat gradul; de-amiral decernat de către forţele navale ale Greciei unui tânăr. american necunoscut.

Căpitanii celor 20 de vase au fost anunţaţi că, pe la miezul nopţii, să fie gata pentru a. se îndrepta spre Smirna. Proaspătul amiral şi-a ales drept „navă-amiral 1 vasul „Propondis”, deoarece căpitanul ci ştia puţină engleză.

Şi astfel, la miezul nopţii, Aşa Jennings a ordonat înălţarea pavilionului american în locul celui grecesc şi a transmiterii ordinu

lui: „Urmaţi-mă”. S-a urcat apoi pe punte şi a ordonat ca întreaga flotă să pornească cu toată viteza.

Când vasele se aflau la o distanţă destul de mare de ţărm, Aşa Jennings putea zări, de la punctul său de observaţie ruinele fumegânde ale cartierului comercial al oraşului Smirna, scheletele din piatră şi cărămidă ale frumoaselor clădiri de odinioară ce-şi înălţau acum rămăşiţele înnegrite, iar pe ţărmul mării, întinzându-se pe o distanţă de câteva mile, o fâşie aparent lipsită de viaţă, lungă şi îngustă; dar el ştia că această fâşie era formată din fiinţe vii ce aşteptau, sperau şi se ruga, aşa cum făcuseră în fiecare clipă a acelor zile, pentru bărci, barei, bărci!…

Şi pe măsura re navele se apropiau, i se părea că fiecare faţă de pe ţărm era aţintită spre vase şi fiecare mină era întinsă ca să le apuce. Tot ţărmul părea pus în mişcare; părea că se adună, că se

Încohvoaie, că-şi adună puterile să le apuce. Văzduhul răsuna de strigătul acelor mii, strigăt de bucurie negrăită ce-ţi pătrundea până în străfundul inimii. Nu mai era nevoie să li se spună pentru ce se aflau acele vase acolo. Ei, care scrutaseră orizontul zile în şir, cu inimile pline de nelinişte, cu ochii uscaţi de dor, ştiau că aceste nave însemnau ajutor, însemnau viaţă, însemnau siguranţă. Niciodată, Aşa Jennings nu s-a simţit mai mulţumit, mai pe deplin fericit ca în acea dimineaţă când şi-a dat seama că, în sfârşit, prin harul lui Dumnezeu, putea să ofere acelei mulţimi deznădăjduite o nouă speranţă o nouă viaţă…

Şi nu pot uita nici uimitoarea paralelă pe care am făcut-o chiar atunci între această istorie a salvării şi ziua revenirii Fiului lui Dumnezeu, zi în care Fiul Omului îşi va împlini promisiunea CC a făcut-o atunci când a spus: „Eu vin curând”!

Iată promisiunea salvării, a salvării care nu vine de pe mare, ci din na –, a – … iivarii ce nu include numai trei mii de refugiaţi de pe un am ni ţărm ci pe fiecare bărbat, femeie şi copil care îi aşteaptă pe

„I în captiv) pe o planetă convulsivă, arzândă, tremurândă.

— Îi „i < prftbiişeabcă; şi singura noastră salvare este cea oferită

I” – în>8

—.: „Niciodată nu muam plictisit să recitesc versetele în e arc itpoiitiJ lui Pavel descrie acest eveniment: „Căci înstisi Domnul, cu un.in gât „ou glasul unui arhanghel şi cutrâmbiţa lui Dumnc/cu s., r… gorj din cer” şi întâi vor învia cei morţi în il ristos. Apoi noi n care vom, îl rămas, vom: fi răpiţi toţi împreună cu ei. În non i întâmpinăm pe

Domnul în văzduh şi astfel vom fi loldeanna mi Domnul. Mângâiaţi-vă dar unii pe alţii cu aceste cuvinte" (I Ţes i 16 – 18).

Ce veste minunată! Ce veste încurajatoare! Salvare! Suntem salvaţi! Dumnezeu are pregătit pentru noi un mijloc de a ne sal* n la timp de pe această planetă muribundă-Întocmai ca bărcile CĂIA Smirna.

Aceasta nu este o veste tristă, o veste care ar trebui să vă îngrijoreze, aşa cum cred unii. Nu este o veste care să vă strice pinnilrile. Nu este o veste de care să vă temeţi şi pe care săodoriţi i mai târziu poSIWii Doar dacă doriţi să nu fiţi salvaţi… Dar ciw este acela care nu doreşte să fie salvat într-o oră ca aceasta

Cine este acela care ar alege să se „întoarcă la ruinele rumogindl din Smirna – atunci când vapoarele îi aşteaptă în port? Şi cin… îţi

acela care ar alege să rămână pe această planetă convulsivă, arzhul A, tremurândă, când salvarea îi este oferită?

Şi totuşi, oricât de ciudat vi s-ar părea, atunci când Fiul lui I în îi nezeu va coborî pe norii cerului, unii vor dori să-L vadă, în timp t-l alţii se vor ascunde dinaintea Feţei Lui; unii vor fi gata să fiu timpine, în timp ce alţii vor spune stâncilor şi munţilor să cudă peste ei. Aceasta este semnificaţia tragediei răzvrătirii…

Meditaţi asupra acestui fapt! „El le face promisiuni minunnti dar ei le nesocotesc". El vine să-i răscumpere; dar pentru am, sunt nepregătiţi, acea zi are semnificaţia celor mai întunecate nopţi îmi place nespus de mult acest cuvânt: „În ziua aceea, via. a… Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încred a < * i ni va mântui! Acesta este, Domnul, în care ne încredeam, anim veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui"! (Isaia 2 a!))

Imaginaţi-vă, dacă puteţi, această scenă. O masă imensa <\r *un* meni împinşi către marginea unei lumi convulsive, ruinate; oniw prinşi între flăcările timpului şi realitatea eternităţii, tara puţini I îi scăpare. O masă de oameni care scrutează cerul pentru a ei) i primul semn al salvării, care încearcă să zărească pritllfl < < slavei Domnului lor care coboară prin culoarul „() rion i pie tot mai mult de pământ.

Fiecare faţă este ridicată spre cer, fiecare ochi psti i crimi de bucurie, de o bucurie cu neputinţă de exprimai pl între glas spune. – „Bun Venit". Fiecare mină întinsă caută – să-L salate. Pare că pământul însuşi a ieşit să-şi întâmpine Creatorul!

Nu mai este nevoie să îi se spună de ce vine El… Ei, care au:

(ratat plini de dor, zile, luni, ani în şir orizontul, în timp co lânţul ardea în spatele lor, ei ştiu că aceasta este salvarea care v ino din cer.

Salvarea oferită de cer; Salvarea ce soseşte dinspre Orioa! Salvarea care soseşte la timp!

Nu pentru toţi oamenii însă această zi va aduce salvarea! Rasa umană pare să aibă un talent teribil de a se preocupa cu lucruri minore atunci când evenimente de o importanţă capitală se desfăşoară sub ochii lor.

Unii vor fi chiar surprinşi. Surprinşi pentru că mintea lor e preocupată de cu totul alte probleme. Surprinşi pentru că inima loi este amorţită de nişte pasiuni stranii. Surprinşi pentru că au fost înşelaţi cu venerarea altor dumnezei. Ce misterioasă „tragedie din urmă" a surprizei!!

Atunci când va veni pe pământ, împăratul împăraţilor îi va găsi pe locuitorii acestei planete buimăcite şi înspăimântate, preocupaţi decantarea norocului – practicând încă jocuri cu lumea nevăzută!?

I. P. „FIJ – aret" III e, S/93

m